FAȚA NEVĂZUTĂ A HOMOSEXUALITĂȚII

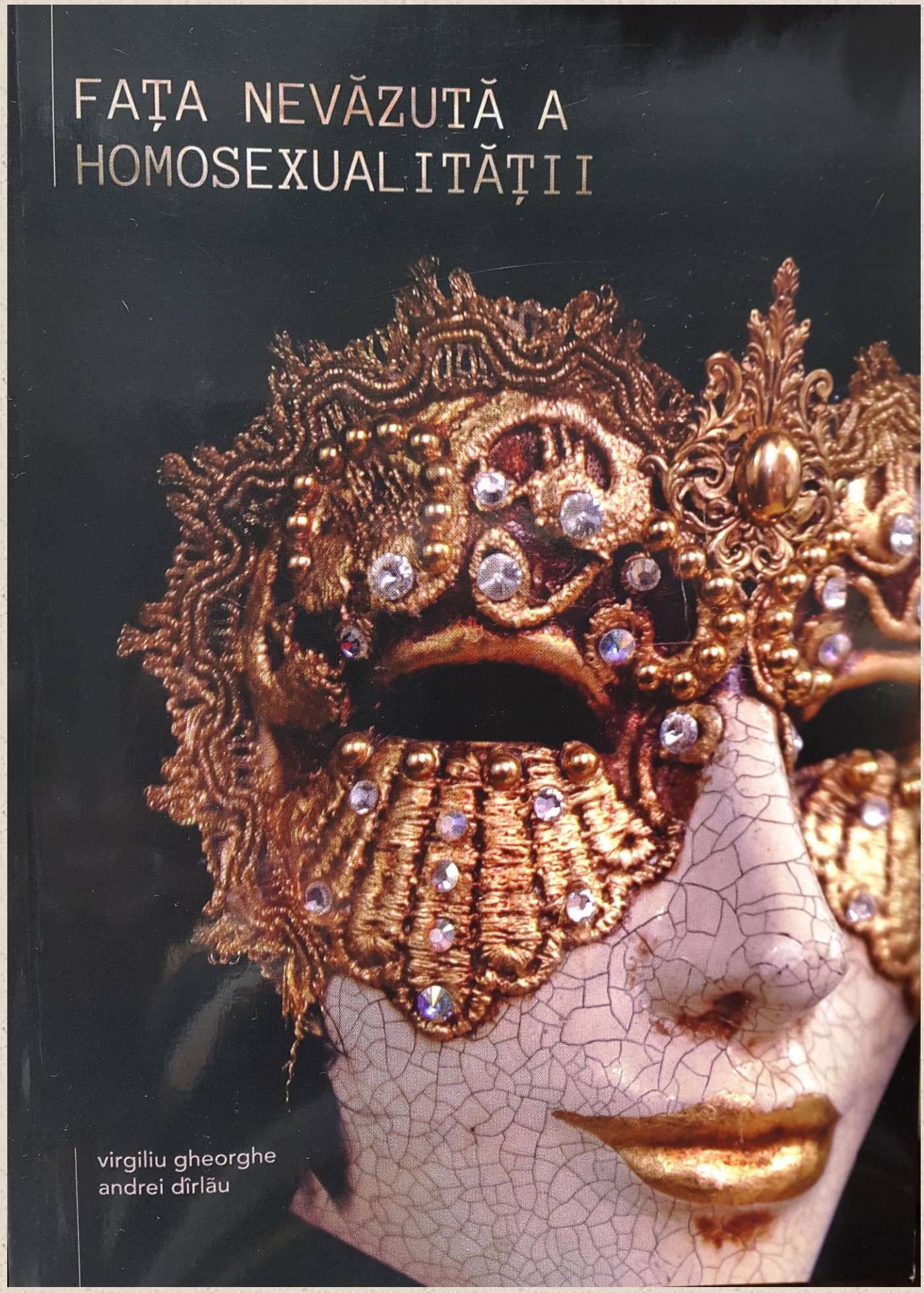

virgiliu gheorghe
andrei dîrlău

Virgiliu Gheorghe, Andrei Dîrlău

Faţa nevăzută a homosexualităţii

Editura Christiana 2014

Cuprins

De ce o carte despre homosexualitate? 11
Primele 10 mituri privind homosexualitatea 17
Homosexualii nu s-au născut homosexuali 21
Comportmentul homosexual nu are cauze genetice 21
Factori favorizanţi..... 27
Homosexualitatea se poate trata 29
Heterosexuali foşti homosexuali în America 31
Efectele concepţiei born that way 33
Gauzele reale ale comportamentului homosexual 35
Experientele homosexuale timpurii 37
Abuzul homosexual 37
Pornografia, masturbarea şi sexul depersonalizant 39
Influenţe cultural-educaţionale 41
Criza familiei şi apariţia homosexualităţii 42
Relaţia cu tatăl 43
Relaţia cu mama 45
Mama preia prerogativele tatălui 46
Mama îşi tratează copilul ca pe o fetiţă 47
Mama nu-i respectă bărbăţia băiatului 48
Şi tatăl, şi mama 49
Note privind o dezvoltare sănătoasă a identităţii de gen 52
Modificări psihopatologice aferente homosexualităţii 58
Comportamentul sexual al homosexualilor 60
Promiscuitatea 61
Practicilesexuale.....62
Sexulviolent 65
Infectarea intenţionată a partenerilor 66

Crime în masă şi în serie 69
Homosexualii, abuzurile sexuale şi pedofilia 71
Mai multe victime decât pedofilii heterosexuali 73
Se va legaliza pedofilia? 75
Bolile homosexualilor 83
Gonoreea 85
Infecţiile intestinale şi Gay Bowel Syndrome 85
Sifilisul 86
Human Papilloma Virus (HPV) 86
Hepatita de tip A, B şi C 87
HIV (SIDA) 88
Cancerul anal 90
Sarcomul Kaposi 90
Cancerul limfatic - Limfomul Hodgkin 90
Deteriorarea sistemului imunitar 91
Abuzul de droguri şi de alcool 91
Bolile mentale 92
Sinuciderea - cel mai mare risc 94
Cât de mult trăiesc homosexualii 96
Violenţa şi durata de viaţă a homosexualilor 98
„căsătoriile" dintre homosexuali şi înfierea de copii 99
Durata cuplurilor de acelaşi sex 100
Avantajează, oare, promiscuitatea viaţa de familie? 102
Ce înseamnă monogamia la homosexuali 104
Structura nonmonogamă a cuplurilor de homosexuali 106
Relaţii sexuale în comun sau în afara cuplului monogam.....110
Cultul poliamoros 115
La homosexuali, mariajul sporeşte riscul de boală 118

Violenţa în cuplurile de homosexuali şi lesbiene 119
Cât de buni părinţi pot fi homosexualii? 122
Copii din cupluri gay: Probleme în viaţa socială şi şcolară 124
Copiii homosexualilor nu vor fi, oare, tot homosexuali? 131
Cazul Thomas Lobel 139
Molestare sexuală şi incest 141
Violul homosexual 143
Familia heterosexuală versus cuplul homosexual 145
De ce homosexualii cer dreptul să se căsătorească? 148
Consecintele legiferării căsătoriei între homosexuali 153
Efecte imediate 155
Efecte pe termen lung 155
Instituţionalizarea creşterii copiilor 156
Dispariţia monogamiei 158
Legalizarea poligamiei 163
Scăderea natalităţii şi fertilităţii 167
Mijloc de răspândire a homosexualităţii 169
Scoaterea creştinilor în afara legii 171
Organizatiile de sănătate mentală, instrumente ale propagandei pro-homosexuale 179
Aranjamente politice, teroare şi fraude intelectuale 179
Se împiedică revenirea homosexualilor la normalitate 184
Asociaţia Psihiatrică Americană falsifică adevărul 187
Şcolarizarea pro-homosexualitate 192
Crearea, prin educaţie, a unei mentalitati homosexuale 194
Studii pentru eficientizarea educaţiei pro-homosexuale 200
Modul de viaţă homosexual, temă pentru şcoală 204
Modulul Om-Natură-Cultură pentru clasa a IV-a 210

Plan de lecţii interdisciplinare pentru clasa a VII-a 212
Etapa 1. Percepţie şi sensibilizare 213
Etapa 2. Recapitularea cunoştinţelor 215
Etapa 3. Consolidarea şi împărtăşirea cunoştinţelor 217
Etapa 4. Aprofundare 218
Anexa 1 223
Tipuri de activităţi homosexuale 223
Stilul de viaţă general al homosexualilor 223
Crime în serie şi ucideri în masă 225
Anexa 2 ..... 23o
Mărturii ale homosexualilor şi pedofililor 23o
Anexa 3 235
Asociaţia Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi (NAMBLA) 236
Manifeste ale activiştilor pro-homosexuali 238
Anexa 5 242
Noile legi antidiscriminare şi libertatea de conştiinţă. 242
Bibliografie 246

Cuvântul Editorului

Volumul de faţă constituie un nou semnal de alarmă pentru lumea românească, dar şi pentru restul lumii. O excepţională monografie a fenomenului homosexualităţii şi a mişcărilor pro-homosexualitate din ultimele patru decenii, cartea Faţa nevăzută a homosexualităţii, printr-o minuţioasă documentare, scoate la iveală adevăruri ştiinţifice care aruncă în aer întregul edificiu ideologic pe care se sprijină propaganda homosexualităţii astăzi.

Lucrarea se justifică mai ales în contextul actual, în care homosexualitatea nu mai poate fi considerată doar o problemă a unui grup de persoane, ci constituie deja unul dintre elementele dominante ale ideologiei zilei, impus legislativ în tot mai multe ţări ale lumii, intr-o polemică deschisă faţă de familie şi credinţa creştină.

Cel mai îngrijorător ni se pare însă faptul că tot mai mulţi copii şi tineri din familiile creştine, botezaţi în numele lui Hristos, riscă azi să adopte un comportament homosexual, pătându-şi haina botezului, căzând din sistemul moral al Bisericii creştine şi riscând, de asemenea, toate bolile şi suferinţele descrise în această carte. Ei devin astfel victime ale unui context ce favorizează şi chiar cultivă tulburările identităţii de gen (atac frontal şi lipsit de scrupule la adresa antropologiei creştine), abuzurile sexuale şi homosexuale şi alte asemenea fenomene prezentate cu multă acribie ştiinţifică pe parcursul cărţii. Spunem că aceşti tineri pot ajunge victime în primul rând pentru că, sub presiunea dezinformării şi a manipulării mediatice, ei nu au nicio idee despre bolile şi suferinţele ce-i aşteaptă dacă vor urma calea homosexualităţii. In acest sens, prezenta carte putem spune că li se adresează în primul rând lor, ca şi tuturor celor care şi-au însuşit deja acest stil de viaţă, cu tot ceea ce presupune el. Iată câteva doar dintre consecinţele comportamentului homosexual ce rezultă din studiile citate în carte:

- in medie, homosexualii care trăiesc in cuplu întreţin relaţii sexuale cu opt parteneri pe an, iar cei care nu trăiesc în cuplu cu aproximativ 20 de parteneri pe an;
- dintre homosexuali, 43% întreţin relaţii sexuale cu peste 500 de bărbaţi pe parcursul vieţii, iar 28% cu peste 1.000 de parteneri;

- între 70% şi 78% din homosexuali raportează că au contractat o boală cu transmitere sexuală (BTS);
- probabilitatea ca un homosexual să dezvolte cancer anal este de 38,8 ori mai mare decât în cazul unui heterosexual;
- homosexualii prezintă o probabilitate de cel puţin 160 de ori (cu 15900%) mai mare de contaminare cu HIV decât heterosexualii;
- rata consumului de droguri şi alcool este de trei ori mai mare la bărbaţii gay, lesbiene şi bisexuali decât la heterosexuali;
- depresiile unipolare şi bipolare au o rată de incidenţă de 3,64 ori mai mare la gay şi de 3,69 ori mai mare la lesbiene faţă de heterosexuali;
- dintr-un studiu realizat de medicul american Gary Remafedi rezultă că 72% din homosexuali consultaseră de-a lungul timpului un psihiatru sau un psiholog pentru probleme emoţionale şi 31% fuseseră spitalizaţi pentru o chestiune de sănătate mentală.
- Bagley şi Tremblay (1997), observând comportamentul suicidal al unui grup de tineri homosexuali cu vârste intre 18 şi 27 de ani, constată o rată de sinucidere mai mare de 14 ori faţă de tinerii heterosexuall de aceeaşi vârstă;
- în studiul său, Remafedi constată că 34% din homosexuali au avut la un moment dat o tentativă de sinucidere, iar, dintre cei care nu au avut 21% estimează că o vor face in viitor;
- într-un studiu desfăşurat pe perechi de gemeni din care unul dintre ei era homosexual s-a constatat că cei homosexuali îşi doreau să moară de 4,4 ori mai mult, decât fratele lor geamăn care era heterosexual, se gândea cum să se sinucidă de 4,1 ori mai des şi aveau o rată a tentativelor de sinucidere de 6,5 ori mai mare;
- cel mai vast studiu desfăşurat vreodată, a constatat că homosexualii, în anul 1993, trăiau cu 35 de ani mai puţin decât bărbaţii heterosexuali, iar lesbienele trăiau cu 34 de ani mai puţin decât femeile heterosexuale;
- încă din anul 1964 activiştii homosexuali susţineau că „homosexualii constituie un răspuns perfect la problema exploziei demografice”.

Având în vedere toate acestea, considerăm că volumul de faţă constituie una dintre cele mai importante mărturii ale iubirii faţă de om, faţă de omul aflat intr-o cumpănă a vieţii, faţă de omul care a fost sedus sau a alunecat pe căile homosexualităţii.

Dimpotrivă, cei care se străduiesc să demonstreze faptul că homosexualii nu au un comportament patologic, ci că stilul lor de viaţă reprezintă o alternativă cât se poate de normală la heterosexualitate, credem că sunt principalii duşmani ai omului şi mai cu seamă principalii duşmani ai homosexualilor înşişi. Credem că numai adevărul poate să-i ajute pe aceştia din urmă să depăşească uriaşa suferinţă pe care le-o provoacă stilul de viaţă homosexual la care s-au lăsat atraşi. Iar acest adevăr le vine în întâmpinare astăzi mulţumită efortului excepţional al celor doi autori, Virgiliu Gheorghe şi Andrei Dîrlău.

Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă

De ce o carte despre homosexualitate?

Imediat după 1990, pe agenda politicianului român s-a impus chestiunea liberalizării homosexualităţii. Mai întâi s-a cerut dezincriminarea relaţiilor homosexuale petrecute în spaţiul privat. *Ce ai cu omul, e treaba lui ce face la el acasă!* Deşi legea nu era pusă în aplicare, organizaţiile internaţionale făceau o presiune din ce în ce mai mare. Astfel că, în 1996, sub guvernul Văcăroiu, relaţiile homosexuale desfăşurate în spaţiul privat au intrat în legalitate.

Lucrurile nu s-au oprit aici. Imediat au inceput să apară noile revendicări. Homosexualitatea a ajuns problema numărul 1 pe agenda Uniunii Europene în privinţa integrării României. Surprinderea era destul de mare: Acum ce mai vor?! Nici parlamentarii români şi nici altcineva din societatea românească nu se gândea la importanţa pe care ar fi avut-o liberalizarea completă a manifestărilor homosexualilor în spaţiul public pentru democratizarea României. Şi, pentru că această măsură era percepută ca fiind mult mai importantă decât oricare alt act de dreptate pe care lumea occidentală ar fi trebuit să-l facă poporului român după 45 de ani de dictatură comunistă, nu au întârziat să apară tot felul de rezoluţii şi sancţiuni din partea Comitetului pentru drepturile omului din cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, a Curţii Europene a Drepturilor Omului, precum şi a altor instituţii internaţionale. Românii, chiar dacă numai intoleranţi nu potfi socotiţi, nu se aflau încă pregătiţi ca să primească această schimbare de optică privind homosexualitatea. O reţinere evidentă se manifesta, ca în faţa a ceva necunoscut şi ciudat.

Încă din acei ani, a început să intervină televiziunea, pentru a pregăti mentalităţile, dar nici aşa nu s-a putut înainta prea uşor, căci parlamentarii înşişi nu puteau accepta ca homosexualii să se manifeste ca homosexuali în mod public sau să facă marşuri în care apar semidezbrăcaţi sub ochii tuturor, mai ales ai copiilor.

În cele din urmă, în vara anului 2001, homosexualitatea a fost liberalizată complet prin abrogarea articolului 200 din Codul Penal, care incrimina relaţiile sexuale intre persoane de acelaşi sex săvârşite în public sau dacă au produs scandal public, îndemnarea sau adememirea unor persoane în vederea practicării de relaţii sexuale cu persoane de acelaşi sex, propaganda ori asocierea sau orice acte de prozelitism săvârşite în acest scop. Măsura s-a luat sub presiunile Consiliului Europei, care o cerea încă din 1997 printr-o rezoluţie a Adunării sale Parlamentare. Uniunea Europeană făcea şi ea mari presiuni, condiţionând aderarea României şi ameninţându-ne nu o dată că nu vom deveni stat membru atâta timp cât nu vom dezincrimina homosexualitatea. Aidoma cu ce se petrece în Republica Moldova în ultima vreme.

Au trecut anii şi, în România, nu numai că s-a dezincriminat homosexualitatea, dar, sub presiunile aceloraşi organisme multistatale, s-au legiferat toate manifestările homosexuale, inclusiv cele publice, cum ar fi paradele gay şi propaganda acestora în unităţile de învăţământ româneşti-şcoli, licee şi facultăţi.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. Au apărut cablul, adică zecile de canale de televiziune, şi internetul. Informaţia a început să curgă din belşug, numai ochii şi urechile să fie deschise. Homosexualii au devenit tot mai prezenţi în viaţa mentală a oamenilor prin poveştile prezentate pe micul ecran. Însă, paradoxal, românii nu par a fi mai bine informaţi. Ba dimpotrivă. şi, când spunem aceasta, nu ne referim la condamnarea şi ostracizarea homosexualilor, ci la înţelegerea cu discernământ a întregii drame prin care trec aceşti oameni, dar şi a pericolului pe care îl reprezintă răspândirea homosexualităţii în societatea românească astăzi.

De pildă, faptul care a jucat un rol hotărâtor în întocmirea acestui material a fost discuţia purtată de un prieten apropiat cu mătuşile sale. Deşi femei în vârstă, de peste 60 de ani, acestea susţineau foarte firesc faptul

că este bine să le îngădui homosexualilor să înfieze copii, că, dacă şi-au întemeiat şi ei o familie din dragoste, de ce nu ar avea dreptul să crească copii înfiaţi?

Cum de au ajuns la o asemenea concluzie aceste bătrâne care până mai ieri se şi îngrozeau dacă le vorbeai despre homosexualitate? Explicaţia este că nu ele vorbesc, nu ele gândesc, ci naraţiunile cu homosexuali care abundă în filmele ultimelor două decenii. Mai întotdeauna, în filme, homosexualii trec printr-o poveste de dragoste gen Romeo şi Julieta, căci, neînţeleşi de lume, stigmatizaţi pentru dragostea pe care şi-o poartă, suferă şi luptă doar pentru ca să-şi sfârşească viaţa împreună, cu un *happy end* ca în poveşti, de genul: şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, că, de n-ar fi, nu s-ar mai povesti.

Astfel, nu poţi decât să le dai dreptate bunicuţelor a căror inimă s-a înduioşat nu o dată la urmărirea acestor moderne versiuni ale capodoperei shakespeariene. Ba chiar reacţia lor, în lumina acestor naraţiuni, pare destul de reţinută şi pasivă. Ai fi putut bunăoară să le vezi ieşind în stradă în urma unui astfel de film, la o manifestare spontană de simpatie şi solidaritate cu revendicările homosexualilor de a-şi putea întemeia legal o „familie" şi înfia copii. Probabil că spre asta tinde fabrica de iluzii de la Hollywood.

Desigur, drama homosexualilor este uriaşă, dar aceasta nu din cauză că ar fi stigmatizaţi de societate, ceea ce acum nici nu se mai poate spune că s-ar întâmpla, ci din pricina stilului de viaţă la care îi conduce comportamentul homosexual. Perspectiva ştiinţifică bazată pe sute de studii şi cercetări asupra vieţii homosexualilor este complet diferită de ceea ce se prezintă pe micile ecrane. Homosexualii din filme nu-şi schimbă partenerii în medie de douăzeci de ori pe an aşa cum se întâmplă în realitate, nici nu întreţin relaţii sexuale în locuri publice, nu sunt chinuiţi permanent de pulsiunea satisfacerii fantasmelor sexuale, nu sunt abuzaţi de partenerii lor şi nici nu sunt urmăriţi de ispita de a-i abuza ei pe alţii, ca în viaţa reală; nu

mor înainte de vreme, fie de o boală cu transmitere sexuală, fie dintr-o crimă pasională sau prin sinucidere. Povestea de dragoste de pe micul ecran este atât de impresionantă încât, probabil, mulţi tineri care au de altfel un suflet mai mult decât generos pot fi atraşi şi ei să se jertfească pe altarul unei iubiri atât de romantice şi mistuitoare. Iar acesta este poate lucrul cel mai grav.

Filmografia şi mass-media în general nu fac altceva decât să pregătească mentalităţile pentru noile legi europene. Acum nu se mai cere doar dezincriminarea, ci -ceea ce în urmă cu douăzeci de ani nici cei mai permisivi români nu-şi puteau imagina- se solicită până şi legiferarea căsătoriilor între homosexuali şi a adopţiei de copii de către asemenea cupluri. Ba chiar Raportul Lunacek, votat în Parlamenul European, cere ca in şcolile din intreaga Uniune Europeană să fie introduse obiecte de studiu prin care copiii să fie învăţaţi (de fapt „condiţionaţi") că homosexuallitatea este un lucru normal, iar ei, dacă stau mai bine să se gândească, chiar pot descoperi că sunt gay sau lesbiene. O astfel de materie se dorea introdusă în şcolile unor landuri din Germania din toamna aceasta. Deocamdată, măsura a fost amânată pânã „se va rezolva" cu protestul a peste patru sute de mii de părinţi.

Se pregătesc însă o serie de legi prin care cei care vor protesta, afirmând adevărul, să fie amendaţi şi arestaţi, lipsiţi de posibilitatea de a se apăra şi chiar de drepturile sociale. Există deja în majoritatea ţărilor europene, inclusiv în Romania, un organism guvernamental pentru combaterea discriminării care, în curând, chiar acest lucru îl va putea face, în baza puterilor sporite pe care le va primi din partea legilor europene şi româneşti. Acesta este şi motivul pentru care se doreşte modificarea Constituţiei României.

Ne îndreptăm, oare, către o nouă dictatură, bazată pe aşa-zisa discriminare sexuală? Ne întoarcem, oare, la o nouă formă de comunism? Se va ajunge, oare, la demascări publice, la oprimarea conştiinţei, la prigoană şi puşcărie pe motiv de incorectitudine politică şi discriminare? Dar nici măcar acesta nu este răul cel mai mare, căci, după cum, în anii de după război,

comunismul ne-a fost impus de la Moscova prin puterea armelor, tot aşa, astăzi, doctrina homosexualităţii ne va putea fi impusă cu armele politice, economice şi juridice de la Bruxelles, New York sau Berlin. Mai grav, însă, decât aceste mişcări politice petrecute la nivel mondial, ne îngrijorează şi ne înspăimântă manipularea masivă prin mass-media a populaţiei, care nu va mai trebui forţată sau încarcerată pentru a primi noua ordine morală a lumii.

Ce lucru poate fi mai îngrozitor decât ca omul de lângă tine, frate sau soră, mamă sau tată, copil, prieten sau vecin să te toarne la stăpânire că nu gândeşti corect politic? Am ajuns, oare, să trăim ceea ce Orwell anticipa în antiutopia sa, 1984, iar comunismul a experimentat timp de peste jumătate de veac?

Dar poate că cel mai grav lucru nu este nici măcar acesta. Ceea ne-a determinat cu adevărat să ne aplecăm asupra acestei teme a fost sporirea fără precedent în istorie a riscului ca orice copil, chiar şi copilul nostru, să ajungă homosexual. Aceasta nu pentru că s-ar fi născut homosexual, cum se pretinde în mass-media, ci pentru că societatea şi educaţia copiilor de astăzi conduc la acest comportament. Creşterea departe de părinţii lor, lipsa modelului identitar masculin şi feminin, mediile tot mai artificiale de viaţă, consumul de pornografie, autoerotismul cu debut timpuriu şi, mai mult decât toate, riscul crescut de abuz homosexual în copilărie şi adolescenţă sporesc numărul copiilor şi tinerilor care intră în viaţă cu această tară. Aceasta intr-o lume în care pornografia a devenit omniprezentă, iar homosexualitatea este un model de succes.

Într-una din conferinţele ţinute, o mamă disperată, profesoară, a venit să-mi ceară ajutorul, căci băiatul ei de 17 ani debutase deja o relaţie homosexuală. Băiatul fusese întrucâtva chiar credincios, iar etiologia comportamentului homosexual rămăsese pentru mama sa o adevărată enigmă. Însă, din cele câteva cuvinte schimbate, am aflat că tatăl lui divorţase când copilul era mic, iar mama avea un comportament dominant şi foarte puţin

feminin. Cu alte cuvinte, băiatul putea fi o victimă a unei tulburări de identitate de gen peste care se grefase unul dintre ceilalţi factori trataţi în paginile următoare.

Profunda compătimire faţă de aceşti copii, care nu ştiu că viaţa lor va fi eminamente un chin în momentul în care vor păşi pe calea homosexualităţii, precum şi mila şi durerea pe care o resimţim văzând sau cunoscând tot mai mulţi adolescenţi care sunt asupriţi deja de duhul homosexualităţii au constituit, de fapt, mobilul principal care ne-a dat forţa şi energia să parcurgem sute de articole şi cărţi privind stilul de viaţă homosexual.

Disperarea înfricoşătoare la care ajung tinerii care au alunecat în homosexualitate, intunericul cutremurător în care se scufundă mintea şi viaţa lor, suferinţa fără termen de comparaţie în care îi aruncă o pasiune iraţională, mistuitoare, şi lipsa de sens a relaţiei homosexuale nu ne pot lăsa indiferenţi. Trebuie să-i ajutăm pe tineri să înţeleagă adevărul. În primul rând, să conştientizeze riscurile şi ce înseamnă cu adevărat asumarea destinului unui homosexual, iar în al doilea rând, nu mai puţin important, să-i facem pe cei asupriţi de devoratoarea pasiune homosexuală să realizeze că există întoarcere la normalitate. Şi, cu cât vor face acest pas mai repede, cu atât le va fi mai uşor.

A lupta pentru a spune adevărul privind homosexualitatea este una dintre cele mai importante datorii de conştiinţă în lumea modernă. Dar, pentru a-l putea mărturisi, trebuie mai întâi să-l cunoaştem, lucru care nu este posibil prin filme sau alte materiale de popularizare a homosexualităţii. În acest sens, ne-am străduit să adunăm în cartea de faţă câteva dintre cele mai valoroase studii privind aspectele esenţiale ale homosexualităţii.

A sosit vremea ca adevărul să nu mai fie tratat după ureche, sub presiunea talk-show-urilor comandate politic, a stereotipurilor lansate mediatic, de genul: Dacã aşa s-au născut! sau: Şi ei se iubesc! Este timpul ca însăşi ştiinţa, în numele căreia se face toată propaganda homosexualităţii, să fie lăsată să-şi spună cuvântul. Depinde însă de noi dacă vom lăsa ca acest

cuvânt să ajungă la mintea şi la inimile noastre sau dacă vom prefera să ne supunem obedienţi comandamentelor ideologice, (neo)marxismului, care urmăreşte să cucerească din nou lumea, de data aceasta nu numai prin negarea lui Dumnezeu şi a ordinii sociale, ci şi prin negarea manifestărilor fireşti ale omului, a familiei, a naşterii şi a creşterii de copii intr-un climat de normalitate-a vieţii în ansamblul ei.

Propaganda homosexuală constituie cea mai puternică ofensivă împotriva fiinţei umane din întreaga istorie. Depinde foarte mult de fiecare dintre noi dacă aceasta va birui, îngenunchind lumea, sau dacă vom depăşi această ispită ideologică a veacului al XXI-lea fără ca aceasta să lase zeci de milioane de victime, aşa cum a făcut, chiar dacă mai brutal, comunismul în secolul trecut.

Nu a sosit, oare, vremea să ne trezim?

Primele 10 mituri privind homosexualitatea

Una dintre cele mai importante inginerii psihosociale ale neomarxiştilor este să declare întreaga concepţie tradiţională privind lumea şi viaţa ca un ansamblu de prejudecăţi depăşite, retrograde, propunând în schimb o nouă înţelegere a lucrurilor, pretins ştiinţifică De fapt, lucrurile stau chiar invers. Concepţia tradiţională este întemeiată pe o experienţă multimilenară, fiind verificată în timp, pe când ceea ce ni se propune nu are nimic de a face cu ştiinţa, ci poate doar cu falsa ştiinţă popularizată sau cu ştiinţa manipulării, fiind cu adevărat nişte mituri, nişte construcţii sociale ale postmodernităţii stângist-ateiste. Astfel, ca şi în celelalte domenii, în cazul homosexualităţii se impun în opinia publică, prin mass-media, o seamă de mituri pe care se întemeiază aşa-zisa normalitate a acestei „orientări sexuale". Intr-o lectură a lui Peter Sprigg, expert în studii politice la organizaţia americană *Family Research Councill*[1], primele 10 dintre aceste mituri sunt următoarele:

Mitul nr. 1: Oamenii se nasc homosexuali

-Studiile demonstrează că nu există nicio dovadă că homosexualii s-au născut aşa (Byne şi Parson, 1993; Bailey şi colaboratorii, 2000; Stanton şi Yarhouse, 2007). Dimpotrivă, s-a constatat că homosexualitatea este cauzată de un complex de factori de mediu şi educaţionali (Peter şi Bruckner, 2002).

Mitul nr. 2.- Orientarea sexuală nu se poate schimba

- Sute de studii certifică faptul că mii de oameni care manifestau un comportament sau o atracţie de factură homosexuală s-au schimbat în timp. Unii au întreţinut relaţii homosexuale numai înainte de vârsta de 15 ani (Robert şi colaboratorii, 1989; Gagnon şi Simon, 1993).

-O metaanaliză care a luat în considerare 30 de studii realizate între 1954 şi 1994 a ajuns la concluzia că 33% din homosexualii trataţi au devenit

[1] http://doenloads.frc.org./EF/EF10F01.pdf

heterosexuali (Jones, 2000). Cel mai riguros studiu din punct de vedere al metodologiei folosite a investigat rezultatele terapiei de conversie prin credinţă - cu implicarea preoţilor şi practică sacramentală. Rata de succes a fost de 38% (Jones şi Zarhouse, 2007).

- Cea mai semnificativă dovadă privind întoarcerea la heterosexualitate a homosexualilor o avem de la psihiatrul pro-gay Robert Spitzer, care, prin chestionarea a 200 de persoane care trecuseră prin terapie, a constatat că există un succes clar a1 terapiei în tot ceea ce înseamnă comportament, identitate, atracţie, excitaţie, fantasmare şi alte aspecte ale vieţii şi psihologiei unui homosexual (Spitzer, 2003).

Mitul nr. 3: Eforturile de schimbare a orientarn sexuale le pot face rău homosexualilor şi sunt imorale

- Studiile confirmă contrariul. Din 800 de persoane care trecuseră prin terapia întoarcerii la heterosexuallitate, numai 7,1% au afirmat că au suferit anumite probleme (Nicolosi şi colaboratorii, 2002).

- Analizând stresul psihologic, starea de bine spiritual şi alţi factori psihoemoţionali, Jones şi Zarhouse (2007) au constatat că nu există nicio consecinţă negativă a schimbării de orientare sexuală.

- La fel, Robert Spitzer, psihiatru pro-gay, a constat şi el că schimbarea este reală şi nu există nicio consecinţă negativă (Spitzer, 2003).

-Dimpotrivă, persistarea în modul de viaţă homosexual aduce cea mai mare suferinţă. În acest context, nu există nedreptate mai mare produsă unui om cu înclinaţie homosexuală decât aceea de a nu-l ajuta să se schimbe.

Mitul nr. 4: Homosexualii reprezintă zece procente din populaţie

- In realitate, mai puţin de 3% din americanii adulţi s-au autoidentificat ca homosexuali şi bisexuali (Lauman, 1994)-aceasta după peste cinci decenii de propagandă a homosexualităţii.

Mitul nr. 5: Homosexualii nu suferă de tulburări psihice într-o măsură mai mare decât heterosexualii

- În realitate, în rândul homosexualilor se înregistrează cele mai mari procente de boli mentale şi abuz de droguri - incomparabil mai mult decât în oricare alt grup din societatea umană.
- Un studiu din 2003 constată că, în rândul homosexualilor, se înregistrează cele mai mari rate de consum de diferite droguri, depresie, violenţă domestică şi abuz sexual în copilărie (Stall şi colaboratorii, 2003).
- Cea mai mare metaanaliză, realizată în anul 2008, care a avut în vedere peste 13.000 de articole pe acest subiect, compilând datele de la primele 28 cele mai riguroase studii, a ajuns la aceeaşi concluzie: lesbienele, gay şi bisexualii au cel mai mare risc de tulburări mentale, ideaţie suicidală, consum de substanţe halucinogene şi autorănire deliberată (King şi colaboratorii, 2008).
- La aceleaşi rezultate ajunge, de altfel, şi GMLA-Asociaţia Medicală a Gay-lor şi Lesbienelor (Silenzio, 2010; O'Hanlan, 2010).
- Motivul invocat de homosexuali, că problemele lor psihologice s-ar datora stigmatizării la care sunt supuşi de populaţie, nu rezistă nici la cea mai simplă analiză, căci în ţări ca Olanda sau Noua Zeelandă, unde simpatia populaţiei atinge cele mai înalte cote, homosexualii se confruntă în cel mai mare grad cu consumul de droguri, probleme de anxietate etc. (Sandfort, 2001, Fergusson, 1999)

Mitul nr. 6: Comportamentul homosexual nu este periculos pentru sănătatea fizică

- Promiscuitatea sexuală, precum şi natura actelor homosexuale presupun un grad uriaş de boli cu transmitere sexuală şi alte boli grave (Bagdy, 2009; Kazal, şi colaboratorii 1976; Evans şi colaboratorii, 2007; Silenzio, 2010, O'Hanah, 2010).

Mitul nr. 7.- Copiii crescuţi de homosexuali nu sunt diferiţi de ceilalţi copii, crescuţi de heterosexuali

- Studiile arată clar că cel mai bine dezvoltaţi sub aspect psihosomatic sunt copiii născuţi şi crescuţi de părinţii naturali (Moore şi colaboratorii, 2002; Pruett, 2000; Hunter, 1997).
- Copiii educaţi în casele homosexualilor se confruntă cu o mulţime de probleme, în primul rând psihologice, dar şi sociale (Sarantakos, 1996; Regnerus, 2012).
- Există şi studii făcute de homosexuali care încearcă să mascheze aceste probleme, însă acestea sunt marcate, după cum se arată în mai multe metaanalize, de o mulţime de erori metodologice (Lerner şi Nagai, 2001).

Mitul nr. 8: Homosexualii nu molestează copiii într-o măsură mai mare ca heterosexualii

- Pedofilii sunt, în majoritatea cazurilor, bărbaţi (Fisher, 1994),
- O treime din toţi copiii abuzaţi sexual de bărbaţi sunt băieţi, ceea ce arată că un mare număr dintre homosexuali sunt pedofili (Freund, 1984; Freund şi colaboratorii, 1989).
- Mulţi dintre pedofili recunosc că sunt homosexuali (Erickdon, '88; Lauman şi colaboratorii, '94).

Mitul nr. 9: Homosexualii sunt puternic dezavantajaţi şi discriminaţi în societate

- Cercetările arată că, de obicei, homosexualii au un nivel mai ridicat de şcolarizare decât populaţia generală (Robert şi colaboratorii, 1994; Barret şi colaboratorii, 2002).
- Cât despre venituri, studiile demonstrează că nu se poate nicidecum vorbi de un dezavantaj din acest punct de vedere (DeNavas-Walt şi colaboratorii, 2008; Badgett, 1998; Antecol, 2008).

Mitul nr. 10: Relaţia homosexuală este identică cu cea heterosexuală, diferă doar sexul partenerilor

- Studiile făcute chiar de homosexuali demonstrează că este mult mai puţin probabil ca un homosexual să-şi asume o relaţie pe termen lung decât un heterosexual (Sthrom şi colaboratorii, 2006). Iar dacă întreţin o relaţie stabilă pe termen mai lung, fidelitatea este foarte puţin probabilă (Xiridou şi colaboratorii, 2003; Lee, 2003).

- Relaţiile monogame aproape că nu există la homosexuali, în condiţiile în care, în jumătate dintre cuplurile aflate în relaţie de parteneriat civil, cei doi consimt să întreţină relaţii sexuale în afara cuplului (Solomon şi colaboratorii, 2005).

- Probabilitatea de despărţire este de trei ori mai mare în cazul homosexualilor şi de patru ori mai mare în cazul lesbienelor decât în cazul persoanelor heterosexuale (Kurdek, 2004).

- În cuplurile de homosexuali şi lesbiene, violenţa domestică este de aproape de două ori mai mare decât în cuplurile heterosexuale (Brand şi Kidd, 2009). Prin comparaţie cu heterosexualii, este mult mai probabil ca un homosexual sau o lesbiană să fie abuzaţi de către partener (Cochran şi Cauce, 2006).

Homosexualii nu s-au născut homosexuali

Comportamentul homosexual nu are cauze genetice

Principalul argument al activiştilor pro-homosexualitate este că homosexualii aşa s-ar fi născut (*born that way*). Iar dacă s-au născut aşa, cine ne dă dreptul să marginalizăm acest comportament? Argumentul apelează la spiritul de dreptate, la sentimentul de compătimire, la emoţie şi, ca atare, are cel mai puternic efect.

Efectul a fost, de altfel, bine documentat, aşa că propaganda care susţine că homosexualii s-au născut astfel a început să mişte conştiinţele şi să influenţeze mentalităţile încă de la începutul anilor ’80. Aceasta deşi nu exista nicio dovadă privind această aserţiune.

Tactica e de fapt mult mai veche, fiind azi cunoscută drept „păcăleala naşterii gay” (*the born-gay hoax*[2]). Ea a fost introdusă în Germania cu 100 de ani în urmă de Karl Heinrich Ulrichs, activist politic şi pedofil homosexual, numit şi „strămoşul” mişcării mondiale a drepturilor homosexualilor. Odată cu această „cale de atac”, el a inventat şi lozinca: „Uranieni din toată lumea, uniţi-vă!”

O primă încercare de a se dovedi că este înnăscut comportamentul homosexual a fost făcută în 1984. Un articol publicat în revista *Science* susţinea că între homosexuali şi heterosexuali sunt diferenţe semnificative în privinţa răspunsului la estrogen şi, ca urmare, în dezvoltarea creierului. Deşi, la acea vreme, în jurul studiului s-a făcut un adevărat circ mediatic, acesta şi-a pierdut relevanţa, atât pentru că eşantionul de studiu format din 14 homosexuali era insuficient pentru a fi concludent, cât şi pentru că cercetările ulterioare au demonstrat că rezultatele erau eronate. [3]

Ficţiunea „născuţi aşa” a fost rafinată în 1987 în SUA de Marshall Kirk şi Hunter Madsen (Erastes Pill). A fi „născuţi aşa” (*born this way*) le dădea ho-

[2] Ryan Sorba, The ’Born- Gay’ Hoax, www.freewebs.com/theborngayhoax

[3] Gooren constată că, la femei, între lesbiene şi heterosexuale nu există nicio diferenţă de răspuns la estrogen, deci nu poate fi vorba de o androgenizare a creierului, iar la bărbaţi diferenţele nu sunt semnificative, ele putând fi cauzate de factori endocrini, cum ar fi funcţionarea celulelor Leydig, şi neputând să fie corelate cu identitatea de gen sau orientarea sexuală (Gooren, 1986).

mosexualilor dreptul să fie asimilaţi unei minorităţi legitime alături de celelalte. Lipseau însă orice dovezi ştiinţifice ale acestei afirmaţii.

Următorul boom mediatic s-a făcut în jurul studiului lui Simon Le-Vay. Credibilitatea studiului a dat-o probabil doar faptul că însuşi Le-Vay era un cercetător declarat homosexual, căci altfel, încă de la apariţie, studiul a fost extrem de controversat, iar analizele şi cercetările ulterioare au arătat că rezultatele sunt atât nerelevante, cât şi suspectate ca false. *The New York Times* a făcut cap de afiş din ştire, titrând semnificativ: „Zona din creier legată de orientarea sexuală la bărbaţi". *The Washington Post* a subliniat emfatic evenimentul cu titlul: „Centrul-cheie (din creier) pentru orientarea sexuală a gay-lor", iar *Newsweek* scria: ,,Un studiu care punctează o diferenţă în creier".

Simon Le-Vay susţinea că a descoperit o zonă din creierul bărbaţilor homosexuali care era mai slab dezvoltată decât la bărbaţii heterosexuali, dar dezvoltată asemănător cu aceeaşi zonă din creierul femeilor. Este vorba de grupul de neuroni aflaţi în partea anterioară a hipotalamusului, cunoscuţi ca INAH-3.

Prima critică adusă studiului a fost aceea că eşantionul de 19 homosexuali ales era insuficient pentru a se putea trage o concluzie. Pe urmă, toţi cei nouăsprezece muriseră de SIDA, ceea ce înseamnă, după cum observă dr. Byne, că primiseră un tratament care el însuşi le putea produce modificări în creier, prin inhibarea mai oră a nivelului de testosteron din sânge. De asemenea, şi SIDA ar fi putut modifica creierul celor 19 homosexuali. Chiar şi măsurătorile realizate de Le-Vay au fost puse sub semnul întrebării, atât pentru faptul că ele au fost făcute de o singură persoană, ceea ce în general nu se acceptă din punct de vedere ştiinţific, cât şi pentru că nu au mai fost confirmate ulterior.

Studiului i s-au adus o mulţime de critici, mai ales privind metodologia şi natura concluziilor, încât însuşi autorul l-a trecut sub tăcere după ce şi-a deschis propriul Institut de Educaţie pentru Gay şi Lesbiene în West Hollywood. Dr. Byne concluzionează în studiul său că sprijinul de care s-a bucurat teoria determinării biologice a orientării sexuale „derivă mai degrabă din apelul ei la ideologia dominantă cultural decât dintr-un merit ştiinţific

obiectiv”. Desigur, mass-media a uitat să precizeze frauda intelectuală pe care s-a bazat în acea perioadă propaganda homosexuală: *Born that way!*

O altă încercare de a demonstra originea genetică a comportamentului homosexual a fost făcută de Baley şi Pillard, articolul lor fiind publicat în acelaşi an cu cel al lui Le-Vay (1991). Ei susţineau că au descoperit că, în 52% din cazuri, ambii gemeni născuţi de cei care au înclinare homosexuală sunt de asemenea homosexuali, ceea ce, după afirmaţiile lor de atunci (retrase ulterior în faţa dovezilor ştiinţifice), era cel mai bun argument în favoarea determinării genetice a comportamentului homosexual (Baley şi Pillard, 1991).

Iarăşi presa a făcut mare tărăboi în jurul acestei descoperiri, care nu ar fi fost justificată nici dacă ar fi fost obţinută printr-o metodă ştiinţifică şi pe un eşantion reprezentativ ales aleatoriu (ceea ce oricum nu s-a întâmplat). Tărăboiul a fost nejustificat, deoarece gemenii monozigoţi au un material genetic identic, aşadar, dacă unul ar fi fost de orientare homosexuală din cauze genetice, atunci şi celălalt ar fi trebuit în mod sigur să aibă aceeaşi orientare. Structura genomului gemenilor fiind identică, dacă homosexualitatea ar fi determinată de o genă, ar fi fost firesc ca 100% din gemenii monozigoţi cercetaţi să fie homosexuali. Faptul că în numai 52% din cazuri ambii erau homosexuali, deşi trăiau în familii cu părinţii homosexuali, este cea mai bună dovadă tocmai că homosexualitatea nu este determinată genetic. De altfel, la numai un an de zile, în 1992, un studiu realizat de King şi McDonald constata că numai 25% din eşantionul ales era format din cazuri în care ambii gemeni erau homosexuali (King şi McDonald, 1992). În National Longitudinal *Study of Adolescent Health (Studiul naţional longitudinal cu privire la sănătatea adolescenţilor),* cercetătorii Peter Bearman şi Hannah Brückner, de la universităţile Columbia, respectiv Yale, au clarificat problema transmiterii aşa-zisei gene a homosexualităţii la gemeni studiind datele obţinute de la cel mai important institut american pentru sănătatea adolescenţilor.Ei au constatat că, la băieţi, perechile de gemeni identici în care ambii fraţi dezvoltă tendinţe homosexuale reprezintă numai 6,7% din cazuri şi că la numai 5,3% din perechile de gemene ambele surori manifestă tendinţe homosexuale. Mai mult, cercetarea lor „respinge teoria speculativ-evoluţionistă potrivit căreia orientarea homosexuală este determi-

nată de la naştere”. Ba dimpotrivă, susţin cei doi cercetători americani, „rezultatele confirmă ipoteza că o mai slabă socializare în copilăria timpurie şi preadolescenţă modelează o viitoare preferinţă pentru atracţia homosexuală” (Bearman şi Bruckner, 1992).

Argumentul determinării genetice a atracţiei homosexuale constituie cel mai bun anestezic pentru conştiinţa homosexualilor şi chiar a celor care, heterosexuali fiind, aprobă comportamentul şi revendicările acestora. Stările anxioase şi depresive prin care trec homosexualii se datorează în mare parte tocmai acestui conflict de conştiinţă între ceea ce lăuntric simt că ar fi normal să facă în viaţă şi atracţia patologică pentru relaţiile sexuale cu persoane de acelaşi sex.

Richard Isay înţelege lucrul acesta din propria sa experienţă ca homosexual şi psihanalist. Astfel că, odată ajuns în poziţia de a prezida Asociaţia Americană de Psihanaliză, îşi declară identitatea homosexuală, începând totodată un adevărat război psihopolitic pentru schimbarea modului în care sunt percepuţi şi trataţi din punct de vedere psihiatrie homosexualii în America. El le cere colegilor psihoterapeuţi să nu mai trateze comportamentul homosexual ca pe o boală care poate fi vindecată prin psihoterapie. Aceasta deoarece, de la Freud încoace, psihanaliza urmărea ca, prin psihoterapie, să-i întoarcă pe homosexuali către comportamentul normal. Argumentul lui Isay era acela că orientarea sexuală este înnăscută, homosexualitatea fiind determinată genetic. Şi, pentru că, din punct de vedere psihologic şi psihiatrie, nu avea argumente suficient de puternice, îşi susţine teza chiar pe baza celor două articole prezentate mai sus.

Iar pentru că, în mod firesc, majoritatea psihoterapeuţilor erau de altă părere, cu ajutorul Uniunii Americane pentru Libertăţi Civile (ACLU), Isay ameninţă că va da în judecată Asociaţia Americană de Psihanaliză (APsaA), dacă îi va mai „discrimina” pe homosexuali (Isay, 2009). Nu atât demonstraţia pseudoştiinţifică a originii genetice a homosexualităţii furnizată de articolele lui Le-Vay, Baley şi Pillard, cât mai ales presiunile uriaşe exercitate de lobby-ul gay (vom vedea mai jos, inclusiv prin violenţă) au constituit argumentul suficient de puternic pentru ca, în 1991, Asociaţia Americană de Psihanaliză să renunţe oficial la poziţia sa anterioară privind abordarea

homosexualităţii ca boală. În 1992, APA le permite gay-lor şi lesbienelor să devină psihanalişti formatori, profesori şi supervizori pentru ceilalţi psihanalişti în formare. De asemenea, Asociaţia Americană de Psihanaliză, în anul 1997, devine prima organizaţie naţională de sănătate mentală din SUA care sprijină căsătoria dintre homosexuali, schimbare în care tot Isay a jucat rolul cel mai important[4]. Într-un mod asemănător, Richard Isay a influenţat şi poziţia Asociaţiei Americane de Psihiatrie, unde a prezidat Comitetul pentru Problemele Gay-lor, Lesbienelor şi Bisexualilor.

Infiltrarea homosexualilor în conducerea organizaţiilor pentru sănătate mentală din SUA a jucat un rol esenţial în promovarea homosexualităţii la nivel mondial. De fapt, bătălia decisivă s-a purtat în America, victoria fiind apoi extinsă pe cale politică în toate ţările dezvoltate. Opiniile şi rezoluţiile acestor organizaţii au fost decisive pentru câştigarea tuturor proceselor. Prevalându-se de autoritatea ştiinţifică a poziţiei pe care o ocupau, de activitatea lor, rezumată la publicarea de articole şi studii-cel mai adesea întemeiate pe flagrante fraude intelectuale-,psihiatrii, psihologii şi psihanaliştii homosexuali desfăşurau de fapt un adevărat activism politic şi doctrinar. Pentru atingerea obiectivelor, orice studiu, chiar dacă era greşit metodologic sau cu date pur şi simplu falsificate, putea fi folosit pentru a obţine o rezoluţie pozitivă privind cauza homosexualilor şi, desigur, pentru a asigura material pentru o campanie mediatică. Faptul că oamenii de ştiinţă verificau şi contestau ulterior rezultatele respectivelor studii nu mai avea nicio relevanţă. Poziţiile organizaţiilor de sănătate mentală rămâneau neschimbate, procesele câştigate de avocaţii homosexualilor nu mai erau rejudecate iar mass-media nu mai publica nicio dezminţire.

Trecând în revistă literatura ştiinţifică existentă până la anul 1993, Byne şi Parsons au ajuns la următoarea concluzie:

> „Nu există nicio dovadă până în prezent care să susţină teoria biologică a orientării sexuale... În fapt, tendinţa actuală (de a căuta o explicaţie genetică pentru orientarea sexuală) subestimează puterea explicativă a modelelor psiho-sociale” (Byne şi Parsons, 1993).

[4] http://en.wikipediaorg/wiki/RichardJsay

Desigur, punctul de vedere al unor astfel de cercetători este ca şi inexistent, atâta timp cât nu-şi găseşte ecou în mass-media şi nici măcar în instituţiile pentru sănătate mentală, deşi se întemeiază pe analize ştiinţifice imposibil de contestat.

Un chestionar aplicat unui eşantion de persoane heterosexuale în anul 1983 ne demonstrează că cele mai aberante convingeri sunt posibile după ce populaţia este supusă manipulărilor mediatice.

Astfel, din acest studiu rezulta că numai 22% din heterosexualii intervievaţi aveau convingerea că aşa s-au născut, heterosexuali. 73% susţineau că orientarea lor se datorează mediului heterosexual şi educaţiei primite, iar 21% considerau că aceasta decurgea din calitatea vieţii de familie pe care o avuseseră, a susţinerii pe care părinţii le-au dat-o ca să-şi întemeieze şi ei o familie (Cameron, 2009).

Desigur, atracţia sexuală pentru persoane de celălalt sex este faptul cel mai firesc: cu adevărat, aşa am fost născuţi. Însă, din studiul lui Cameron, rezultă că doar 22% din persoanele heterosexuale mai credeau în 1983 în datul firii omeneşti. Adică 78% din populaţie era convinsă de propaganda mass-media că orientarea lor sexuală era eminamente un produs al experienţei mediului. Logica este întoarsă pe dos, aşa cum sunt toate în sfera discursului pro-homosexualitate. Adică n-ar fi, chipurile, firesc că ne-am născut şi trăim heterosexuali, întemeindu-ne o familie şi născând copii, ci aceasta ar fi doar consecinţa faptului că nu am fost influenţaţi, educaţi pentru ca să devenim homosexuali.

Dar dacă, în ceea ce priveşte heterosexualitatea, manipulatorii opiniei publice susţin că este un produs al educaţiei, în cazul homosexualităţii ei zic că este înnăscută, nu cauzată de nişte evenimente sau un mediu ostil dezvoltării psihice fireşti. Cu alte cuvinte, pentru cine este puţin mai atent, din toată această retorică întoarsă pe dos ar reieşi că toţi oamenii s-au născut homosexuali, însă modul de viaţă preponderent heterosexual i-a împins pe cei mai mulţi către acest comportament. Am insistat puţin asupra acestui aspect, deoarece percepţia greşită propagată mediatic reprezintă unul din principalii vectori ai determinării comportamentului homosexual. Căci din cauza deschiderii mentale, induse mediatic şi cinematografie,

către o astfel de experienţă, dublată de consumul de pornografie, practica masturbării şi context promiscue în care alcoolul şi drogurile îşi spun cuvântul, tinerii de astăzi pot aluneca în astfel de experienţe homosexuale, care să-i marcheze pentru toată viaţa.

Factori psihosociali, emoţionali şi educaţionali care favorizează apariţia homosexualităţii

La băieţi

-relaţia proastă a băiatului cu tatăl, dublată de lipsa unui ataşament sănătos, securizant al copilului cu părinţii în primii ani de viaţă (Bradley, 2000);

-tatăl este perceput ca distant, critic, mânios, egoist şi alcoolic, în timp ce mama este percepută ca dominatoare, mânioasă, care cere foarte mult şi are obsesia de a controla complet viaţa copilului ei (Fitzgibbons, 1999; Aardweg, 1997, Zucker şi Bradley, 1995);

- separarea de unul sau de ambii părinţi în copilărie (Rekers, 1996);

- incapacitatea de a se implica alături de ceilalţi băieţi în Sporturi sau activităţi care presupun o coordonare ochi-mână (Rekers, 1996).

La fete

- prezenţa, în primii ani de viaţă, a unui tată care dezertează de la rolul său specific în viaţa familiei, critic, distant, alcoolic şi egoist, şi a unei mame depresive, cu probleme psihologice sau dominantă, critică (Bradley şi Zucker, 1998);

- bărbaţi importanţi din viaţa lor le-au traumatizat (Zucker, 1995);

- o singurătate excesivă, care a dus la un psihic fragil, cu o tendinţă de evadare în imaginar (Fitzgibbons, 1996);

- separarea de părinţi în perioada critică de dezvoltare (Zucker şi co-laboratorii, 1996; Finkellhor, 1984).

La ambii, băieţi şi fete

- incapacitatea părinţilor de a încuraja identificarea şi prietenia co-piilor lor cu copii de acelaşi sex (Zucker, 1995);

- eşecul în realizarea unor prietenii între părinţi şi copiii lor de acelaşi sex, care să presupună transmiterea de la o generaţie la alta a trăsăturilor bărbăteşti, respectiv femeieşti, şi însuşirea şi manifestarea acestora de către copii (Hockenberry, 1987; Fergusson, 1999; Aardweg, 1997);

- o proastă imagine privind propriul corp (Fitzgibbons, 1996, 1999);

- un complex de inferioritate privind masculinitatea sau feminitatea manifestată, care conduce la autocompătimire (Aardweg, 1997). Fenomenul este accentuat de etichetarea pe care le-au făcut-o alţi copii sau adulţi pentru temperamentul, talentul sau modul în care arată (Bradkey, 2000);

- însingurare, narcisism ori un profund egoism (Fitzgibbons, 1996);

- au suferit un abuz sexual sau un viol în copilărie sau a adolescenţă, acesta fiind unul dintre principalele mecanisme declanşatoare ale comportamentului homosexual (Finkelhor, 1984; Zucker, 1995; Doll şi colaboratorii, 1992).

Cel mai important este de ştiut că atracţia sexuală faţă de persoane de acelaşi sex datorată cauzelor prezentate anterior poate fi prevenită prin intervenţie psihoterapeutică, educaţională şi religioasă (Zucker şi Bradley, 1995).

Homosexualitatea se poate trata

„Un bărbat de 25 de ani a avut prima sa experienţă sexuală la vârsta de 13 ani. Mama sa, care era lesbiană, a aranjat ca el să se întâlnească cu un homosexual în vârstă. După acest episod, imageria şi experienţa sa sexuală au fost exclusiv homosexuale. Cu toate acestea, el s-a hotărât să-şi aleagă o viaţă de heterosexual, din cauză că îl punea în mare dificultate faptul că lumea dezaproba comportamentul său homosexual şi izolarea în care trăia. După un tratament psihoterapeutic care a durat în jur de trei ani şi jumătate, relaţiile sale sexuale au devenit exclusiv heterosexuale. A părăsit comunitatea homosexualilor şi şi-a schimbat viaţa.” (Schwartz & Masters, 1984)

Un bărbat normal nu simte absolut nicio atracţie sexuală faţă de un alt bărbat şi nici o femeie pentru o alta. Este în firea omului ca bărbatul să se simtă atras de femeie şi femeia de bărbat, nu pentru altceva decât ca împreună să formeze o familie, să se completeze şi să se sprijine unul pe altul, să conceapă şi să crească copiii împreună.

Dacă, intr-adevăr, homosexualitatea ar fi înnăscută, determinată genetic, atunci la fel ar trebui să se petreacă lucrurile şi în cazul gay-lor şi lesbienelor. Ar însemna ca bărbatul homosexual să nu simtă absolut nicio atracţie sexuală pentru femeie, iar femeia lesbiană să nu se simtă deloc atrasă de alt bărbat. Acest lucru nu este însă adevărat. Nu numai că homosexualii se simt uneori atraşi şi de persoane de sex opus, dar mulţi chiar îşi schimbă orientarea sexuală o dată sau de mai multe ori în viaţă.

Dacă se simt atraşi sexual, dacă se pot îndrăgosti şi chiar căsători cu o persoană de sex opus, nu este, oare, homosexualitatea doar o deviaţie de la normal indusă de anumite circumstanţe de viaţă, de mediu sau de experienţe traumatice? Nu este aceasta, oare, tot o dependenţă, nocivă, ca oricare alta?

Având în vedere toate acestea, din studiile realizate de Institutul Kinsey şi de Institutul pentru Cercetarea Familiei rezultă clar că homosexualitatea nu există în sine ca un dat congenital alternativ, ci e doar o deviaţie de la normal. Datele sunt grăitoare:

Institutul Kinsey din cadrul Universităţii Indiana constata în 1970 (Bell şi Weinberg, 1978):

- 81% din gay şi 93% din lesbiene şi-au schimbat orientarea sentimentală sau sexuală după vârsta de 12 ani;
- 58% din gay şi 77% din lesbiene au raportat că şi-au schimbat de două ori în viaţă orientarea sexuală;
- 31% din gay şi 49% din lesbiene şi-au schimbat de trei ori în viaţă orientarea sexuală;
- 13% din gay şi 30% din lesbiene raportează că şi-au schimbat de patru ori în viaţă orientarea sexuală;

- 74% din gay recunosc că s-au excitat sexual în prezenţa unei femei, iar 80% din lesbiene recunosc că au fost excitate sexual de bărbaţi;
- 19% din gay şi 38% din lesbiene au fost căsătoriţi, având o familie normală, întemeiată cu o persoană de sex opus;
- 20% din gay şi 7% din lesbiene recunosc că au avut relaţii sexuale cu animale.

De asemenea, Family Reasearch Institute (Institutul pentru Cercetarea Familiei) din Wisconsin realizând în 1983 un studiu pe un eşantion de 4.340 de bărbaţi din cinci oraşe americane, a ajuns aproape la aceleaşi constatari:

- 82% din cele care erau în mod curent lesbiene şi 66% din cei care erau în mod curent gay au fost îndrăgostiţi şi într-o relaţie cu o persoană de sex opus;
- 88% din lesbiene şi 73% din gay au fost excitaţi sexual de o persoană de sex opus;
- 67% din lesbiene şi 54% din gay afirmă că în mod curent se simt atraşi sexual de o persoană de sex opus;
- 85% din lesbiene şi 54% din gay, ca şi adulţi, au întreţinut realaţii sexuale cu o persoană de sex opus;
- 32% din gay şi 47% din lesbiene au fost căsătoriţi cu o persoană de sex opus;
- 17% din gay şi 10% din lesbiene au raportat că au întreţinut relaţii sexuale cu animalele. (Cameron şi colaboratorii, 1989).

Toate aceste statistici dovedesc că actele sexuale din afara realaţiei sexuale fireşti dintre bărbat şi femeie sunt supuse mai degrabă fantasmelor sexuale, după cum declara în urmă cu câţiva ani un homosexual pe un post de televiziune francez. Cum altfel am putea explica această confuzie emoţională şi sexuală în care trăiesc homosexualii? Şi cum am putea explica relaţiile sexuale cu animale? Oare şi zoofilia, pedofilia sau incestul sunt orientări sexuale determinate genetic? Este o întrebare la care, probabil, nu peste multă vreme se vor strădui să răspundă „specialiştii” în sănătate mentală, lăsând impresia că lucrurile chiar aşa stau.

Heterosexuali foşti homosexuali în America

Dintr-un studiu realizat la Dallas, rezultă că 2,7% din bărbaţii heterosexuali intervievaţi fuseseră mai inainte homosexuali, iar în cazul femeilor procentul era de 1%. De asemenea, dintr-un studiu realizat în cinci oraşe americane rezulta că 0,5% din cei care erau în mod curent heterosexuali trecuseră prin homosexualitate. Aşadar, după cum observă autorul studiului, între 1% şi 2% din heterosexuali sunt cel puţin în anumite zone ale Americii foşti homosexuali (Cameron, 2002).

Întoarcerea homosexualilor la un mod de viaţă normal, care presupune, desigur, eliberarea de presiunea imageriei homoerotice, este bine documentată atât în literatura de specialitate, cât şi în mulţimea cărţilor publicate. De altfel, însuşi numărul semnificativ de foşti homosexuali dovedeşte că este posibil.

S-a dovedit că, prin metoda psihanalitică, rezultă o rată de schimbare a orientării homosexuale de 27% (Bieber, 1962). Prin terapia de grup, rata vindecării a fost de 37% din cei care s-au implicat în procesul terapeutic (Hadden, 1966). De asemenea, un alt demers terapeutic, realizat printr-un grup de introspectie orientată către învăţarea socială, a dus la schimbarea orientării homosexuale intr-un procent de 38% (Birk, 1980). Între 1968 şi 1977, Institutul Masters & Johnson a dezvoltat un program de conversie a homosexualilor în heterosexuali care a raportat un succes de 71,6% în cadrul unui tratament desfăşurat pe o perioadă de aproape şase ani (Masters & Johnson, 1984). Desigur că toate aceste rezultate şi multe altele au fost contestate de comunităţile de homosexuali şi, mai târziu, chiar de psihologi şi psihiatri-acesta după 1973 sau mai târziu, când lobby-ul homosexual a început să controleze institutele de sănătate mentală.

Dar cele mai multe mărturii ale unor homosexuali întorşi la orientarea sexuală normală provin de la convertiţii la creştinism. Numărul acestora nu poate fi monitorizat, pentru că aceste convertiri sau schimbări ale minţii (metanoia) au un caracter personal şi ţin de sfera intimităţii. Oricum, luând in considerare una dintre cele mai riguroase cercetări asupra persoanelor care şi-au schimbat orientarea sexuală cu ajutorul serviciului religios sau al consilierii religioase, constatăm că 38% din acestea şi-au schimbat orien-

tarea sexuală. Din cei care s-au schimbat, 15% au ajuns să fie atraşi sexual de persoane de sex opus, iar restul au devenit abstinenţi (Stanton, Yarhous, 2007).

Şi aceste rezultate sunt contestate şi stigmatizate de asociaţiile de homosexuali şi de institutele de sănătate mentală, care se luptă pentru a muşamaliza chiar declaraţiile făcute de homosexuali. De exemplu, în 1971, 61% din homosexuali considerau că ar putea fi „convertiti" la heterosexualitate exclusivă, iar 58% recunoşteau că „oamenii sunt homosexuali doar pentru că vor asta" (Williams şi Weinberg, 1971). În anul 1985, o pătrime dintre homosexuali credea că orientarea lor sexuală este o boală, iar 37% considerau că ei înşişi suferă de anumite tulburări psihologice datorită comportamentului lor sexual (Bell şi Weinberg, 1978). „Iar când erau întrebaţi ce ar răspunde dacă un tânăr aflat la debutul practicilor homosexuale le-ar cere părerea, 80% din homosexualii chestionati au recomandat mai degrabă încetarea comportamentului decât continuarea acestui mod de viaţă (Gebhard şi Johnson, 1979)."

Până la urmă, activiştii homosexuali constituie, în mod paradoxal, principalii duşmani ai homosexualilor, ai sănătăţii mentale a acestora, susţinând prin orice mijloc nu numai că homosexualitatea este un comportament perfect normal, dar şi interdicţia oricărei intervenţii psihoterapeutice în favoarea schimbării acestei orientări sexuale, cu toate că aceasta e văzută chiar de mulţi dintre homosexuali ca una patologică.

În mod evident, campaniile mediatice şi ştiinţa de popularizare au avut contribuţia lor la răspândirea fenomenului. În loc să încurajeze terapia, ele i-au convins şi pe cei sănătoşi că homosexualitatea este ceva normal, dacă nu chiar pozitiv.

Prin urmare, problema cea mai gravă azi este aceea că, într-o măsură din tot mai mare, societatea a ajuns să împiedice sau să facă imposibilă iniţierea şi desfăşurarea unei psihoterapii-atât prin mentalităţile pe care le cultivă, prin personalul medical, cât şi prin tot felul de reglementări legislative. Toate acestea îi afectează în primul rând pe homosexualii înşişi, dar şi pe tinerii din noua generaţie care pot, din cauza anturajului, a modei sau a curentelor de tot felul, să alunece în experienţe homosexuale.

Efectele concepţiei *born that way*

Convingerea că homosexualitatea este înnăscută favorizează răspândirea homosexualităţii în societatea actuală din mai multe puncte de vedere. De aceea se şi duce un adevărat război mediatic pentru construirea şi menţinerea acestei concepţii cu totul străine de adevăr.

În primul rând, populaţia este mult mai deschisă către acceptarea propagandei homosexuale cu toate drepturile pe care aceasta le revendică. De pildă, dintr-un sondaj realizat în 3 martie 1993 de către *New York Times/ CBS News Poll* reiese că majoritatea celor care cred că homosexualii nu se pot schimba, din fire fiind aşa, erau favorabili admiterii ca homosexualii să lucreze în armată. În acelaşi timp, însă, numai a treia parte din cei care credeau că homosexualitatea este o alegere personală erau de acord cu serviciul militar al homosexualilor (Cameron 2009).

De asemenea, 57% din cei care credeau că homosexualii nu se pot schimba considerau acceptabil stilul de viaţă homosexual. In schimb, numai 18% din cei care considerau că este o alegere erau de acord cu acest mod de viaţă (Cameron, 2009).

Dar nu numai societatea, ci şi înşişi homosexualii sunt afectaţi de această mentalitate. Din moment ce toată lumea zice că ei aşa sunt, inclusiv specialiştii în sănătate mentală, atunci cei care doresc să-şi schimbe viaţa şi să renunţe la comportamentul homosexual nu mai află resurse interioare pentru a lupta. Cu alte cuvinte, societatea şi instituţiile medicale, în loc să ajute la însănătoşire, adâncesc omul în boală, lipsindu-l de posibilitatea vindecării.

Acest lucru nu se întâmpla înainte de apariţia mişcărilor gay de revendicare a drepturilor şi a abil construitei ideologii *born that way*. În sondajele întreprinse de Institutul Kinsey în anii 1940 şi 1970, majoritatea homosexualilor intervievaţi afirmau că sentimentele şi comportamentul homosexual erau rezultatul influenţelor sociale şi de mediu. Dintr-un sondaj realizat în 1983 de Family Research Institute (şi citat de Cameron şi colaboratorii, 1989), rezulta că deja 35% din homosexuali considerau că orientarea lor sexuală era ereditară. Şi mai grav, însă, era că 80% din heterosexuali considerau că preferinţele şi comportamentul lor sexual erau

învăţate. Acesta este, de fapt, efectul propagandei. Pe heterosexuali i-a convins că au ales, pur şi simplu, şi nu că atracţia către persoanele de sex opus este înnăscută, iar pe homosexuali i-a convins-deşi într-o măsură mai mică decât pe heterosexuali-că, exact dimpotrivă, aşa sunt născuţi. Prin urmare, o inversare perfectă a raţiunilor care guvernează firea umană.

Cauzele reale ale comportamentului homosexual

În trecutul nu foarte îndepărtat, homosexualitatea era un fenomen foarte rar, aproape inexistent în comunităţile rurale. Şi, pentru că era atât de puţin întâlnită, cel puţin în ţara noastră, era greu de stabilit o simptomatologie, de dat un diagnostic, iar de prevenit nici nu se punea problema. Astăzi, însă, chestiunea devine tot mai actuală. Cauzele sunt destul de complexe, căci, din toate punctele de vedere-politic, economic, social, cultural şi religios-, asistăm la o disoluţie a tuturor structurilor de valori, a tuturor raţiunilor care organizau şi guvernau lumea de dinaintea exploziei tehnologiilor mediatice. Am ales acest reper, deoarece de atunci a început răspândirea fără precedent a ideilor care ne-au adus aici.

Dacă ar fi să găsim o cauză principală a răspândirii homosexualităţii şi a deviaţiilor de comportament sexual, aceasta este deprecierea persoanei umane. Anularea omului ca persoană pierdută în spatele maselor de indivizi. Omul care nu mai este tratat ca persoană, ci ca obiect, şi tot mai mult ca obiect sexual, are o stimă de sine foarte redusă, probleme de identitate şi de adaptare, este un om labil psihologic, vulnerabil, expus oricărei influenţe, oricărei manipulări. Este un om care şi-a pierdut cârma propriei vieţi, îndreptându-se încotro bate vântul, într-o lume care prin definiţie îi este ostilă. Acest lucru rezultă şi din chestionarele mai vechi sau mai noi privind originea atracţiei sexuale.

Şi, pentru a nu fi judecaţi drept părtinitori într-o chestiune atât de sensibilă, vom reda în continuare chiar cercetările făcute de Kinsey şi institutul său (Clowes, 1994; Bell, 1981), cunoscuţi pentru poziţiile lor pro-homosexualitate:

- 22% din homosexuali cred că atracţia şi comportamentul homosexual se datorează experienţelor homosexuale avute cu adulţi sau cu cei de aceeaşi vârstă;
- 16% cred că se datorează anturajului - prieteni şi apropiaţi homosexuali;
- -15% consideră că pricina este relaţia proastă cu mama;
- -15% au în vedere o dezvoltare mai puţin obişnuită (etichetat ca „fetiţă", în cazul băieţilor, respectiv ca „băieţoi", în cazul fetelor, „eram mai artist, „nu mă puteam descurca/ Împăca cu propriul sex" etc);
- 14% menţionează relaţiile proaste cu tatăl;
- 9% şi-au blamat propria nesociabilitate;
- 9% credeau că s-au născut astfel
- partenerii de celălalt sex păreau inaccesibili."

Din acest sondaj, care de altfel a fost confirmat de majoritatea cercetărilor ulterioare, rezultă că, până prin anii '80, apariţia comportamentului homosexual era cauzată de experienţele homosexuale, de abuzurile suferite, de o viaţă de familie anormală şi de anturaj. Atât problema socializării, cât şi feminizarea băieţilor sau masculinizarea fetelor, îşi au originea tot în relaţiile defectuoase de familie. În prezent, însă, factorii socioculturali, mediatici sau educativi joacă un rol la fel de mare precum factorii expuşi mai sus.

Experienţele homosexuale timpurii

Studiul realizat de Paul Van Wyk şi Chrisann S. Geist (Van Wyk şi Geist, 1984) în anul 1984 joacă un rol central în literatura de specialitate pentru clarificarea rolului pe care îl au relaţiile sexuale din perioada copilăriei şi adolescenţei şi comportamentul homosexual de mai târziu. Astfel, cei doi autori constată că cel mai ridicat indice K (indicator al gradului de implicare în comportamentul homosexual) îl au bărbaţii care au avut intense contacte sexuale cu bărbaţi în perioada prepuberală şi care nu au avut niciun contact sexual norma] până la vârsta de 18 ani.

La femei, indicatorul comportamentului lesbian este proporţional cu numărul de relaţii homosexuale avute până la vârsta de 18 ani, dar şi cu mulţimea relaţiilor heterosexuale prepuberale. Aşadar, atât în cazul bărba-

ţilor, cât şi al femeilor, relaţiile homosexuale din copilărie sunt un indicator important al comportamentului homosexual de mai târziu.

Acelaşi lucru rezultă şi din cercetarea întreprinsă de Institutul pentru Cercetarea Familiei în anul 1983 (Cameron, 1989 b):

„Două treimi dintre băieţii a căror primă experienţă sexuală a fost una homosexuală erau angajaţi mai târziu, la vârsta adultă, în comportament homosexual. De asemenea, 95% din cei a căror primă experienţă sexuală a fost heterosexuală, la vârsta adultă erau heterosexuali” (Cameron, 2009). '

Abuzul homosexual

Din moment ce relaţiile homosexuale în perioada copilăriei şi adolescenţei sunt determinante pentru alunecarea în homosexualitate, înseamnă că abuzul homosexual constituie unul dintre mecanismele de bază pentru înmulţirea şi răspândirea acestei orientări sexuale. Într-adevăr, după cum observă Cameron, citând trei studii diferite, cei chestionati afirmau într-un procent semnificativ (între 60% şi 64%) că partenerul lor sexual la prima întâlnire a fost o persoană mult mai în vârstă (Bell şi Weinberg, 1978).

Într-un alt studiu, au fost intervievaţi 300 de băieţi care suferiseră în trecut de diferite boli. Dintre aceştia, 40 au recunoscut că fuseseră abuzaţi sexual înainte de pubertate. Comparând acest grup cu altul, format din băieţi de aceeaşi vârstă, din acelaşi eşantion, care au afirmat că nu fuseseră abuzaţi sexual, 90% din tinerii din al doilea grup declarau că sunt în mod cert heterosexuali, în timp ce numai 42% din cei abuzaţi se considerau heterosexuali. Numărul copiilor abuzaţi era mai mare, dar autorii au constatat că niciunul din tinerii sub 15 ani nu recunoscuse vreun abuz. Astfel că este foarte posibil să fi fost câţiva abuzaţi şi în grupul celor care nu recunoscuseră, ceea ne poate conduce la concluzia că şi printre cei 10% care se considerau homosexuali şi care nu recunoscuseră vreun abuz este probabil să fi fost unii abuzaţi (Shrier şi Johnson, 1985).

Mecanismul prin care un copil sau un adolescent abuzat sexual adoptă la rândul lui un comportament homosexual şi de prădător sexual este destul de complex. Mulţi dintre homosexuali îşi caută slujbe unde au un ascendent psihologic şi de autoritate asupra copilului. Din acea poziţie încearcă

să le caştige afecţiunea, lucru foarte uşor în cazul în care băieţii nu au avut o relaţie bună cu propriul tată. Astfel, beneficiind de raportul de autoritate, putere şi încredere, iniţiază actul sexual. Acesta este iniţial neplăcut şi înfricoşător, dar produce şi o anumită excitaţie sexuală, ceea ce-l face pe copil să se simtă vinovat şi confuz. Această stare, amestecată cu frica de a-l divulga pe adult şi cu un sentiment confuz de protecţie faţă de cel care l-a abuzat, îl determină să tacă, ceea ce se transformă intr-un secret al celor doi. Copilul devine tot mai închis, dezvoltand neîncredere în contactele sociale, în ataşamentul şi legăturile nonsexuale. Confuzia traumatică îl împinge să repete ceea ce l-a învăţat experienţa, adică masturbarea compulsivă şi chiar obsesivă şi molestarea altor copii mai tineri decât el (Rekers, 1995).

„Într-un studiu realizat pe un eşantion aleatoriu, în Marea Britanie, s-a constatat că 35% din băieţi şi 9% din fete au fost abordaţi de un adult homosexual pentru a întreţine relaţii sexuale. Fie că situaţia sau timiditatea copilului nu le-a permis refuzul, fie din curiozitate, fie forţaţi, 2% din băieţi şi 1% din fete au cedat" (Schofield şi George, 1965). Iar acest lucru se întâmpla în anul 1965, când homosexualismul - lobby, drepturi, structuri, răspândire - nu avea amplitudinea din zilele noastre. De asemenea, în Statele Unite, 37% din băieţi şi 9% din fete au raportat că au fost abordaţi pentru acte homosexuale, 65% din persoanele care îi abordaseră în acest scop fiind mult mai în vârstă (Klassen, 1989). Mai mult, la Londra, un studiu realizat pe un eşantion de 400 de tineri a constatat că prima experienţă homosexuală a fost cel mai probabil cu cineva mai vârstnic. La peste 50% din băieţii abuzaţi, partenerul homosexual era cu peste 20 de ani mai în vârstă, iar în cazul a 43% din fetele abuzate; lesbiana cu care întreţinuseră relaţii sexuale era cu cel puţin 20 de ani mai în vârstă[5]. Un sfert dintre homosexuali recunosc, în studiile publicate de-a lungul timpului, chiar şi în periodicele gay-lor, că au întreţinut relaţii. sexuale cu copii şi minori (Cameron, 1989; Cameron, 1993; Jay şi Young 1979).

Răspândirea abuzului sexual în epoca noastră este tot mai mare, deşi prea puţin este adus acest subiect în atenţia opiniei publice, dacă luăm în consi-

[5] P.Varnell, Philadephia GayNews. 8/24-30,90. p. 13

derare amploarea şi gravitatea lui. David Finkelhor publică în anul 1993 un studiu realizat pe 796 de studenţi, în care constată că, din cei 266 de tineri bărbaţi care făceau parte din studiu, 9,7% experimentaseră un abuz sexual. În cazul a 4,1% din ei, relaţia fusese cu un adult, la 2,3% cu un adolescent cu cinci ani mai în vârstă, iar la 2,3% cu un adolescent cu 10 ani mai în vârstă. În cazul a 70% din cei abuzaţi se folosise forţa (Finkelhor, 1993).

Pornografia, masturbarea şi sexul depersonalizant

Din studiul lui Wyk şi Geist amintit anterior rezulta că indicele comportamentului homosexual la femeie era legat strâns şi de mulţimea relaţiilor heterosexuale întreţinute de femeie în perioada prepuberală (Van Wyk şi Geist, 1984). În mod evident, aceste experienţe influenţează major psihicul fetiţei, al femeii de mai târziu. Mecanismele sunt complexe şi sunt imposibil de inventariat în câteva pagini.

În primul rând, aceste relaţii produc în psihicul femeii o ruptură profundă între actul sexual în sine, excitaţia pe care acesta o produce, şi ataşamentul faţă de bărbat, potenţialul soţ şi tată al copiilor ei. Efectele sunt mult mai devastatoare decât la bărbat, proporţional cu potenţialul uriaş al femeii de implicare în relaţia afectivă.

Aceste relaţii sexuale, indicatoare ale gradului de permisivitate sexuală la care a ajuns femeia, contribuie major la scăderea stimei de sine şi vulnerabilizarea femeii în faţa avansurilor, atacurilor sexuale sau chiar în faţa dependenţei sexuale pe care aceste acte o dezvoltă prin mecanisme fantasmatice, psihosomatice şi hormonale specifice. Cu o stimă de sine scăzută în planul sexualităţii, această femeie va fi transformată de bărbaţi într-un obiect sexual, într-o păpuşă cu care ei se distrează ocazional. În acelaşi timp, însă, mentalităţile feministe o fac să evadeze cumva în zona carierei, a dezvoltării unui comportament şi a unei mentalităţi competitive şi adeseori agresive, specific bărbăteşti, care este caracterizată şi de o creştere a nivelului de testosteron.

Eşuând o dată sau de mai multe ori în constituirea unei familii de durată, sătulă de umilinţa de a se transforma permanent într-un obiect sexual la îndemâna bărbaţilor, creşte mult probabilitatea alunecării sale într-o rela-

ţie sexuală cu o lesbiană, la care va găsi un model psihologic afectiv asemănător, partenera fiind şi ea victimă a unui traseu existenţial de aceeaşi factură, ceea ce o va apropia şi deschide către o relaţie de tip lesbian.

Desigur, într-o societate normală, lucrul acesta era foarte puţin probabil, pentru că imageria homosexuală era aproape inexistentă, comportamentul lesbian era considerat mai mult decât patologic, iar partenerele erau aproape imposibil de găsit. Astăzi, lucrurile s-au schimbat. Pornografia îi iniţiază mental pe majoritatea tinerilor în cea mai diversă panoplie de acte sexuale, inclusiv sexul homosexual, perversiuni de tot felul şi chiar relaţii sexuale cu animale. Astăzi, să fii lesbiană este la modă, atâta timp cât mari vedete promovează acest comportament, despre homosexuali şi lesbiene se vorbeşte peste tot, iar institutele de sănătate mentală şi legile în vigoare declară homosexualitatea hipernormală şi, ca atare, o normează educaţional şi social. Aşadar, putem extrapola mecanismul care în prezent conduce la răspândirea comportamentului bisexual şi homosexual. Telenovelele mai mult sau mai puţin erotice, iar mai târziu pornografia dezvoltă imageria, fantasmarea erotică, ce ajunge să domine spaţiul public prin mass-media şi publicitate. Excitarea permanentă a unui copil care creşte în acest mediu conduce în foarte multe cazuri la masturbare. Consumul de pornografie fără masturbare este aproape imposibil, din cauza presiunii anxioase pe care o induce excitarea. Dar autoerotismul masturbator este el însuşi un cerc vicios, care conduce la o patologizare tot mai mare a experienţei erotice. Sexul devine, prin intermediul unui astfel de parcurs, doar un mijloc de excitaţie şi descărcare a anxietăţilor acumulate. Pe fondul acesta, o precoce experienţă sexuală este foarte posibilă. Dar aceasta nu mai este nici măcar rodul unei relaţii romantice, ci, în cea mai mare parte, al curiozităţii, dar şi al nevoii de se elibera de patologia autoerotismului printr-o căutare, doar inconştientă, a celuilalt. Aceasta înseamnă că experienţa sexuală va fi una depersonalizantă şi evident traumatică. La limită, celălalt, fie că este bărbat, fie că este femeie, este bun atâta timp cât îşi face treaba.

În acest context, cu o stimă de sine scăzută, cu uriaşe frustrări generate de incapacitatea de comunicare emoţională, prizonieri ai unor curente şi mode deschise către orice experienţă sexuală, tinerii de astăzi riscă mai

mult decât în oricare altă perioadă a istoriei să alunece într-o experienţă traumatică de tip bisexual şi homosexual. Aceasta cu atât mai mult cu cât s-a răspândit şi curentul *swinging,* unde chiar şi cei căsătoriţi îşi schimbă partenerii intr-un act sexual în grup, aşa că, din distracţie, ajung treptat şi bisexuali.

Influenţele cultural-educaţionale

Aşa cum am arătat şi anterior, efectele culturii de masă şi ale politicilor de inginerie socială sunt decisive pentru răspândirea homosexualităţii astăzi. Din studiile întreprinse de Cameron (2009), desprindem următorii vectori:

- „o vizibilă aprobare socială a subculturii homosexualilor, care incită curiozitatea şi încurajează explorarea;
- educaţia sexuală pro-homosexualitate;
- prezenţa tot mai mare a homosexualilor în zone de autoritate, mai ales in cea de profesor (4% din bărbaţii homosexuali afirmă că prima lor experienţă homosexuală a fost cu un profesor);
- toleranţa socială şi legislativă a tuturor actelor homosexuale şi chiar favorizarea propagandei homosexuale;
- descrierea homosexualităţii ca un comportament normal şi dezirabil.

La toate acestea am adăuga feminizarea bărbaţilor şi masculinizarea femeilor prin diverse mijloace sociale: ocupaţionale şi de mentalitate, modă (obiceiuri, vestimentaţie), emulare mimetică a unei „elite" mondene sofisticate. De pildă, majoritatea bărbaţilor homosexuali au avut în copilărie o participare redusă la activităţile sportive (Van Wyk şi Geist, 1984), iar mai târziu au şi o pondere redusă la angajarea în armată. Femeile lesbiene, dimpotrivă, au dezvoltat comportamentul competitiv şi au o rată mai mare de angajare în armată (Lehavot şi Simpson, 2013).

Dar mai importante decât toţi factorii educaţionali şi culturali prezentaţi anterior sunt experienţa şi climatul vieţii de familie.

Criza familiei şi apariţia homosexualităţii

Deşi poate părea ciudat, prima cauză şi poate cea definitorie, prin consecinţele ei, pentru tema homosexualităţii, o constituie criza vieţii de familie din zilele noastre. Desigur, probleme au existat întotdeauna şi psihopatologiile nu au lipsit din istoria umanităţii. Din păcate, însă, acum, cazurile excepţionale au ajuns normalitate în contextul bombardamentului la care este supusă viaţa de familie.

Dezvoltarea emoţională şi identitară a copilului, deci a adultului de mai târziu, este strâns legată de relaţia sa cu părinţii, de climatul vieţii de familie. Dintr-un studiu realizat în anul 1969, rezultă cu claritate diferenţa care există între homosexuali şi heterosexuali în privinţa relaţiilor de familie şi a relaţiei lor cu părinţii. Grupul de control era format din 89 de heterosexuali, iar eşantionul studiat era de 46 de homosexuali. Primul procent indicat în fiecare caz corespunde răspunsurilor date de heterosexuali, iar al doilea corespunde răspunsurilor primite de la homosexuali:

- „Nu m-am înţeles niciodată foarte bine cu tata” - 7% din heterosexuali faţă de 57% din homosexuali;
- „Am fost mult mai apropiat de mama decât de tata”- 28% din heterosexuali faţă de 76% din homosexuali
- „Tata şi cu mine am petrecut foarte puţin timp împreună”-27% din heterosexuali faţă de 74% din homosexuali;
- „Mama şi tata nu erau interesaţi de acelaşi lucruri” - 17% din heterosexuali faţă de 61% din homosexuali;
- „Mama şi tata nu au avut o căsnicie fericită” - 8% din heterosexuali faţă de 52% din homosexuali;
- „Când părinţii se certau, simţeam de obicei că mama avea dreptate” - 19% din heterosexuali faţă de 61% din homosexuali” (Snortum şi colaboratorii, 1969);

Acelaşi studiu a investigat şi comportamentul homosexualilor când erau copii:

- „Am participat foarte rar la sporturi competitive ca baseball-ul” - 12% din heterosexuali faţă de 52% din homosexuali;

- „Când eram copil, preferam să privesc decât să particip la jocuri de grup” - 9% din heterosexuali faţă de 48% din homosexuali;
- „Cred că nu am fost un atlet prea bun” -34% din heterosexuali faţă de 72% din homosexuali;
- -„În copilărie am avut o frică puternică de rănirea fizică”-9% din heterosexuali faţă de 46% din homosexuali” (Snortum şi colaboratorii, 1969).

Relaţia cu tatăl

De la începuturile psihoterapiei de schimbare a orientării homosexuale, s-a acordat un rol esenţial relaţiei băiatului cu tatăl său. In studiul său desfăşurat pe 106 de bărbaţi homosexuali, Bieber (1962) constată că nici măcar intr-un singur caz tatăl nu putea fi socotit un părinte normal. Cei mai mulţi erau detaşaţi de fiul lor, absenţi sau ostili. În şase din celelalte cazuri, tatăl petrecea timp împreună cu fiul, dar îl dispreţuia şi îl umilea. În patru cazuri era ostil, iar în trei hiperprotector. Bieber ajunge la concluzia că un tată constructiv, care-şi susţine băiatul, având o relaţie caldă cu el, exclude posibilitatea unui fiu homosexual. Trebuie precizat că absenţa relativă a tatălui din familie, cauzată de cerinţele serviciului sau de cerinţe mai puţin obişnuite, dar obiective, de înţeles, nu au în sine un rol patogenic (Bieber, 1962).

Numeroase studii au confirmat constatarea lui Bieber, nuanţând într-o direcţie sau alta importanţa tatălui în dezvoltarea normală a identităţii băiatului (Bene, 1965; Snortum,1969; Thompson, şi colaboratorii, 1973).

Majoritatea homosexualilor, observă Stephan, într-un studiu realizat în 1973,

-„nu au avut un model masculin pozitiv cu care să se identifice, ceea ce i-a făcut să se identifice cu o femeie. Acest proces a fost probabil facilitat de faptul că normativitatea comportamentului pe care-l presupunea rolul masculin n-a fost încurajată de niciunul dintre părinţi” (Stephan, 1973).

Într-o evaluare realizată pe un eşantion de peste 1.000 de homosexuali, s-a constatat că nici măcar unul dintre ei nu fusese iubit şi respectat de tatăl său (Irving şi Bieber, 1979).

Comparând un grup de transsexuali şi homosexuali efeminaţi şi neefeminaţi cu unul de heterosexuali, o altă cercetare a constatat că taţii homosexualilor şi ai transsexualilor erau mult mai ostili, dar şi mai puţin autoritari decât taţii heterosexualilor. În plus, taţii homosexualilor feminizaţi erau mult mai duri şi egoişti decât ai celorlalţi. Concluzia:

-„Băieţii care se identifică puternic cu tatăl, în special când tatăl are un caracter accentuat bărbătesc, nu suferă de anxietate. Bărbaţii din grupul de heterosexuali cercetat au raportat că tatăl lor le-a arătat multă grijă, era un bărbat viguros şi înzestrat cu multă autoritate. Aceşti taţi reprezentau un model identitar dorit de către băieţii lor, relevant şi pentru relaţionarea cu femeia. Astfel că studiul a constatat că bărbaţii heterosexuali se identificaseră puternic cu tatăl lor, dezvoltarea stimei lor de sine fiind direct dependentă de gradul în care tatăl îşi asumase creşterealor şi de tăria legăturii emoţionale cu acesta. În acelaşi timp, homosexualii şi transsexualii manifestau o tulburare a stimei de sine” (Brezek şi Sipova, 1983).

Analiza a 22 de studii care tratează problema relaţiei dintre bărbaţii homosexuali şi părinţii lor a constatat următoarele:

„Cu mici excepţii, homosexualii au declarat că taţii au avut un rol negativ în viaţa lor. Se refereau la ei cu adjective ca «rece», «neprietenos», «punitiv», «brutal», «distant», «detaşat». În niciunul dintre studii nu am aflat homosexuali care să se refere intr-un mod pozitiv şi afectuos la tatăl lor” (Fisher şi Greenberg, 1996).

Relaţia proastă cu tatăl, indiferent din ce motive, este una dintre condiţiile importante ale apariţiei comportamentului homosexual, însă „acest factor nu este singurul care anunţă un comportament homosexual” (Bell, Weinberg şi Hammersmith, 1981). Unii dintre pacienţii homosexuali se plâng că tatăl a fost, de fapt, victima mamei lor, care „era întotdeauna bossul în familie”(Isay, 1989).

Relaţia cu mama

Fie pentru că tatăl a fost mai distant, ostil sau absent din viaţa copilului, fie din pricină că mama l-a confiscat pe băiat numai pentru ea, nepermi-

ţându-i tatălui să se implice în creşterea băiatului său, cauza principală a tulburării identităţii de gen o constituie dezvoltarea unei relaţii patologice între copil şi mamă. Mama se instituie pe sine însăşi ca sursa de identificare a băiatului şi în acelaşi timp îi creează acestuia o mulţime de conflicte majore de ordin psihologic şi emoţional:

> „Homosexualii se identifică mult mai puternic cu mama şi mult mai puţin cu tatăl decât băieţii heterosexuali" (Thompson, 1973).

Acest proces de identificare nu este, însă, unul firesc, care să vină numai din nevoia de modele a copilului, ci este cultivat minuţios de mamă prin diverse modalităţi, pe care le expunem în continuare.

Mama preia prerogativele tatălui

Cele mai multe mame ale căror copii au devenit homosexuali sunt dominante în casă, ele iau deciziile, ele se ocupă cu disciplina, ele conduc şi se implică în toate (Saghir şi Robins, 1973). Nu este vorba numai despre o femeie activă, nevoită să facă şi treaba bărbatului în casă, ci avem de-a face cu unul dintre efectele majore ale mentalităţii feministe. Niciodată în istorie nu a avut loc o asemenea masculinizare a femeii, căreia, deşi se impune ca un bărbat, îi repugnă tot ceea ce ţine de masculinitate, o masculinitate cu care se află intr-un război psihologic, indus, desigur, de mass-media. Pentru unele dintre aceste mame, băieţelul preferat ajunge un câmp de luptă pe care se duce bătălia ei cu masculinitatea.

> „Din observaţiile clinice făcute asupra unui copil de şase ani care urma un tratament pentru o puternică anxietate, a rezultat că acesta era puternic impresionat de resentimentele pe care mama sa le avea faţă de bărbaţi (Zucker şi Bradley, 1995). Într-un alt caz, o mamă care a venit la clinica de psihiatrie a mărturisit că urăşte bărbaţii. Era supărată pe soţul ei, pentru că acesta îşi exprima îngrijorarea privind comportamentul feminin al băiatului, şi îl ameninţa că va divorţa dacă mai persistă in a discuta problema." (O'Leary, 2000)

Oricum, psihologia acestor femei este foarte complex. Au nevoie de bărbat, de afecţiunea acestuia, dar nu o pot câştiga şi menţine, fie din cauza propriului comportament dominator, fie din cauza bărbatului, fie din am-

bele cauze. Această nevoie se revarsă asupra băiatului preferat, dar nu şi asupra fetiţei (Bieberi 1962). Totuşi, nu poate accepta că băiatul va ajunge şi el bărbat; impunându-i astfel modelul percepţiei ei femeieşti. Aceastã mamă, observă, Zucker, manifestă o puternică aversiune faţă de agresivitate, pe care o asociază cu masculinitatea (Zucker, 1995).

> „Sau poate că mamele homosexualilor s-au aşezat în calea dezvoltării heterosexuale a băieţilor lor, pentru că se tem că maturizarea lor ca bărbaţi le va strica relaţia cu acel adorabil băieţel, motiv pentru care preferă să-l ţină dependent de ele.” (dr. Konietzko, citat în Karlen, 1971)

Ca rezultat al acestor complexe forţe psihologice puse în mişcare de mentalitatea feministă, care se află în conflict permanent cu nevoile psihologice şi afective ce-i sunt fireşti femeii, această mamă va consolida în băiatul ei numai acele acte şi atitudini non-masculine sau feminine (Zucker, 1995).

Mama îşi tratează copilul ca pe o fetiţă

În primul rând, fie din motivele expuse mai sus, fie dintr-o altă cauză psihologică, cele mai multe mame de băieţi care ajung homosexuali manifestă o grijă patologică faţă de sănătatea băiatului lor, se tem ca acesta să nu se rănească, ceea ce le face să-i restrângă activităţile potrivite vârstei şi de care el are nevoie ca să se dezvolte ca bărbat. De asemenea, îi subminează comportamentul de autoafirmare şi atitudinile bărbăteşti.

> „O astfel de abordare formează un copil extrem de fricos, dependent patologic de mama sa, copleşit de sentimente de inadecvare, de impotenţă şi dispreţ faţă de sine. Devine reticent în a participa la activităţile copilăriei, pe care le percepe ca dăunătoare fizic-pericol, de altfel, mult supraestimat. Din cauza atitudinii sale, este agresat verbal şi umilit de cei de o vârstă cu el. Această separare de băieţii de vârsta lui îl va lipsi de foarte necesara interacţiune empatică” (Bieber, 1962)

Iată modul în care îşi descriu homosexualii relaţia pe care au avut-o cu mama:

> „Ea vroia să fiu întotdeauna bun. Nu mă lăsa să mă asociez cu bătăuşii. Nu vroia să mă rănesc. Totul era îndreptat către un stil de viaţă efeminant. M-a împiedicat să manifest orice comportament care ei i se părea

agresiv sau sexual. Nu mă lăsa să fac sport. Intotdeauna s-a băgat între mine şi prietenii mei, cenzurându-mi apelurile telefonice... Era mult mai atentă cu mine decât cu tata. Am învăţat o mulţime de lucruri de la ea: cum să gătesc, să fac prăiituri şi alte treburi gospodăreşti." (Saghir şi Robins, 1973)

Mama nu-i respectă bărbăţia băiatului

La peste 70% din homosexuali, relaţia mamei cu băiatul este una foarte apropiată, chiar intimă. Mama îşi tratează băiatul ca pe un confident de sex feminin, interacţiune care îi modelează copilului o stare de spirit şi o psihologie feminină. In această relaţie, cu un vădit caracter patologic, fie că există sau nu o determinare erotică, mama homosexualului menţine în timp o intimitate nefirească cu acesta, ca şi cum ar fi fetiţă, nu băiat. Unele le permit băieţilor să vină şi să doarmă adesea în patul lor, ca o prelungire a vârstei de bebeluş, alungându-l adesea pe soţ. Câte una chiar apare dezbrăcată parţial sau total în faţa fiului ei (Bieber, 1962). Sau îi face baie acestuia, chiar şi după intrareala liceu (Saghir şi Robins, 1973).

Nu este vorba de iniţierea unui act sexual, căci nu discutăm aici cazul părinţilor incestuoşi. Efectul acestei atitudini este că blochează dezvoltarea masculină a băiatului, cu propria lui intimitate şi identitate sexuală.

Prizonier al unui comportament feminin în care nu se regăseşte, marcat de un amestec de psihologie masculină proprie sexului său, dar şi feminină - dobândită prin contextul psihologic al relaţiei cu mama, un astfel de băiat va dezvolta o tulburare a identităţii de gen. Sentimentele lui sunt foarte amestecate. Relaţia cu mama a fost foarte apropiată, chiar de dependenţă fizică şi psihologică, dar mama este şi cea care i-a amputat dimensiunea bărbătească a existenţei, ceea ce el resimte în mod acut; mai ales la maturitate. Astfel că, în multe dintre cazuri, îşi va uri mama pentru că i-a stricat viaţa, şi ar putea dezvolta o atracţie patologică faţă de bărbaţi, în care îi va regăsi psihologic pe tatăl şi pe băieţii din copilărie, care atât de mult i-au lipsit. Complexat permanent de distanţa sau respingerea băieţilor, se va simţi atras şi poate incapabil să respingă atenţiile de mai târziu ale unui homosexual, care îl poate seduce şi, în cele din urmă, chiar abuza.

Aşadar, în cazul în care mama nu-i permite fiului ei dezvoltarea unei identităţi masculine în care acesta să se încreadă, deşi fiul se va conforma la suprafaţă, lăuntric va acumula o furie ascunsă faţă de mama sa, care se va reflecta în comportamentul său de adult. Studiind relaţia dintre ostilitate şi comportamentul sexual, profesorul de psihiatrie american Robert Stoller, de la Universitatea din California - Los Angeles, era de părere că unii homosexuali se simt atât de zdrobiţi şi anihilaţi de mamele lor, încât au o puternică dorinţă de răzbunare care, în opinia lui, „activează anumite aspecte ale comportamentului multor homosexuali", fie el erotic sau de altă natură (Stoller, 1975, citat de O'Leary, 2000).

Şi tatăl, şi mama

Desigur, hiperprotecţia maternă poate fi un simptom al problemelor psihologice ale mamei. Mamele copiilor care suferă de tulburarea identităţii de gen au o rată mare de depresie şi o rată mai mare a tulburărilor de personalitate de tip borderline decât mamele copiilor normali (Marantz şi Coats, 1991). De asemenea, într-un alt studiu, se demonstrează că mamele copiilor cu această tulburare prezintă mai multe simptome de pe lista de diagnostic a psihopatologiilor şi îndeplinesc criteriile pentru mai multe diagnosticuri psihiatrice, cum ar fi cele de inadaptare socială, depresie şi ostilitate (Wolfe, 1990).

Interesant este că există cazuri în care copiii unei mame bolnave psihic suferă de acelaşi tratament din partea mamei ca şi (zei care ulterior devin homosexuali sau manifestă tulburări ale identităţii de gen. Aceştia, însă, nu ajung să dezvolte comportament homosexual. Explicaţia constă în faptul că cei din urmă au fost la un moment dat în copilărie expuşi la un model masculin pozitiv (Bieber, 1962).

Deşi puţini realizează, tatăl şi mama joacă roluri complet diferite în educaţia fiecăruia dintre copii şi se completează în mod excepţional. Altceva învaţă băieţelul şi altceva fetiţa de la tata Şi altceva trebuie să înveţe băieţelul de la mamă şi cu totul altceva fetiţa. Aceasta pentru că fiecare trebuie să-şi dezvolte datul identităţii sale de gen şi, pentru aceasta, are nevoie de model. Potrivit firii lor, bărbatul şi femeia sunt diferiţi într-o mulţime de aspecte ale comportamentului, vestimentaţiei, felului de a fi

„De exemplu, când un tată îşi aruncă fiul în sus, băiatul este speriat la început, dar apoi îşi dă seama că poate să aibă încredere în tatăl lui, că tatăl lui îl iubeşte şi că activitatea este distractivă Băiatul vrea să o facă iar şi iar. Mama poate încerca să intervină, dar, într-o situaţie sănătoasă, tatăl ignoră protestele ei şi fiul învaţă independenţa faţă de mamă. Dacă mama reuşeşte să intervină şi activitatea încetează sau nu mai începe deloc, legătura dintre tată şi fiu nu se stabileşte puternic. Există dovezi care arată că aruncarea în sus şi jocurile viguroase fără reguli (gen lupte corp la corp, lovituri, alergături, însoţite de râsete şi ţipete) din primii trei ani de viaţă creează conexiuni în creier care duc la încrederea de sine în activităţile fizice şi pot influenţa coordonarea fizică ulterioară.” (O’Leary, 2000)

De asemenea, în Fathers and Families. *Paternal Factors in Child Development (Taţi şi familii: Părinţii ca factori in dezvoltarea copilului*-1993), H. Biller observă:

„Deşi tatăl şi mama se comportă în general asemănător, ei îi furnizează o imagine complet diferită copilului. Tatăl este de obicei perceput ca fiind mai mare decât mama, vocea lui este mai profundă, hainele nu sunt la fel, ei se mişcă şi reacţionează diferit... Copilul învaţă de asemenea că este de aşteptat ca persoanele diferite să îndeplinească nevoi diferite. De exemplu, copilul o poate prefera pe mamă când îi este foame sau este obosit, sau pe tată atunci când caută stimulare pentru un joc mai activ. Copilul care primeşte stimularea verbală şi fizică atât de la mamă, cât şi de la tată, câştigă mult din această experienţă... În plus, mamele şi taţii au sunetul vocii complet diferit, au stiluri verbale complet diferite atunci când comunică cu sugarii, cu copiii, dar au şi modele de comunicare diferite cu alţi adulţi. Astfel de diferenţe îi oferă copilului o sursă importantă de stimulare şi de învăţare.

Atunci când sunt implicaţi ambii părinţi în creşterea copiilor, tatăl tinde să fie mai activ fizic cu ei decât mamele, jocurile fiind mult mai viguroase. Aceasta nu pentru că taţii ar fi mai puţin preocupaţi de fragiletatea copiilor decât mamele, ci pentru că, mai ales în cazul fiilor, aceştia au mare nevoie de astfel de activităţi care-i stimulează fizic. Taţii sunt mult mai înclinaţi să-şi stimuleze copiii să exploreze şi să investigheze noi obiecte, în timp ce

mamele au tendinţa de a-i angaja pe copii în activităţi relativ prestructurate şi previzibile.” (O’Leary, 2000)

Din observaţiile făcute de Bieber (1962), rezultă că un efect pozitiv şi protector pentru identitatea de gen îl are nu numai prezenţa tatălui, ci oricare model masculin prezent în viaţa copilului, care se apropie de el cu afecţiune şi a cărui autoritate este recunoscută.

Faptul este esenţial, în sensul că lipsa tatălui din familie pe perioade lungi de timp sau definitiv, în urma războaielor, a fost o constantă în istoria omenirii. Totuşi, tulburarea identităţii de gen sau homosexualitatea apăreau foarte rar în societăţile creştine. Acest lucru se datora faptului că arhetipul bărbatului şi cel al femeii erau foarte bine definite în societate. Chiar dacă tatăl lipsea din familie, mai era modelul bunicului sau al unchiului sau al oricărui alt bărbat din comunitatea care-l înconjura pe copil. Comunităţile, e adevărat, erau şi mult mai puternice, mai legate.

Acest lucru se observă şi în zilele noastre acolo unde s-au mai conservat rânduielile de acum câteva generaţii. De pildă, psihologul Norma Radin, împreună cu colegii, a constatat rolul pozitiv pe care îl joacă relaţia dintre nepot şi bunic atunci când acesta din urmă este prezent în viaţa copilului. Efectul se vede într-o dezvoltare mai accentuată a abilităţilor şi a cunoştinţelor, mai cu seamă în ceea ce priveşte comportamentul acestor copii. La copiii care au o legătură strânsă cu bunicii, creşte capacitatea de adaptare şi apare un mai bun răspuns la cererile mamei De asemenea, se dovedeşte că implicarea bunicului în creşterea nepoţilor reduce manifestările de teamă şi manie, anxietatea şi disconfortul psihic-mai cu seamă în cazul băieţilor (Radin Oyserman, Benn, 1991).

Din păcate, astăzi asistăm la o disoluţie a identităţii de gen atât ca efect al revoluţiilor feministe şi sexuale, cât şi al dispariţiei specificităţii ocupaţionale a celor două sexe. În condiţiile în care bărbaţii sunt tot mai puţin bărbaţi şi femeile tot mai puţin femei, probabilitatea apariţiei confuziei în zona identităţii de gen este tot mai mare, mai cu seamă în condiţiile în care mass-media, modele şi politicile educaţionale întreţin şi amplifică acest fenomen. Ce putem face?

Note privind o dezvoltare sănătoasă a identităţii de gen

În cartea sa, *Sex and Gender (Sex şi gen*), psihiatrul R. Stoller precizează câteva dintre lucrurile de care o mamă trebuie să ţină seama când creşte un băiat, pentru a-l feri de pericolul omniprezent astăzi al unei tulburări de identitate de gen. În primul rând, spune Stoller, mama trebuie să încurajeze separarea băieţelului de ea la momentul oportun, trebuie să-i acorde o dragoste firească şi să-l propună întotdeauna pe tată, prin atenţia pe care i-o acordă, ca model şi sursă de identificare pentru băieţel. Şi, la fel de important, să încurajeze în băiat acel sentiment de stăpânire de sine, de forţă şi autoritate pe care i-o dă propria bărbăţie. Totodată, pentru mama zilelor noastre, marcată profund de ideologia feministă, Stoller propune:

- să-şi controleze pe cât se poate reacţia de adversitate faţă de autoritatea bărbatului;
- să fie cât se poate de feminină - dacă nu poate mai mult, măcar în prezenţa copiilor;
- să fie neapărat căsătorită, astfel încât soţul ei drag să fie prezent permanent în familie" (Stoller, 1975).

Toate aceste concluzii ne fac să înţelegem mai bine importanţa asumării până la capăt a diferenţei de gen existente între bărbat şi femeie, a rolurilor pe care fiecare trebuie să le joace în viaţa de familie şi, bineînţeles, în comunitate şi societate. Problemele apar atunci când arhetipurile bărbătesc şi femeiesc îşi pierd relevanţa, se diluează până la a nu mai şti niciunul ce este de fapt. Copiii cu probleme de identitate de gen se formează într-o lume în care propriii lor părinţi suferă într-o măsură mai mică sau mai mare de această confuzie privind vestimentaţia, comportamentul, modul de a fi şi a gândi propriu fiecărui sex.

In momentul în care lucrurile acestea sunt bine clarificate, adulţii, tatăl, mama, fraţii mai mari sau bunicii îşi vor arăta dezprobarea când e vorba de comportamentul sau aspectul băieţilor, faţă de tot ceea ce înseamnă activitate tipic feminină: „Băieţii nu fac asta!”. Sau: „Tu eşti băiat sau fetiţă, ce este cu comportamentul acesta?!”. Acestea sau oricare alte asemenea interogări schiţează cadrul general al comportamentului şi blochează, totodată, însuşirea influenţelor negative.

Pentru că mama este mult mai apropiată de băiat în perioada în care acesta începe să-şi definească identitatea bărbătească (8 luni - 4 ani), ea va trebui să respecte următoarele lucruri:

- să încurajeze competenţa şi stăpânirea fiului ei şi să-l înveţe cum să-şi depăşească fricile şi anxietăţile;
- -să-şi manifeste respectul faţă de bărbăţie sau faţă de bărbat, de tatăl copilului, mai ales dacă tatăl are deficienţe evidente sau este absent-tocmai pentru a anihila efectul negativ al comportamentului acestuia;
- -să-şi îndemne băiatul să se joace cu ceilalţi băieţi de vârsta lui" (O'Leary, 2000).

O viaţă armonioasă de familie este esenţială, dar dacă acest lucru nu este posibil, măcar copilul să aibă ocazia de a observa alte căsătorii fericite, pentru a rămâne cu această impresie că dragostea dintre soţ şi soţie este un lucru frumos.

Desigur, ceea ce este esenţial, mai ales în era pornografiei şi a extinderii fără precedent a drepturilor homosexualilor, copiii trebuie protejaţi de molestare sexuala din partea adulţilor sau a altor copii. Copiii trebuie sfătuiţi de părinţi ca, în cazul în care cineva încearcă să le atingă părţile intime sau le cere să atingă părţile sale intime, să spună imediat acasă şi să ştie că oamenii care fac astfel de lucruri sunt de obicei mincinoşi.

Esenţială este, de asemenea, viaţa creştină. Toate cercetările de până acum arată că cei mai mulţi homosexuali provin din familii sau din medii în care nu au avut parte de o educaţie creştină (Remafedi, 1992).

Toate aceste recomandări sunt de mare actualitate în timpurile noastre, însă mai cu seamă când sunt evidente distorsiuni ale formării corecte a identităţii de gen la băieţi, de tipul:

- frică de jocuri viguroase fără reguli (lupte corp la corp, lovituri, alergări, însoţite de râsete şi ţipete);
- lipsa partenerilor de joacă de acelaşi sex;
- lipsă de interes pentru jocurile în echipă;
- atracţie pentru jocul cu păpuşile;

- interes faţă de hainele sau pantofii femeieşti şi îmbrăcarea de haine feminine;
- vorbire efeminată sau manierism efeminat;
- jucarea de roluri feminine;
- declaraţii frecvente că vrea să fie fată sau că este fată" (O'Leary, 2000).

Băieţii care sunt excesiv de „frumoşi", bolnăvicioşi, sensibili nonatletici, mezini, fără tată, sau ale căror mame au probleme psihologice, sunt expuşi unui risc crescut. Există dovezi că fiii adoptaţi pot fi expuşi acestui risc, probabil din cauza anxietăţii provocate de separare sau pentru că tatălui îi vine mai greu decât mamei să formeze o legătură cu un copil non-biologic. „Expuşi riscului" nu înseamnă că homosexualitatea este o consecinţă inevitabilă, ci doar că şansa este mai mare decât în cazul unui bãiat care nu are niciunul din aceste simptome (Dale O'Leary, 2000):

Iată câteva recomandări esenţiale pentru a-i ajuta pe copii noştri să-şi construiască o identitate de gen sănătoasă:

-„Este absolut esenţial ca toţi adulţii şi copiii mai mari să afirme fără echivoc identitatea masculină a baiatului şi să arate dezaprobare faţă de activităţile stereotipice feminine şi îmbrăcarea lui cu haine feminine. Un simplu: «Băieţii nu fac asta» cu prima ocazie observată este de ajuns.
-Mama trebuie să încurajeze competenţa şi stăpânirea fiului ei şi să-l înveţe cum să-şi depăşească fricile şi anxietăţile.
-Mama trebuie să afirme respectul ei faţă de bărbăţie şi faţă de bărbaţi, în mod deosebit în cazul în care tatăl are deficienţe evidente sau este absent.
-Băiatul trebuie să aibă ocazia să observe în jur căsătorii fericite şi să înţeleagă că dragostea dintre soţ şi soţie este un lucru frumos.
-Băiatul are nevoie de parteneri de joacă care-i împărtăşesc preocupările.
-Mama trebuie să fie decentă în faţa copiilor şi să le respecte pudoarea. Copiii nu trebuie să vadă acte sau gesturi sexuale.
- Copiii trebuie protejaţi de molestare sexuală din partea adulţilor sau a altor copii şi să primească îndrumări autoritare în fiecare an din partea

părinţilor. Dacă cineva încearcă să le atingă părţile intime sau le cere să atingă părţile sale intime, copiii trebuie să spună imediat acasă şi să ştie că oamenii care fac astfel de lucruri sunt de obicei mincinoşi.
-Părinţii trebuie să îi înveţe pe copii să îi ierte pe cei care îi rănesc, să respingă invidia şi lamentarea şi să practice virtutea. Diferenţa dintre băieţii care devin homosexuali şi cei care nu devin nu este simplul fapt că primii au fost traumatizaţi, iar ceilalţi nu. Aproape toţi copiii au parte de traume de un fel sau altul. Diferenţa poate sta in faptul că, la cei atraşi de acelaşi sex, trauma a rămas nevindecată. În multe cazuri, amărăciunea, invidia, lipsa de iertare şi autocompătimirea au fost lăsate să se inflameze sau au fost încurajate subtil.
-Toate acestea ar trebui să înceapă imediat după naştere. Perioada critică pentru dezvoltarea identităţii de gen este între 8 luni şi 4 ani." (O'Leary, 2000)[6] .

Principiul fundamental de intervenţie în cazul apariţiei tuburării identităţii de gen la băieţi este creşterea influenţei tatălui şi scăderea influenţei mamei. Tocmai pentru că aceşti băieţi au nevoie de apropierea unui bărbat, ei le cad pradă uşor pedofililor şi, în consecinţă, au nevoie de relaţii bărbăteşti pozitive şi de susţinere suplimentară pe tot parcursul copilăriei şi adolescenţei.

Apariţia tulburării de dezvoltare a identităţii de gen este cel mai puternic factor predictiv pentru apariţia comportamentului homosexual la maturitate. Aceasta nu depinde însă de o anumită moştenire genetică sau de o dereglare hormonală, ci de mediul familial, de raporturile pe care copilul le are cu tatăl şi cu mama sa, de relaţia dintre părinţi şi de modul în care aceştia tratează copilul. Discuţia, deşi este valabilă mai ales în cazul băiatului, nu o exclude pe fetiţă. Dintr-un studiu realizat în anul 1985 rezulta că 68% din băieţii diagnosticaţi cu *Tulburare de Identitate de Gen*, manifestând în mod excesiv un comportament şi o vestimentaţie femeiască, ajun-

[6] http://fathersforlife.org/dale/preventi.html

geau la maturitate homosexuali (Hockenberry şi colaboratorii, 1987). Aşadar, riscul este foarte mare.

Ce-i determină, însă, pe aceşti băieţi să ajungă homosexuali, iar pe restul de 32% să rămână heterosexuali? Există un alt mare factor de risc: abuzul homosexual. În absenţa acestuia, probabilitatea ca un băiat să ajungă homosexual numai pentru că în copilărie nu şi-a dezvoltat comportamentul bărbătesc ar trebui să fie destul de mică. Aceasta dacă nu ar exista influenţele culturii mediatice, ale anturaj elor care impulsionează declanşarea procesului de alienare a comportamentului sexual, mai ales, după cum am arătat anterior, prin intermediul pornografiei.

Dar nu numai cultura stradală, numai naraţiunile fondatoare ale comportamentelor tinerilor de astăzi, ci şi educaţia vine în sprijinul acestui fenomen.

Care să fie motivul pentru care, în mai multe ţări ale Europei şi Americii, a început să se interzică folosirea jucăriilor specifice sexului, să se ceară ca vestimentaţia şi comportamentul să fie unisex, toaletele unisex, pentru a nu forţa băieţii şi fetiţele să-şi aleagă un „gen” care, chipurile, nu li se potriveşte?! De fapt, această Poartă deschisă alegerii nu înseamnă altceva decât o educaţie pro-homosexualitate. Minciuna că „aşa s-au născut" nu mai este susţinută în niciun fel de ştiinţă, dar lumea nu ştie asta şi crede că adolescenţilor trebuie să li se acorde şansa de a-şi alege viitorul. Insă, prin nedezvoltarea identităţii, copiii nu-şi aleg, ci sunt condiţionaţi ca, mai devreme sau mai târziu în viaţă, să ajungă incapabili să se manifeste potrivit propriului sex, incapabili de a iubi, a-şi întemeia o familie şi a avea copii. Aşa că, deocamdată mai timid, dar cu promisiunea de a se intensifica, războiul împotriva dezvoltării şi manifestării omului potrivit sexului său se manifestă deplin. Un război dus, de fapt, împotriva omului, a familiei, a procreării şi a viitorului societăţii umane.

Spectrul de modificări de factură psihopatologică aferente homosexualităţii

„Principala sursă a deviaţiilor
identităţii de gen şi de compor
tament sexual se găseşte în
învăţarea socială şi în parame
trii dezvoltării psihologica”
(Socarides, 1972)

Cauzele psihologice, resorturile şi mecanismele intime ale atracţiei şi actelor homosexuale sunt atât de complexe, încât cărţi întregi nu au reuşit să epuizeze subiectul. Undeva, în etiologia acestui comportament, apare şi tulburarea de identitate de gen a unui psihic mai labil, inclinat către izolarea de ceilalţi şi prizonier al reveriilor, care, la un moment dat, devin erotice. Dar nu este neapărat necesar (Hockenberry şi colaboratorii, 1987). Apare, în cele mai multe cazuri, masturbarea compulsivă de la vârste fragede, fie din curiozitate, fie ca efect al lipsei de afecţiune, care se alienează în autoerotism. In unele cazuri, fantasmarea erotică debutează odată cu consumul de pornografie sau este iniţiată de un abuz sexual şi de relaţia de dependenţă care s-a creat faţă de agresor.

Cert rămâne faptul că relaţia homosexuală este de cu totul altă factură decât relaţia heterosexuală. Ne referim în mod evident la actele heterosexuale normale şi nu avem în vedere simptomatologia persoanelor dependente de Sex, care, chiar dacă sunt heterosexuale, aproximează întrucâtva comportamentul sexual al homosexualilor, deşi rămân încă departe de acesta până când nu transgresează, în cadrul orgiilor sexuale, graniţa către persoanele de acelaşi sex.

În mod cert, dacă nu de la început, oricum de la un anumit moment al adâncirii în lumea reveriilor şi comportamentelor homosexuale. La gay şi lesbiene se observă apariţia unui spectru semnificativ de modificări psihopatologice.

Prima componentă a complexului de simptome psihopatologice care însotesc, în opinia multor psihiatri, comportamentul homosexual, este dependenţa:

„Natura obsesiv-compulsivă a actului homosexual este similară nevoii acute pe care o resimte un consumator de droguri de a-şi lua doza.” (Socarides, 1983)

Pe lângă preocuparea excesivă pentru sex, psihiatrii observă la homosexuali şi incidenţa crescută a unor trăsături de personalitate care sugerează o anumită tulburare de ordin psihologic şi inabilitatea de a interacţiona normal cu ceilalţi. Astfel, doctorul E. Bergler (1957), care a tratat peste o mie de homosexuali, rezumă câteva tendinţe comune ale acestora:

- provoacă atacuri împotriva lor înşişi, ca apoi să se socotească nedreptăţiţi;
- ca mecanism de apărare, afişează o anumită maliţiozitate, intenţia de a-i face pe ceilalţi să sufere;
- afişează o atitudine impertinentă, obraznică faţă de alţii;
- arată un dispreţ arogant şi un narcisism extrem;
- refuză să recunoască standardele deplin acceptate în chestiuni nonsexuale, în ipoteza că dreptul de a încălca anumite prescripţii morale li se cuvine, în compensaţie pentru suferinţa pe care le-o provoacă societatea;
- sunt în general instabili.

Doctorul I. Bieber (1962), care a desfaşurat unul din cele mai largi şi intensive studii psihiatrice asupra homosexualilor, îi caracterizează pe aceştia ca fiind „persoane extrem de impulsive, mânioase, oameni cinici şi cu un redus sentiment de responsabilitate” (Cameron, 1993).

Comportamentul sexual al homosexualilor

„O caracteristică comună a tuturor perversiunilor este înlăturarea scopului de procreare. Acesta este de fapt criteriul după care judecăm dacă o activitate sexuală este perversă - dacă se îndepărtează de la finalitatea reproducerii şi caută obţinerea plăcerii în mod independent. Veţi înţelege, în consecinţă, că divergenţa şi punctul decisiv in dezvoltarea vieţii sexuale apare în momentul subordonării ei faţă de finalitatea reproducerii. Tot ceea ce se întâmplă înainte de a avea loc această conversie şi tot ce refuză să se conformeze ei şi foloseşte doar la căutarea plăcerii, se numeşte cu

titlul dezonorant de perversiune şi este în mod natural dispreţuit.” (Sigmund Freud)

Pentru că în cazul homosexualilor sexul joacă un rol central, în jurul căruia întreaga existenţă a acestora gravitează obsesiv, şi care se suprapune pe un fond de modificări de natură psihopatologică, practicile de tip homosexual depăşesc cu mult imaginaţia unui om obişnuit. Ele nu au un substrat psihosomatic normal şi sunt conectate puternic la fantasmele sexuale care hrănesc imaginaţia. Mărturiile în care homosexualii descriu locurile unde desfăşoară activităţi sexuale vădesc o înclinaţie psihopatologică. O investigaţie care a cercetat mai multe surse disponibile la un moment dat, inclusiv materiale de informare ale homosexualilor (*Gayellow-Paeges*), a descoperit că cele mai populare locuri pentru întreţinerea de relaţii homosexuale erau în ordinea frecvenţei întâlnite:

1. „toalete publice;
2. cinematografe şi librării pornografice;
3. staţii de autobuz;
4. benzinării;
5. biblioteci publice;
6. zone de popas de pe autostrăzi;
7. parcuri publice;
8. băi publice sau saunele publice;
9. baruri gay şi cluburi de noapte;
10. anumite colţuri de stradă unde homosexualii îşi caută parteneri anonimi” (Jay şi Young, 1979; Rechy, 1977).

Promiscuitatea

În baza studiilor desfăşurate de-a lungul timpului, C. Silverstein şi F. Picano, autorii volumului *The Joy of Gay Sex*, susţin următoarele:

> „Homosexualii reprezintă astăzi tendinţa spre hedonism dusă la extrem. Mulţi homosexuali nu au o relaţie stabilă cu partenerii de sex decât rareori sau niciodată. Ei îşi asigură nenumărate partide de o noapte sau numai scurte aventuri, pentru a menţine la acelaşi nivel emoţia şi noutatea.” (Silverstein şi Picano, 2003)

Într-adevăr, dependenţi de sex, 70% din homosexuali mărturisesc că relaţiile lor sexuale sunt impersonale-petrec câte o noapte cu o persoană anonimă. Iar 71% susţin că nu simt nici un sentiment faţă de partenerii lor (McKusick şi colaboratorii, 1985; Gebhard şi Johnson, 1979).

Toate cercetările realizate până în prezent au arătat că homosexualii au sute de parteneri sexuali de-a lungul vieţii.

Studiile realizate în anii ’80 arată că doar 2% din homosexuali sunt implicaţi intr-o relaţie monogamă sau semi-monogamă, definită ca maximum zece parteneri sexuali de-a lungul vieţii. 9% susţineau că au avut până la 25 de parteneri de-a lungul vieţii, 43% avuseseră peste 500 de parteneri şi 28% din homosexuali întreţinuseră relaţii sexuale cu peste 1.000 de parteneri pe parcursul vieţii lor (Bell şi colaboratorii, 1981).

În studiul realizat pe un eşantion de 2.583 de homosexuali în 1997, s-au constatat următoarele:

> „Media numărului de parteneri sexuali avuţi de homosexuali de-a lungul vieţii era între 101 şi 500. În plus, între 10,2% şi 15,7% au avut între 501 şi 1.000 de parteneri. Iar între 10,2% şi 15,7% au raportat că au avut mai mult de o mie de parteneri sexuali de-a lungul vieţii” (Van de Ven şi colaboratorii, 1997).

Într-un sondaj propriu, revista pentru homosexuali Genre a constatat că 42% din respondenţi au declarat ca au avut mai mult de o sută de parteneri sexuali, iar 16% că au avut între 40 şi 100. Revista a remarcat că mai mulţi respondenţi au sugerat existenţa inclusiv a unei categorii care avuseseră mai mult de o mie de parteneri sexuali. Din acelaşi studiu a rezultat că 52% din homosexuali întreţinuseră relaţii sexuale în parcuri publice, iar 45% din ei întreţinuseră relaţii sexuale în grup cu încă două persoane (Sex Survey Results, 1996).

Practicile sexuale

Într-un articol, Marshall Kirk şi Erastes Pill, doi dintre cei mai cunoscuţi strategi ai lobby-ului pro-homosexualitate, îndeamnă:

> „În primele etape ale oricărei campanii, pentru ca aceasta să-şi atingă în mod sigur scopul, masele nu trebuie să fie şocate şi îndepărtate printr-o expunere prematură la comportamentul homosexual în sine. Imageria practicilor homosexuale trebuie să fie minimalizată, în timp ce drepturile homosexualilor, pe cât posibil, să fie reduse la o chestiune abstractă" (Kirk şi Pill, 1987).

Am avut o mare reţinere să trecem în revistă practicile la care consimt cei mai mulţi dintre homosexuali, din teamă că astfel nu vom face, într-adevăr, decât să şocăm cititorii. Cum, însă, vom putea înţelege drama acestor oameni, dacă nu cunoaştem modul lor de viaţă? Cum să ne poziţionăm faţă de chestiunea homosexualităţii, atâta vreme cât nu avem habar de imensa literatură ştiinţifică dedicată subiectului? Cum vom putea să realizăm pericolul la care sunt expuşi copiii noştri în contextul propagandei homosexuale, care devine tot mai prezentă în lumea în care trăim? Iată, aşadar, câteva fapte:

> „Vârsta medie la care un tânăr homosexual a avut prima manipulare a organului său sexual de către un alt bărbat este de 13 ani. În aproximativ doi ani, anusul este folosit mai mult pentru sex decât pentru necesităţile fiziologice, iar în alţi unul-doi acesta va fi folosit pentru distracţie. Până la vârsta de 21 de ani, cei mai mulţi tineri gay au parcurs deja un lung drum. Ei au învăţat să caute şi să se bucure de lucruri care li se păreau mai mult decât dezgustătoare când erau copii. Unii ajung deja la «senzaţii tari», cum ar fi sadomasochismul, *fisting*-ul (introducerea pumnului în rectul partenerului), mâncarea fecalelor şi băutul urinei partenerului" (Gebhard şi Johnson, 1979; Bell şi Weinberg, 1978; Cameron şi colaboratorii, 1989).

Într-adevăr, practicile erotice ale homosexualilor depăşesc cu mult imaginaţia unui om normal. Pot fi aproximate sau imaginate doar de o persoană care consumă pornografie hard.

Modul în care sunt dezvoltate practicile şi imageria homosexuală sugerează o adevărată obsesie pentru anusul partenerului, cel care, la nivel subconştient, le oferă posibilitatea de a imita actul sexual normal. Preocuparea pentru anus este explicabilă, deoarece această parte finală a rectului, care foloseşte la eliminarea materiilor fecale, este complet diferită de vagin ca funcţie şi structură (musculatură, natura ţesutului peretelui anal şi rectal). I se acordă o atenţie atât de mare tocmai pentru a se putea simula o relaţie sexuală prin intermediul acestuia. Astfel, s-a dezvoltat o adevărată tehnică, cu adevărate conotaţii rituale în pornografia homosexuală, dar care, dincolo de fantasmagoria pe care o presupune, are un caracter strict practic. Este vorba despre folosirea unor dispozitive speciale şi a unor unguente şi anestezice locale, pentru realizarea aşa-zisului act sexual şi obţinerea unei cât mai intense plăceri la o intensitate dureroasă cât mai redusă.

În mod cert, anusul şi rectul nu sunt nici organe sexuale şi nici nu pot fi folosite în a acest sens fără mari riscuri pentru sănătate. Ambele au o structură de canal unidirecţional, care permite mişcarea într-un singur sens, dinspre interior spre exterior, în vederea evacuării materiilor fecale”[7]

> „Sfincterul anal este astfel constituit, încât să stea în cea mai mare parte a timpului închis. În vederea relaxării acestuia, se apelează la un soi de *dildo*-uri anale din silicon sau din alte materiale (*butt plugs*), unguente şi anestezice locale, lubrifianţi, dar şi la dispozitive mecanice sau pneumatice de lărgire (*expandable butt plugs*). Chiar dacă toate aceste accesorii poartă denumirea generică de *sex toys*, se remarcă uşor caracterul artificial al acestor «jucării» menite să suplinească ceea ce natura a omis să prevadă”.

În acest context, se creează un adevărat cult al anusului, acesta devenind principalul centru de atracţie şi de experienţă al vieţii homosexualului. Nu ne referim numai la relaţia penilo-anală, ci la penetrarea anusului partenerului cu tot felul de obiecte, de la aşa-zisele *sex-toys*, accesorii confecţio-

[7] http://ro.wikipedia.org/wiki/contact_sexual_anal, la data de 29.09.2014

nate special în acest scop, până la cartofi[8], morcovi, becuri şi chiar şi o specie de rozător - *gerbilul* -, căruia i se taie unghiile, i se scot dinţii şi este ras complet, pregătit aşadar pentru a invada rectul partenerului sexual. Există consemnate manevre şi operaţii chirurgicale în urma cărora au fost extrase astfel de obiecte din rectul sau intestinul unor persoane (Clowes, 1994).

Una dintre cele mai dure şi traumatizante experienţe din punct de vedere organic o constituie introducerea pumnului în rectul partenerului. Practica, larg răspândită în rândul homosexualilor, presupune folosirea unor spray-uri speciale cu rol anestezic şi de relaxare a muşchiului sfincterului anal. În mod firesc, în timp mai scurt sau mai lung, se produc fisuri anale şi chiar rupturi care duc la incontinenţă anală. Persoanele în cauză nu-şi mai pot reţine gazele, dar nici măcar materia fecală. În glumă, homosexualii spun că i-au lăsat garniturile, însă gluma ascunde o dramă uriaşă a unor oameni care se luptă să-şi recapete sănătatea prin intervenţii chirurgicale, sau care oricum rămân marcaţi pentru totdeauna de o gravă afecţiune fizică, dublată de una psihică.

Nu ştim dacă iubirea homosexuală sau doar instalarea unei deviaţii psihice îi determină pe mulţi dintre homosexuali să-şi consume unul celuilalt fecalele şi eventual urina. Desigur că pentru un om normal lucrul acesta pare incredibil, însă statisticile făcute de-a lungul timpului sunt suficient de relevante. 30%, 70% şi, respectiv, 80% din homosexualii investigaţi în trei studii diferite intrau în contact oral cu fecalele partenerului sau le consumau ca parte a actului sexual (Cameron, 1994; Corey şi Holmes, 1980). Între 23% (Jay şi Young, 1979) şi 29% din homosexuali (Cameron, 1985, 1989) recunoşteau că practicau „duşurile aurii”, adică beau urina partenerului şi 53% consumau sperma acestora, potrivit unui studiu realizat în anul 1985 la San Francisco (McKusick, 1985).

Având în vedere natura nesănătoasă din punct de vedere biologic şi psihologic a unor astfel de acte, în mod deloc surprinzător, cu cât este mai tânără o persoană care dobândeşte identitatea de gay, cu atât mai probabile şi mai grave vor fi tulburările de care va suferi. In cele două studii pe

[8] Safe-Sex Alert: Watch Out for Depraved Sweet Potatoes!, Family Research Newsletter, April-May a989, p.7.

care le întreprinde Remafedi în 1987 şi 1991, acesta constată că tocmai experienţa achiziţionării unei identităţi homosexuale sau bisexuale la o vârstă fragedă plasează individul în zona de risc a unor grave disfuncţii. De asemenea, s-a mai descoperit că fiecare an în plus cu care se amână autoetichetarea ca homosexual sau bisexual micşorează riscul de tentativă de suicid cu 80%. Aceste constatări demonstrează o relaţie de inversă proporţionalitate între problemele psihosociale şi vârsta asumării identităţii homosexuale (Remafedi şi colaboratorii, 1987; 1991).

Sexul violent

Un procent substanţial de homosexuali-între 22% (Gebhard şi Johnson, 1979) şi 37% (Jay şi Young,1979; Cameron şi colaboratorii, 1989) - se dedau la sex dureros sau violent (de ex. prin legare şi disciplinare [L/D], unde partenerul este imobilizat fizic şi torturat uşor, sau sadomasochism [S/M], unde partenerii se torturează sau se rănesc în timpul activităţilor sexuale). Încă din anii 1940, psihiatrul David Abrahamsen consemna: „Este bine-cunoscut faptul că înclinaţiile homosexuale pot fi însoţite de tendinţe sadice sau masochiste... Aceste perversiuni joacă un rol important in multe abuzuri sexuale şi în multe cazuri de crimă" (Abrahamsen, 1945). În cadrul unui studiu naţional asupra unor eşantioane aleatorii de homosexuali şi heterosexuali (Cameron şi colaboratorii, 1989), 32% din bărbaţii care s-au autodenumit homosexuali sau bisexuali au declarat că au practicat sado-masochismul, spre deosebire de numai 5% din bărbaţii heterosexuali; 17% din lesbiene au recunoscut şi ele practici S/M, spre deosebire de numai 4% din femeile heterosexuale. Tot astfel, homosexualii şi lesbienele s-au dovedit de patru ori mai dispuşi să se angajeze în practici de imobilizare fizică.

Cărţile şi revistele homosexuale celebrează sexul violent ca *entertainment*. De exemplu, un ziarist homosexual din Denver (autointitulat *Zâna sexului de marochin*) îşi informează cititorii cum să stranguleze şi să îşi biciuiască partenerul în timpul partidei de sex. De asemenea, laudă până peste poate practica „atârnării de un copac cu cârlige de carne prinse de muşchii pectorali" şi descrie „indivizi cărora le place să simtă trabuce, ţigări sau chibrite aprinse în apropierea pielii sau chiar pe piele" (*Out front*, 1992). Tot astfel, ghidurile naţionale şi internaţionale de călătorie care se

adresează homosexualilor enumeră pur şi simplu locurile unde se pot obţine practici sexuale sadomasochiste.

În 1993, homosexualii din Londra au strâns 100.000£ pentru a face recurs la o sentinţă judecătorească care stipula că „sexul nu este un motiv pentru violenţă... Plăcerea obţinută prin provocarea durerii este un lucru rău". Infracţiunea reclamată în respectivul proces: „ţintuirea prepuţului şi a scrotului cu cuie pe o scândură" şi „picurarea de ceară fierbinte în uretră" (Smith şi Rodgerson, 1993).

Documentarul *Puterea gay, politica gay*, difuzat la CBS TV în anul 1980, a arătat că 10% din decesele accidentale în rândurile tinerilor din San Francisco s-au produs din cauza unor partide de sex sadomasochist care au luat-o razna.

Infectarea intenţionată a partenerilor în timpul partidelor de sex

Activiştii gay aduc adeseori argumentul conform căruia ceea ce adulţii fac în particular din proprie dorinţă nu priveşte pe nimeni altcineva. Totuşi, homosexualii întreţin relaţii sexuale cu atât de mulţi parteneri (Gebhard şi Johnson, 1979; Jay, şi Young 1979; Cameron şi colaboratorii, 1989), încât sporesc riscul ca ei să-i contamineze şi pe alţii cu boli cu transmitere sexuală (BTS). Într-adevăr, homosexualii sunt considerabil mai predispuşi la BTS decât heterosexualii (Cameron şi colaboratorii, 1985).

Majoritatea celor care suferă de BTS fac tot ce pot să nu îi infecteze pe alţii. Însă o minoritate importantă iau hotărârea să îi facă pe parteneri să sufere ca şi ei. Aşa cum a consemnat Mirko Grmek, „fiecare cercetător al bolii ştie că o astfel de atitudine de răzbunare, sau cel puţin de nepăsare, a contribuit cu alte ocazii la răspândirea tuberculozei şi a sifilisului" (Grmek, 1990). Câteva dovezi sugerează că, spre deosebire de heterosexuali, homosexualii sunt mai capabili să le facă rău intenţionat partenerilor. Singurul studiu comparativ (Gebhard şi Johnson, 1979; *Out front*, 1992) asupra acestui subiect a constatat că aproximativ 7% din gay şi 3% din lesbiene au recunoscut că au dat intenţionat mai departe o boală cu transmitere sexuală pe care o contractaseră. Prin comparaţie, numai aproximativ 1% din heterosexualii bărbaţi şi femei au făcut aceasta.

Atunci când boala este SIDA, costurile personale şi sociale ale infectării deliberate sunt foarte mari. Au fost documentate mai multe exemple de homosexuali care au răspândit intenţionat SIDA (Grmek, 1990), dar cel mai cunoscut este cazul „Pacientului Zero", însoţitorul de zbor canadian care, până la decesul său, la vârsta de 32 de ani, a dat propria boală la câte 250 de bărbaţi pe an. De la sfârşitul anilor '70 şi până la începutul anilor '80, el a fost personal responsabil pentru cel puţin 40 dintre primele 248 de cazuri de SIDA în America şi le-a declarat cu cinism oficialităţilor de sănătate publică din San Francisco: „Asta nu priveşte pe nimeni altcineva decât pe mine".

De asemenea, se pare că există o legătură între practicile de sex violent şi dorinţa cuiva de a infecta intenţionat pe alţii. Împărţind eşantionul naţional selectat aleatoriu (Cameron şi colaboratorii, 1989; Cameron şi colaboratorii, 1985) într-un grup al celor care nu au interes pentru activitate homosexuală (non-H) şi unul format din cei care au un minim interes homosexual (H) şi combinîndu-i pe bărbaţi şi femei, s-a constatat că doar 4,0% din non-H faţă de 21,8% din cei cu minim interes homosexual au declarat că au participat la practici sadomasochiste (S/ M); doar 7,8% din non-H au recunoscut practicarea imobilizării fizice (L/ D) faţă de 27,5% din H. Mai mult, aceia care s-au angajat în partide de sex violent din ambele categorii prezintă probabilitate de două ori mai mare de a fi încercat să îşi infecteze intenţionat partenerul decît aceia care nu se dedau la astfel de experienţe violente (vezi al doilea tabel din Anexa 1). În anul 1992, trei clinici de BTS din Londra au raportat că aproape jumătate dintre pacienţii lor homosexuali care ştiau că erau infectaţi cu HIV au dobândit ulterior gonoree rectală (Newell, 1992). Aceştia nu permiteau ca infecţia lor mortală să le strice distracţia sexuală.

Până în 1993, peste 100.000 de gay din SUA au murit de SIDA şi zeci de mii au murit de hepatita B. Majoritatea au fost infectaţi de alţi homosexuali, mulţi dintre ei intenţionat sau din neglijenţă (Cameron, 1993).

Tendinţa homosexualilor de a-i infecta pe ceilalţi, ca mecanism de apărare psihologică are consecinţe nefaste şi asupra heterosexualilor. Multe dintre donările, de către homosexuali, de sânge infectat cu SIDA au fost inten-

ţionate, după cum rezultă din scandalul produs în Canada în urmă cu câţiva ani:

„În 2006, homosexualii canadieni au arătat că nu le pasă câtuşi de putin de viaţa altor persoane, atunci când au cerut să se pună capăt interdicţiei bărbaţilor gay de a dona sânge. În anii 1990, guvernul canadian a plătit miliarde de dolari către zeci de mii de cetăţeni infectaţi cu HIV şi hepatită C din donaţii de sânge infectat. A urmat apoi înăsprirea normelor privind donaţiile de sânge, lucru care a ofensat instantaneu grupurile de homosexuali, care au numit politica «discriminatorie». Unele astfel de grupuri au postat pliante în toaletele pentru bărbaţi, îndemnând pe toţi gay-ii să-şi falsifice chestionarul de donatori de sânge şi să doneze. În concluzie, mulţi homosexuali canadieni consideră că dreptul lor de a dona sânge este mai important decât dreptul la viaţă al concetăţenilor lor.”[9]

Cele mai faimoase crime în masă şi în serie au avut substrat homosexual

Deşi homosexualii formează până la 2% din populaţia SUA, 68% din crimele în masă (vezi Anexa 1) şi 41% din omorurile petrecute în această ţară pe o perioadă de 17 ani au avut substrat homosexual (*Institute for the Scientific Investigation of Sexuality*, 1987; Allen, 1969; River, 2000)[10] De asemenea, nouă dintre autorii celor mai îngrozitoare crime în serie comise în America de-a lungul istoriei au fost homosexuali (vezi Anexa 1). Aceasta confirmă faptul că homosexualii sunt în medie de 34 de ori mai predispuşi la crime în masă decât heterosexualii şi de 196 de ori mai predispuşi să comită crime în serie.

Explicaţia legăturii dintre criminalitate şi homosexualitate s-ar afla, după mai mulţi psihologi, într-o stimă redusă de sine apărută de-a lungul timpului în urma modului de viaţă şi a practicililor sexuale deviante. O uriaşă tensiune interioară se acumulează de-a lungul anilor, care poate conduce la

[9] http://rhetoric-rality2010.blogspot.ro/chapter-4.html

[10] *Institute for the Scientific Investigation of Sexuality*,1987: C. Allen. A *Textbook of Psychosexual Disorders* (2nd Edition), Oxford University Press, 1969: J.Paul, *The Sexual Criminal*, Burbank, Calif: Bloat, 2000

puternice manifestări de furie şi la o ură de sine extrem de accentuată. Într-un interviu acordat de un psiholog

„Detectivii care au fost implicaţi în câteva cazuri de omucidere întreprinse de homosexuali, chiar cazuri de mutilări perverse şi tortură a victimelor, arătau că ucigaşii au acţionat dintr-o anumită furie, cauzată de nerezolvarea stării de vinovăţie pe care o simţeau privind propria homosexualitate. Bazându-se pe interviurile realizate după arest, detectivii spuneau că ucigaşii au omorât dintr-un puternic sentiment de ruşine care urma relaţiei sexuale pe care o aveau cu victima. Iar Bob Ressler, care s-a ocupat mai mulţi ani cu schiţarea profilului ucigaşilor în serie în cadrul FBI, afirmă că nu a întâlnit niciun caz de ucigaş în serie care să fie un barbat cu o viaţă de familie fericită sau care să fi avut o relaţie de lungă durată cu o femeie.(River, 2000; Clowes, 1994) ziarului *The New York Times* în luna ianuarie a anului 1984, acesta, observa:

Homosexualii, abuzurile sexuale şi pedofilia

„În cazul băieţilor molestaţi sexual de bărbaţi homosexuali, probabilitatea să ajungă ei înşişi homosexuali la vârsta adultă este de patru ori mai mare decât în cazul băieţilor care nu au trecut printr-o astfel de experienţă” (Finkelhor, 1991).

Una dintre cele mai mari temeri exprimate de oameni cu privire la homosexualitate este legătura dintre aceasta şi comportamentul care se încadrează în tipologia prădătorului sexual, îndreptat cu predilectie către minori. Tineretea joacă un rol crucial în atracţia de tip homosexual. Astfel se explică abuzurile asupra copiilor şi tinerilor. După cum se va vedea, acestea reprezintă o modalitate importantă de răspândire a comportamentului homosexual, prin crearea de modele afective şi comportamentale la persoanele foarte tinere care işi încep astfel viaţa sexuală. Se ştie, de pildă, că există o probabilitate mare ca tinerii băieţi să devină homosexuali dacă au fost molestaţi de persoane de acelaşi sex înainte de a-şi fi definit propria identitate sexuală. S-ar putea spune, intr-un fel, că pedofilia reprezintă principala modalitate de „recrutare”, principalul mijloc prin care acest tip de comportament sexual se poate reproduce şi perpetua.

Astăzi nu se mai pomeneşte nimic despre toate acestea în mass-media, despre filme nici nu mai vorbim. Strategia de promovare a homosexualităţii, pe care o descriu amănunţit celebrii ei autori homosexuali Marshall şi Pill (Madsen) (1989) a dat roade:

„Portretizaţi-i pe homosexuali ca victime, nu ca agresori. In orice campanie care urmăreşte să câştige opinia publică, ei trebuie să fie prezentaţi ca nişte persoane caste, care au nevoie de protecţie, astfel ca oamenii să fie inclinati în mod automat să le asigure protecţie. O campanie media pentru a promova imaginea homosexualului ca victimă trebuie să facă uz de simboluri care să reducă sentimentul de ameninţare pe care l-ar putea simţi majoritatea, să facă publicul să lase garda jos şi să sporească plauzibilitatea victimizării. În termeni practici, aceasta înseamnă că bărbaţii musculoşi, mustăcioşi şi obraznici-agresivi trebuie să aibă un profil foarte scăzut în re-

clamele homosexuale şi în alte prezentări publice. Trebuie prezentate în schimb figuri simpatice de bătrâni, tineri drăguţi şi femei atrăgătoare. Se înţelege dela sine că grupuri aflate la limita de acceptabilitate, precum *NAMBLA - North-American Man-Boy Love Association* (Asociaţia Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi), nu trebuie să joace niciun rol intr-o astfel de campanie: persoanele suspectate că molestează copii nu vor putea fi niciodată percepute ca victime" (Marshall & Pill, 1987).

În general, politica activiştilor homosexuali este să nege cu toată puterea orice implicare a lor în acte pedofile. Ceva de genul: „Ăştia sunt nebuni". Statisticile însă spun cu totul altceva. Foarte multe studii făcute din anii '50 şi până după 2000 demonstrează o probabilitate de câteva zeci de ori mai mare ca un pedofil să fie homosexual decât heterosexual.

Paradoxal, printre cele mai vechi mărturii ale fenomenului se numără trei studii realizate chiar de homosexuali sau de promotori ai homosexualităţii. Primul dintre ele, publicat de Kinsey în anul 1948, constată că 28% din gay admiteau că întreţinuseră relaţii sexuale cu tineri sub 16 ani (Kinsey, 1964). În alt studiu, realizat tot de Institutul Kinsey în anul 1970, exact o pătrime dintre homosexuali recunoşteau că au întreţinut relaţii sexuale cu băieţi sub 16 ani (Bell şi Weinberg, 1968). Iar în The Gay Report, se constată că 23% din gay şi 6% din lesbiene întreţinuseseră relaţii sexuale cu tineri sub 16 ani (Jay şi Young, 1979).

Într-un studiu SIGMA realizat pe un eşantion de persoane homosexuale de sex masculin din Marea Britanie (acoperind sfârşitul anilor 1980 şi începutul anilor 1990), 3% din participanţi au declarat că „au avut primele experienţe sexuale" cu un bărbat înainte de vârsta de 10 ani, un sfert dintre ei (25%) înaintea vârstei de 12 ani, iar aproximativ jumătate (50%) înainte să împlinească 14 ani (Bogaert şi colaboratorii, 1997; Blanchard şi Bogaert, 1988; Blanchard şi colaboratorii, 2000).

Dintr-o metaanaliză care trece în revistă literatura ştiinţifică publicată anterior rezultă că 25-40% din cazurile de molestare sexuală a copiilor implicau acte homosexuale (Cameron, 1985). Dacă avem în vedere că homosexualii (gay şi lesbiene) reprezintă, în medie, până în 2% din populaţie,

înseamnă că probabilitatea ca un homosexual să fie implicat în acte de pedofilie este de 17-34 de ori mai mare decât în cazul unui heterosexual.

Doctorii Freund şi Heasman, de la Institutul de Psihiatrie Clarke din Toronto, au ajuns la concluzia că între 32% şi 34% din cazurile de molestare de copii erau întreprinse de persoane de orientare homosexualã. Aceasta ar însemna că persoanele homosexuale prezintă o probabilitate de 25 de ori mai mare de a abuza sexual un copil decât cele heterosexuale (Freund şi Heasman, 1984).

Într-un alt studiu, realizat în anul 1985 de Los Angeles Times, din cele 2.628 de persoane investigate, 27% din femei şi 16% din bărbaţi sustineau că fuseseră molestaţi sexual. 7% din abuzurile sexuale îndreptate împotriva femeilor şi 93% din cele îndreptate împotriva bărbaţilor erau întreprinse de persoane de orientare homosexuală (The Los Angeles Times, 1985).

Blanchard şi colaboratorii, într-un studiu care investighează relaţia dintre pedofilie şi alţi factori psihosociali, constată că între 30% şi 40% din pedofili sunt homosexuali (Blanchard şi colaboratoriii, 1999).

La fel, concluzia la care a ajuns Holland, coordonatorul altei cercetări, după ce a analizat datele din mai multe studii, a fost că 33% din bărbaţii care molestaseră copii erau homosexuali (Holland, 2007).

Homosexualii pedofili fac mai multe victime decât pedofilii heterosexuali

În anul 1980, doctorul în ştiinţe juridice Edward Brongersina constata că 129 de gay închişi din Franţa, cu o medie de vârstă de numai 34 de ani, avuseseră contacte sexuale cu un total de 11.007 băieţi. Adică fiecare dintre cei 129 abuzase sexual în medie 85 de băieţi (O'Carroll, 1980). Şapte ani mai târziu, Abel şi colaboratorii constatau că, în America, dacă bărbaţii care molestau sexual femeile aveau o medie de 20 de victime fiecare, homosexualii acumulau o medie de 150 de victime fiecare: 153 de bărbaţi homosexuali abuzaseră sexual 22.981 de băieţi (Abel şi colaboratorii, 1987). Şi studiul lui Freund şi Watson din anul 1999 ajunge la o concluzie asemănătoare, în sensul că fiecare din subiecţii acestuia (bărbaţi cu orientare homosexuală) făcuseră, în medie, până la 150 de victime înainte de arestare (Freund şi Watson, 1992).

Cei mai mulţi pedofili îşi recunosc orientarea homosexuală. Intr-un studiu publicat în Archives of Sexual Behavior, se arată că 86% din cei 229 de bărbaţi închişi pentru molestare de copii se descriau pe ei înşişi ca homosexuali sau bisexuali (Erickson şi colaboratorii, 1988)[11].

În mod paradoxal, într-o societate în care pedofilia este în principiu interzisă, există mai multe asociaţii, precum şi o mulţime de publicaţii şi site-uri care promovează această oribilă crimă. Cea mai cunoscută dintre ele este Asociaţia Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi (*North-American Man-Boy Love Association-NAMBLA)*[12]. Legătura dintre

[11] Vezi şi (Bogaert şi colaboratorii., 1997; Blanchard şi Bogaert, 1988; Blanchard şi colaboratorii, 2000)

[12] „North-American Man-Boy Love Association (NAMBLA - Asociaţia Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi) practică la vedere şi cu mândrie pedofilia, făcând şi lobby pentru acceptarea ei. Argumentul lor este că le fac o favoare victimelor lor, băieţi minori, practicând relaţii sexuale cu aceştia În SUA, vârsta consimţământului sexual se stabileşte de către fiecare stat în parte, situându-se actualmente între 16 şi 18 ani în toate statele. Cu toate acestea, în restul lumii, vârsta legală de consimţire la relaţii sexuale variază de la 12 până la 21 de ani, 13-18 ani fiind tranşa medie a vârstei minime pentru consimţământul sexual. Nimic nu ne împiedică să presupunem, având în vedere terenul câştigat de atitudinile liberale faţă de moralitatea sexuală în SUA, că, în viitorul apropiat, această vârstă va fi aliniată şi în România la cea din alte ţări mai liberale. De

homosexualitate şi pedofilie este una de sorginte etiologică (ţine de cauza comună a celor două tipuri de comportament). Analizând succesiunea după care se dezvoltă în persoana umană preferinţa pentru sex erotic (heterosexualitate sau homosexualitate) şi preferinţă pentru vârsta erotică (persoană adultă sau copil), sociologul american John Gagnon a concluzionat că „există o importantă linie de continuitate între homosexualitate şi pedofilie, care justifică o interpretare a lor în cadrul spectrului de dezvoltare a posibilităţilor homoerotice mai degrabă decât trasarea unei linii stricte de separaţie între două extreme-adică homosexualitatea şi pedofilia în nici un caz nu pot fi definite ca excluzându-se reciproc (Gagnon, 2005).

Se va legaliza pedofilia?

Materialele incluse în Anexele 2 şi 3, care reprezintă diverse declaraţii de promovare a relaţiilor pedofile făcute de către diverse persoane şi de membrii organizaţiei homosexualilor pedofili NAMBLA sunt mai mult decât şocante. Este greu de crezut că cineva poate să scrie aşa ceva şi că intr-o societate democratică poate fi liber să o facă şi mai este şi publicat fără nicio sancţiune. Şi, totuşi, anii au trecut, iar mişcarea pedofililor, remorcată la locomotiva surorii sale mai mari-mişcarea homosexualilor-pare că se apropie de atingerea obiectivelor propuse.

În tot mai multe state, vârsta la care relaţiile sexuale sunt permise scade, la cererea pedofililor. Dezbaterile publice au avansat, lumea este pregătită de mass-media, atât prin apariţia tot mai frecventă a prezentatoarelor de modă-copii, cât şi prin răspândirea pornografie-mai ales cea infantilă, În

---

fapt, NAMBLA face lobby chiar pentru respingerea tuturor limitelor de vârstă pentru consimţământul sexual in SUA, în speranţa că, intr-o zi, practicile sexuale cu băieţi de orice vârstă nu vor mai fi amendate prin consecinţe legale. Organizaţia NAMBLA îi stânjeneşte pe unii dintre reprezentanţii comunităţii homosexuale, însă comunitatea homOSexuală în ansamblul ei mai degrabă încearcă să o inglobeze, nu să o marginalizeze. Prezenţa NAMBLA este reală, consistentă ca parte integrantă a mişcării homosexuale din America, deoarece sexul dintre adulţi şi minori este considerat şi apreciat drept un aspect important al culturii gay de către mulţi reprezentanţi ai comunităţii homosexuale. Aceasta este o manifestare incontestabilă a unei alte legături dintre homosexualitate şi pedofilie, legătură mai mult de natură culturală, cu un istoric social îndelungat." Vezi şi http://rethinkingtheologncom/ 2012/ 10/ 22/ links-between-homosexuality-and-pedophilia .

ceea ce priveşte drepturile pedofililor, suntem astăzi cam acolo unde se afla societatea americană în anii ’70, când homosexualitatea a fost scoasă de pe lista tulburărilor psihice din Manualul de Diagnostic şi Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale (faimosul Diagnostic and Statistics Manual-DSM, publicat o dată la câţiva ani de Asociaţia Psihiatrică Americană), rămânând să fie considerată doar o orientare sexuală ca oricare alta.

Atacul ideologic se dă din două direcţii. Pe de o parte sunt activiştii LGBT şi cei care se declară în mod public în favoarea pedofiliei, care sunt extrem de vocali şi agresivi, iar pe de altă parte, acţionând de sus în jos în societate, sunt membrii elitei universitarilor care susţin de la catedră pedofilia.

Primul pas în strategia pusă la punct pentru legalizarea pedofiliei este, după cum rezultă din proiectul NAMBLA (vezi Anexa 3), îmbunătăţirea imaginii publice a pedofililor, în primul rând prin colaborarea cu instituţiile de sănătate mentală. Iar aceasta nu se poate face decât prin victimizare, demonstrand că pedofilii înşişi sunt foarte nefericiţi pentru că sunt aşa, adică susţinând că nu este alegerea lor, lucru pentru care nu trebuie să-i judecam.

În cadrul conferinţei ţinută în anul 2011 de asociaţia B4U-ACT, care militează pentru legalizarea pedofiliei, unii dintre vorbitori, profesori la Universitatea „Johns Hopkins” din Baltimore, statul american Maryland, au arătat că stigmatizarea „persoanelor atrase de minori” (*minor-attracted persons*) va înceta atunci când pedofilia va fi eliminată din clasi-ficarea tulburărilor mentale din Manualul de Diagnostic şi Clasificare Statisticã a Tulburărilor Mintale (Diagnostic and Statistics Manual - DSM), după cum s-a procedat cu homosexualitatea în 1973[13]. Termenul de *minor-attracted person* nu este decât o acţiune de rebranding, prin igienizarea pedofiliei în spiritul corectitudinii politice. Planul pe care îl urmăreşte B4U-ACT se bazează în mod fundamental pe strategiile sociale, instituţionale şi legale care au condus şi la dezincriminarea homosexualităţii[14].

[13] http://wwwwndcom/ZO14/01/pedophilia-the-next-sexual-rights-revolution/

[14] https://www.lifesitenews.com/news/limbaugh-same-sex-marriage-ac-ertance-may-lead-to-normalization-of-pedophil

In acest context, s-au găsit şi câţiva universitari care să susţină că atracţia sexuală faţă de copii este de fapt o orientare sexuală. Intre aceştia, s-au remarcat James Cantor, Hubert Van Gijseghem şi Vernon Quinsey. Spre exemplu, canadianul James Cantor, doctor în psihologie, susţine că pedofilii au o anumită setare a creierului *(brain wiring*) şi că unul din cinci bărbaţi este predispus să simtă atracţie sexuală faţă de copii.

El insistă asupra faptului că pedofilia nu este o tulburare psihologică cauzată de mediul în care persoana care o manifestă a crescut şi de educaţia sau experinţa pe care a avut-o, ci are o cauză biologică, fiind înnăscută. El mai declară că această tulburare nu poate fi tratată. „Fie eşti setat pentru aşa ceva (*wired*), fie nu", adaugă Cantor intr-un interviu acordat emisiunii *The Agenda* de la postul canadian de televiziune TVO. Cu alte cuvinte, nimeni nu alege să fie atras de copii şi nimeni nu alege să fie atras de adulţi. Aşa că de ce să-i condamni? Mai ales că, susţine psihologul american, nu toţi adulţii atraşi de copii sunt agresori.

În aceeaşi emisiune, acelaşi expert, care este şi profesor la Departamentul de Psihiatrie al Universităţii din Toronto, spune: „Vom putea comunica mai uşor cu asemenea oameni (pedofilii) când le vom spune că ştim că nu ei au ales să fie aşa, că ştim că nu au avut cum să aleagă de cine să fie atraşi şi că cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru a-i trata este să ştim să le gestionăm interesul sexual[14]. Cu aceeaşi ocazie, universitarul canadian a mai afirmat: „Nimeni nu a dezvoltat vreodată o terapie care să schimbe interesul sexual al cuiva[15], enunţ contrazis de realitatea atâtor cazuri de terapii reuşite.

La fel au susţinut, în parlamentul canadian şi dr. Vernon Quinsey şi dr. Hubert Van Gijseghem. Pedofilia este înăscută, spun ei, şi atracţia sexuală faţă de copii nu poate fi schimbată. Aşadar, deja a intrat în dezbatere publică tema, iar mass-media nu caută să vadă adevărul, ci iau partea pedofililor, cum au făcut anterior şi cu homosexualii.[16]

[15] http://www.wnd.com/2014/01/pedophilia-the-next-sexual-rights-revoution/

[16] http://wwwparLgc.ca/HousePublications/Publication.aspx'?DocId=4959361

Evident, afirmaţiile acestor oameni, care se pretind de ştiinţă, sunt cu totul false. Nu există nici măcar în cazul homosexualilor vreo dovadă că aceştia s-ar fi născut aşa, nici din punct de vedere genetic, nici biologic, deşi, înainte de declasificarea homosexualităţii ca boală mentală, numai despre asta se vorbea. Studiile care arată că pedofilii provin din familii destrămate, că au fost abuzaţi la rândul lor când erau mici sau că sunt mari consumatori de pornografie, care i-a atras către acest comportament, nu au fost contestate până acum şi nici pot fi. Ele se bazează pe statistici, pe observaţii şi pe declaraţiile făcute chiar de pedofili.

Chestiunea cu reţelele neuronale specifice este superfluă şi poate fi crezută doar de cei care nu au nici măcar noţiuni elementare de neuropsihologie. Fiecare comportament, mai ales dacă produce o implicare emoţională puternică, îşi creează o reţea neuronală specifică. Astfel că, atât la consumatorii de pornografie, cât şi la dependenţii de substanţe halucinogene ori la violatorii sau criminalii în serie, aceste reţele neuronale se dezvoltă tocmai ca efect al exersării comportamentelor respective. Oare aceasta înseamnă că aşa s-au născut sau că nu se mai pot vindeca, iar societatea în loc să-i ajute, să se mulţumească doar să le plângă de milă şi să-i prezinte ca modele de normalitate?!

Şi chestiunea cu imposibilitatea vindecării este o mare farsă. Există atât homosexuali, cât şi pedofili care s-au eliberat de aceste patimi, însă nimeni nu-i ascultă. Ei nu sunt citaţi în mass-media, iar instituţiile de sănătate mentală le neagă existenţa. Aceasta pentru că ei sunt cea mai bună dovadă că respectivele comportamente nu sunt înnăscute, ci pur şi simplu dobândite.

În pofida acestor fapte, Asociaţia Psihiatrică Americană, în ediţia a V-a a *Manualului de Diagnostic şi Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale* (DSM în abrevierea consacrată, provenită de la titlul în original), avansează afirmaţia că pedofilia este şi ea o orientare sexuală. Adică fac aceeaşi mişcare ca în anul 1973, când, prin declasificarea homosexualităţii, au dat semnalul de deschidere pentru toate revendicările homosexualilor din întreaga lume. Aceasta pentru că, dacă pedofilia ar fi o orientare biologică firească, nu ar mai avea niciun rost ca pedofilii să fie condamnaţi. În sprijinul pedofililor, Sarah Goode, cercetător la Universitatea din Winchester, in Marea Britanie,

susţine că mulţi oameni au regretat că au condamnat homosexualitatea şi că probabil greşim şi când condamnăm pedofilia. Ea vede necesitatea recunoaşterii caracterului de orientare sexuală pentru pedofilie ca o confirmare ultimă a eliberării sexuale. Aceasta, susţine ea, ar fi o consecinţă logică a faptului că „atracţia sexuală faţă de copii este o parte a dezvoltării sexualităţii umane şi nu ceva care ar trebui reprimat[17].

Lumea încă nu este pregătită pentru a face acest pas. Scandalul pe care poziţia Asociaţiei Psihiatrice Americane (APA) l-a provocat în opinia publică mondială a făcut ca aceasta să retragă din ediţia online cuvântul „orientare", înlocuindu-l cu „interes". Chiar dacă a intervenit această erată, pasul făcut de APA dovedeşte că nu mai este mult până la legiferarea pedofiliei pe aceeaşi filieră ideologică şi cu aceleaşi argumente ca în cazul homosexualităţii.

De altfel, încă din 1998, APA declara: „Potenţialul negativ al relaţiilor sexuale între adulţi şi copii a fost exagerat". Şi: „Majoritatea bărbaţilor şi femeilor recunosc că nu au suferit în urma abuzului sexual experimentat în copilărie". Ba mai mult, cea mai importantă asociaţie de psihiatrie din lume susţine că victimle abuzului chiar au susţinut că au avut parte de o experienţă plăcută, pozitivă, motiv pentru care se sugerează înlocuirea sintagmei de „abuzare sexuală a copilului" (*child sex abuse*) cu „relaţii sexuale între adulţi şi copii" (*adult-child sex*) [18].

Aceste afirmaţii sunt făcute în condiţiile în care este un fapt de notorietate că abuzul sexual suferit de copii joacă cel mai nefast rol în viaţa acestora. Conform Asociaţiei Americane de Consiliere Psihologică, acest abuz determină „un înalt grad de depresie, vinovăţie, ruşine, auto-învinovăţire, tulburări de alimentaţie, anxietate, probleme sexuale şi de relaţionare, consum de alcool şi droguri, ţendinţe suicidale şi chiar tendinţa de a abuza alte persoane[19]. Intr-o analiză a efectelor pe termen scurt ale abuzului sexual asupra copiilor, Beitchman şi colaboratorii (1991) constată:

[17] http://www.theguardian.com/society/2013/jan/03/pa.edophilia-bringing-dark-desires-light

[18] http://www.lifesitenews.com/news/the-psychological-professi-on-and-homosexuality-lunatics-running-the-asylum

[19] http://www.lifesitenews.com/opinion/pedophile-support-group-seks-truth-and-dignity-want-same-rights-as-homosex

- „Copiii supuşi abuzului sexual sunt mai predispuşi la a dezvolta un comportament sexual patologic.
- -Aceasta înseamnă o creştere în cel mai înalt grad a interesului şi a preocupării pentru sexualitate, incluzând jocuri sexuale, masturbare, comportament seducător sau agresiv din punct de vedere sexual şi alte consecinţe nepotrivite vârstei. Ajunşi la vârsta adolescenţei, devin foarte probabile promiscuitatea şi apariţia relaţiilor homosexuale.
- -Gravitatea efectelor abuzurilor sexuale asupra copiilor sunt direct proporţionale cu frecvenţa şi durata acestora.
- -La vârsta copilăriei, abuzul sexual însoţit de forţă şi actul sexual efectiv presupun o traumă mult mai mare decât la vârsta adultă, mai cu seamă când abuzul este comis de tatăl vitreg sau de cel natural.
- -Victimele abuzului sexual provin cel mai adesea din familii dezorganizate, cu o ridicată incidenţă a divorţului, a consumului de droguri de către părinţi şi a problemelor psihice ale acestora”

De asemenea, în cartea *The Right to Innocence*, psihoterapeuta americană Beverly Engel, ea însăşi victimă a abuzului sexual, scoate în evidenţă cinci mari consecinţe ale abuzării sexuale pe termen lung la vârsta copilăriei:

- probleme de identitate sexuală;
- acceptarea promiscuităţii ca urmare a faptului că victima va continua să se autoperceapă ca obiect sexual;
- atracţia pentru activităţi sexuale ilicite, ca pornografia şi prostituţia;
- predispoziţia de a cădea victimă manipulării sexuale din partea altor persoane care uzează de seducţie sau alte forme de manipulare pentru a-şi atinge scopul;
- dependenţa de sex, unde victimele maturizate sexual de timpuriu devin dependente de masturbare sau de relaţii sexuale cât mai dese ca modalitate de a-şi atenua anxietatea;
- hipersexualizarea şi folosirea comportamentului provocator, seducător sexual pentru a-şi atinge scopurile, deoarece prin abuz se învaţă

că afecţiunea, atenţia şi aprobarea atât de necesare pot fi dobândite doar pe această cale" (Engel, 1982).

Cum se va reuşi convingerea opiniei publice mondiale că experienţele sexuale la vârsta copilăriei nu sunt abuzuri, nici măcar atunci când sunt iniţiate de adulţi? Tot din zona universitară, un grup de aşa-zisi oameni de ştiinţă, dispunând de fonduri nelimitate, construiesc deja edificiul ideologic şi pseudo-ştiinţific al legiferării pedofiliei.

În cartea sa, *Harmful to Minors*: *The Perils of Protecting Children from Sex* (Dăunător minorilor: Pericolele protejării copiilor de sex), jurnalista feministă americană Judith Levine ne introduce în noua abordare privind relaţiile pedofile. Ea susţine că, interzicând aceste relaţii, nu facem altceva decât să-i protejăm pe copii de manifestarea unei fantezii a inocenţei lor sexuale. Dar redefinirea inocenţei copilăreşti ca fantezie este cheia redefinirii pedofiliei. În noua perspectivă, pedofilia nu ar face decât să răspundă nevoilor fantasmatice ale copiilor. Acelaşi lucru se subliniază şi în strategia NAMBLA, cât şi în toate celelalte declaraţii ale pedofililor. Cartea lui Levine a fost prefaţată de dr. Joycelyn Elders, care, în administraţia Clinton, a deţinut funcţia de Surgeon General, persoana oficială cea mai abilitată pentru a vorbi despre probleme de sănătate publică în America (ca să punem în context colaborarea dintre Levine şi Elders, este util să menţionăm că dr. Elders, promotoare fervent㠠a începerii educaţiei sexuale de la o vârstă cât mai frageda, fusese demisă din funcţie după ce declarase la ONU că masturbarea ar trebui să se predea la şcoală).

Pasul următor este acela de a anula, printr-o inginerie post modernă deconstructivistă, însăşi noţiunea de copilărie, susţinând că aceasta nu este un dat biologic, ci un construct social. Demersul, după cum observă Anne Hendershott, sociolog american, este realizat cu sprijinul unui numeros colectiv de universitari, profesori asociaţi, scriitori, cercetători şi publicisti[20]. In cartea *Male Intergenerational Intimacy*: *Historical, Socio-Psychological and Legal Perspectives* (Intimitatea intergenerationalã masculină: perspective istorice, sociopsihologice şi juridice), este argumentată într-o notă

[20] http://www.lifesitenews.com/opinion/meet-the-academics-who-are-who-are-trying-to-redefine-pedophilia-as-intergeneration

postmodernă „intimitatea intergeneraţională”. Unul dintre autori, Ken Plummer, sugerează: „Nu mai putem susţine că perioada copilăriei este un timp al inocenţei doar pentru că aparţine cronologic copilăriei. În fapt, un copil de şapte ani se poate să-şi fi elaborat deja un set de coduri de înţelegere sexuală care i-ar lăsa perplecşi pe mulţi adulţi[21].

Conceptul a fost lansat încă din 1990, când publicaţia *Journal of Homosexuality* a dedicat relaţiilor sexuale dintre adulţi şi copii un număr dublu, intitulat *Intimitatea intergeneraţională*.

Aşadar, în creuzetul ideologic al gândirii postmoderne se elaborează în acest moment teoriile care vor justifica abuzul sexual al copiilor noştri. Iar mass-media, cu mici excepţii, susţin această nouă ofensivă antiumană, pregătind opinia publică printr-un milion de luări de poziţie şi de naraţiuni falsificate. Chiar dacă cei mai mulţi nu vor fi de acord, totuşi se vor supune, gândindu-se că aşa sunt vremurile astăzi. Dar vremurile sunt aşa cum ne sunt prezentate şi, până la urmă, le meritǎm, dacă vom tăcea ca şi cum nu am fi ştiut sau ca şi cum nu am fi fost de faţă.

Bolile homosexualilor[22]

Între 70% (Schechter 1984) şi 78% (Jay şi Young, 1979) din homosexuali raportează că au contractat o boală cu transmitere sexuală (BTS).

„În anul 2000 86,5% din imbolnăvirile cu SIDA în rândurile bărbaţilor albi americani s-au datorat contactelor sexuale homosexuale şi doar 4,1% s-au datorat contactelor sexuale heterosexuale. Datele statistice prezentate de către Centrul American pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor (*Centers for Disease Control and Prevention*-CDC) la Conferinţa Naţională despre Bolile cu Transmitere Sexuală din 2010 (SUA)[23], arată că rata imbolnavirilor cu SIDA şi sifilis la bărbaţii homosexuali este de 44 de ori mai mare decât la bărbaţii heterosexuali şi de 40 de ori mai mare decât in cazul femeilor he-

[21] http://www.thepublicdiscourse.com/2011/12/4440

[22] Vezi şi cartea *Bolile homosexualilor*. Editura Christiana (2005).

[23] Articolul a fost scos de pe pagina guvernului american - Centrul pentru prevenţie şi control al bolilor (Centers for Disease Control and Prevention), dar poate fi găsită la adresa http://webarchiveorg/web/20100314063646/ http://[modegov/nchhstp/Newsroom/msmpressrelease.html

terosexuale[24]. Explozia de boli cu transmitere sexuală se datorează, bineînţeles, practicilor homosexuale, care nu sunt adaptate posibilităţilor fiziologice ale fiinţei umane şi presupun un uriaş risc de transmitere a agenţilor patogeni.

Vaginul este bine adaptat pentru actul sexual: are un perete celular multistratificat, este puternic lubrifiat în chip natural pe parcursul actului sexual, este extrem de elastic şi susţinut de un sistem ingenios de muşchi. Peretele vaginal, dispunand de un strat subţire de mucus şi având un epiteliu stratificat, constituie o barieră naturală contra factorilor imunologici din spermă. De asemenea. datorită elasticitatii, are o bunã rezistenţă la frecarea produsă de mişcările penisului erect. Nu acelaşi lucru se poate spune despre anus şi rect sfincterul anal se deschide numai atunci când sunt eliminate fecalele, dar se închide şi se strânge involuntar atunci când se încearcă introducerea înăuntru] intestinului a unui corp străin. Stratul subţire de celule care constituie perete-le anal şi rectal nu este adecvat frecării cu un corp străin, fiee el penis în erecţie sau orice altceva s-ar mai putea folosi pe parcursul actului sexual. Prin urmare, fisurarea peretelui rectal şi rănirea sfincterului sunt foarte probabile în contextul actelor homosexuale. În aceste condiţii, microbii, fecalele şi - cel mai grav

-lichidul seminal trec foarte uşor prin peretele subţire al intestinului, invadând ţesutul puternic vascularizat din interior şi deci şi sângele persoanei respective. Aceasta inseamnă că actul în sine creşte riscul de îmbolnăvire mai mult decât oricare altă activitate umană, mai cu seamă că sperma conţine anumite componente imunosupresive care, dacă în cazul relaţiei penilo-vaginale, nu trec de bariera imunologică a vaginului, în cazul relaţiei penilo-anale trec foarte uşor în sângele partenerului, blocând reflexele imunologice şi facilitând astfel infectarea cu boli cu transmitere sexuală.

O acţiune şi mai periculoasă, extrem de rar menţionată până acum în literatura de specialitate, practicată atât cu femeile cât şi cu bărbaţii şi prezentă uneori în filmele porno, este aşa-numitul «black-kiss», care constă în introducerea penisului în anusul partenerului, urmată de scoaterea acestuia şi introducerea lui în gura celui sodomizat sau a unui terţ care partici-

[24] http://m-Wikipediaorg/Wiki/ContaMexuaLanaL la data de 29.09.2014

pă la actul sexual, după care manevra se repetă[25], practic fiind o transmitere dirijată de microbi din anus în gură, indiferent dacă penisul activ este protejat sau nu de prezervativ.[26]

Având în vedere, aşadar, faptul că anusul şi rectul nu sunt organe sexuale, ci îndeplinesc eminamente o funcţie excretoare, este de aşteptat ca sexul anal să constituie un uriaş potenţial de contaminare şi îmbolnăvire. SIDA, Sifilisul, hepatita B şi C, herpesul, gonoreea, cancerul rectal, infecţia cu Chlamydia sunt doar câteva din mulţimea de afecţiuni cu care se confruntă homosexualii şi pe care le vom trata succint în cele ce urmează.

Gonoreea

Homosexualii experimentează o foarte largă plajă de infecţii bacteriene, cum ar fi gonoreea, sifilisul, Shigella, Campylobacter etc. Vom aborda în continuare doar câteva dintre cele mai importante. Intre 1994 şi 1997, CDC a constatat o creştere semnificativă a gonoreei la bărbaţii homosexuali (CDC, 2000). Într-un studiu apărut în publicaţia de specialitate Canadian Medical Association Journal se arată că homosexualii prezintă un risc de a contracta gonoreea de 3,7 ori mai mare decât heterosexualii (Vincelette şi colaboratorii, 1995). De asemenea, doctorul Steven Wexner (1990)[27] constată că 55% din homosexualii care suferă de probleme anorectale au gonoree. Una dintre marile probleme o constituie faptul că la homosexuali creşte rapid rezistenţa gonococului la antibiotic (Berglund, 2004). Datorită sexului oral, bărbaţii homosexuali prezintă şi un risc ridicat de a contracta gonoree faringiană, care are o prevalenţă de 15,2% în rândurile acestora (Kneale, 1989).

Infecţiile intestinale şi Sindromul Intestinului Gay (*Gay Bowel Syndrome*)

Din cauza ingerării de materie fecală pe parcursul actului homosexual, riscul de infectare cu mai multe bacterii şi protozoare patogene este foarte

[25] Zdrok, Victoria (2004). *The Anatomy of Pleasure*. Infinity Publishing. pp. 100-102. 2013.

[26] http://ro.wikipedia.org/wiki/ Contact_sexual_anal, la data de 29.09.2014

[27] Wexner SD. 1990. "Sexually Transmitted *Diseases of the Colon, Rectum, and Anus*. The Challenge of the Nineties". Diseases of the Colon and Rectum. 33, no. 12: 1048-62.

mare[28]. Aceşti agenţi patogeni pot produce grave inflamaţii de rect şi de colon, sângerări şi spasme rectale, crampe intense, diaree, febră, malabsorbţie a nutrienţilor etc. Proctita este asociată cu alte BTS-uri, cum ar fi sifilisul, infecţia cu Chlamydia, herpesul şi gonoreea, şi se transmite predominant în rândul persoanelor care participă la acte sexuale anale (*Medical Institute for Sexual Health,* 1999). Enteritele şi agenţii patogeni asociaţi lor se transmit mai ales în practicile care implică contactul oral-fecal (STD Treatment Guidelines, 1993).

Annals of Clinical Research a publicat în 1985 un studiu în care examina 153 de homosexuali. La 91 din aceştia s-au detectat infecţii intestinale cu 198 de tipuri de protozoare, cei mai frecvenţi paraziţi de acest tip fiind Cryptosporidium şi Giardia lamblia (Jokipii şi colaboratorii, 1985). Cele mai prezente microorganisme în infecţiile intestinale ale homosexualilor sunt: Shigella, Campylobacter, Giardia Lamblia şi Amoeba (Dritz, şi colaboratorii, 1974; Aceti şi colaboratorii, 1987; William şi colaboratorii, 1977). Un studiu publicat în *New England Journal of Medicine* ajunge la concluzia că cel mai bun predictor pentru ultimele două tipuri de agenţi patogeni menţionaţi este comportamentul homosexual (Phillips, 1981). În acelaşi studiu s-a demonstrat în mod semnificativ faptul că homosexualii au cea mai mare prevalenţă a acestor bacterii, nu numai pentru că practicile lor sexuale presupun un contact direct cu fecalele, ci şi pentru că reprezintă un larg rezervor de infecţii la un nivel endemic (Phillips, 1981).

Sifilisul

Potrivit *Archives of Internal Medicine* (1991), rata de infectare cu sifilis este la homosexuali de zece ori mai mare decât la heterosexuali[29]. Pe lângă gravele probleme de sănătate pe care le ridică această boală, Sifilisul creşte şi de până la cinci ori probabilitatea infectării cu Virsul HIV (SIDA).

---

[28] Autorul pro-homosexualitate Jack Morin, în *Placerea Anală şi Sănătatea (Anal Pleasure and Health*, Down There Press, Gardena, 2010), avertizează; activităţile homosexuale presupun multe ocazii în care mici cantităţi de fecale Contammate &lung în gura partenerului prin contact oral-anal.

[29] Hutchinson, Catherine M. 1991. “Characteristics of Patients With Syphilis Attending Baltimore STD Clinics”. Archives ofIntemal Medicine. 151, no. 3: 511.

Human Papilloma Virus (HPV)

La fel ca şi în cazul infectiilor bacteriene, există o mulţime de infecţii virale a căror incidenţă este dramatică printre homosexuali în comparaţie cu heterosexualii. Câteva dintre acestea sunt: hepatitele A, B şi C, HPV, HIV (SIDA), infectiile cu *Herpes simplex*, cu *Cytomegalovirus,* cu *Mycobacterium avium* etc. HPV este aproape universal răspândit în segmentul de populaţie format din bărbaţi cu orientare homosexuală.

Astfel, 90% din homosexualii testaţi pozitiv pentru infecţia cu HIV şi 65% din homosexualii care au obţinut rezultat negativ la testul HIV sunt contaminaţi şi cu HPV (Richard şi colaboratorii, 2000). Se crede că HPV este unul dintre factorii declanşatori ai cancerului anal, care are o rată foarte crescută în rândul homosexualilor.

Hepatita de tip A, B şi C

Contactul oral-anal, care între homosexuali este foarte răspândit, ajungând până la un procent de 70% pe o perioadă de şase luni (Corey, 19 80), creşte foarte mult incidenţa hepatitei A. Fenomenul este favorizat de numărul mare de parteneri anonimi şi de sexul în grup (Henning şi colaboratorii, 1995). Astfel, 22% din homosexuali contractează anual hepatita A, în timp ce la bărbaţii heterosexuali probabilitatea este aproape inexistentă (Cameron, 1994). Epidemia de hepatită A în rândul persoanelor de orientare homosexuală reprezintă o problemă de sănătate publică în cele mai multe oraşe mari industrializate din lume (*Mortality and Morbidity Weekly Report,* 1998).

Potrivit Centrului American pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor (CDC), actele homosexuale cresc riscul de contaminare cu virusul hepatitei B (CDC, 2000). Dintr-un studiu făcut în 1998 s-a constatat că 38% din homosexuali au fost găsiţi ca purtători ai virusului hepatitei B, în timp ce la bărbaţii şi femeile heterosexuale incidenţa era de 5,9%, respectiv 3,5% (Gilson şi colaboratorii, 1998). O descoperire frapantă prezintă o cercetare realizată în 1992 pe un eşantion de 735 de bărbaţi homosexuali din San Franscisco: 81% din ei erau contaminaţi cu virusul hepatitei B. De asemenea, prevalenţa hepatitei C între homosexuali este de zece ori mai mare decât în cazul heterosexualilor (Ndimbi şi colaboratorii, 1996). Toate cele trei forme

de hepatită contribuie la distrugerea ficatului, afectând întregul organism şi, în faze avansate, ducând la apariţia cancerului de ficat.

HIV (SIDA)

Socotită drept una dintre cele mai îngrozitoare boli ale secolului XX, la început, SIDA afost socotită ca boală a homosexualilor. Acesta pentru că a fost descoperită în comunităţile de homosexuali, dar şi pentru că prin aceştia s-a răspândit în întreaga lume.

În anul 1992, 85% din toţi bolnavii de SIDA din America erau homosexuali (Cameron, 1994). Iar un studiu realizat de Organizaţia Mondială a Sănătăţii (2001)[30] în mai multe ţări a constatat că 66,8% din bolnavii de SIDA sunt homosexuali, 15,2% sunt heterosexuali, 11,6% au contractat boala prin consumul de droguri intravenoase şi 2,3% prin transfuzii de sânge. Rata cu adevărat uriaşă a prevalenţei SIDA printre homosexuali se poate înţelege mai bine având în vedere că ei nu constituie decât în jur de 2% din populaţia ţărilor dezvoltate. Luând în considerare acest fapt, potrivit tabloului cu noile diagnosticări cu HIV in anul 2011, publicate de CDC in martie 2013, homosexualii prezintă o probabilitate de aproximativ 327 de ori (cu 32600%) mai mare de contaminare cu HIV decât heterosexualii. Dacă s-ar lua în considerare ponderea avansată de diverse surse care susţin că homosexualii ajung să fie până la 4% din populaţie, atunci, este de „doar" 160 de ori mai probabil ca un homosexual să se contamineze cu HIV, decât un heterosexual, adica o probabilitate de 15900% mai mare[31]

În Statele Unite, în anul 1991, existau 600.000 de bărbaţi bolnavi de SIDA şi între 120.000 şi 160.000 de femei care aveau această boală sau aveau doar o infecţie cu HIV (CDC, 1999)[32] . Bărbaţii bisexuali şi prostituatele sunt unii din cei mai puternici vectori de transmitere a acestei boli printre femei.

Incidenţa contaminării cu HIV în rândul tinerilor este enormă. Astfel, circa jumătate din toate infecţiile noi produse într-un an au loc la persoane

[30] Centers for Disease Control and Prevention, December 2001, 'Basic Statistics', HIV/AIDS Surveillance Report.

[31] http://www.pewsitter.com/view_news.id_125129.php

[32] Table 9. Male Adult/Adolescent AIDS Cases by Exposure Category ansd Race/Ethnicity, Reported through December 1999, United States,"Centers for Desease Control and Prevention: Division of HIV/AIDS Prevention: available at: www.cdc.gov/hiv/stats/hasr1102/ table9.

sub 25 de ani. Până la sfârşitul anului 1992, 29.629 de tineri americani între 13 şi 24 de ani sufereau de SIDA [33].

Bolile cu transmitere sexuală cresc mult riscul contaminării Cu HIV. Astfel, 36% din homosexualii din marile oraşe americane, care suferă de o formă de BTS, sunt infectati cu HIV, ceea ce reprezintă o probabilitate de cinci ori mai mare de a fi purtători de Virus HIV (CDC, 2000)[34].

„În anul 1992, trei clinici din Londra specializate în tratarea BTS-urilor au raportat că aproape jumătate dintre pacienţii lor homosexuali care ştiau că fuseseră infectati cu HIV au dobândit ulterior şi gonoree rectală (Sherrard, 1992). Aceştia nu lăsau ca infectia lor mortală să le strice distracţia sexuală. Până în 1993, peste 100.000 de gay din SUA au murit de SIDA şi zeci de mii au murit de hepatită B. Majoritatea au fost infectati de alţi homosexuali, mulţi dintre ei intenţionat sau din neglijenţă[35].

HIV face casă bună şi cu câteva forme de cancer. Drept urmare, homosexualii care au HIV prezintă şi o probabilitate de 37 de ori mai mare de a face cancer anal, de patru ori mai mare de a face cancer limfatic (limfom Hodgkin), de 2,7 ori mai mare de a face cancer de testicule şi de 2,5 ori mai mare de cancer la buze.

Categorii expuse (CDC, 2000)	**Bărbati**	**Femei**
Bărbati homosexuali	396,447	-
Utilizatori de droguri intravenoase	137,650	51,592
Contact heterosexual	27,952	50,257
Hemofilie sau probleme de coagulare	4,847	274
Transfuzii de sânge	4,920	3,746

[33] "Young People at Risk: HIV/AIDS among America's Youth," Divisions of HIV/AIDS Prevention (Centers for Disease Control) November 14, 2000. Available at: www.cdc.gov/hiv/pubs/facts/youth.htm.

[34] "Need for Sustained HIV Prevention Among Men who Have Sex with Men," Divisions of HIV/AIDS Prevention (Centers for Disease Control) November 14, 2000. Available at: www.ch.gov/hiv/pubs/facts/msm

[35] Sherard, J., Barlow, D., Bingham, J. s., Thin, R. N. (1992). "Sexuallytransmitted dlseases and anal Papillomas." *BMJ: British Medical Journal*, 305(6866), 1436.

Cancerul anal

Cancerul anal este o formă extrem de rară de cancer. În populaţia Americii, incidenţa acestuia este de 0,9 la 100.000 de locuitori, în timp ce, printre homosexuali, rata este de 35 de cancere la 100.000 de locuitori, adică probabilitatea ca un homosexual să dezvolte cancer anal este de 38,8 ori mai mare decât în cazul unui heterosexual (Roehr, 2000)[36].

Iar acest risc se dublează în cazul homosexualilor HIV-seropozitivi. Cel mai probabil, această formă de cancer este mult favorizată de practicile care transformă anusul în mijloc de distracţie şi de tortură, în recipient pentru cele mai bizare obiecte şi chiar animale de companie, şi de multiplele infecţii şi inflamaţii ale zonei analo-rectale care însoţesc aceste practici (Clowes, 1994).

Sarcomul Kaposi

Acesta este un cancer de piele asociat cu SIDA. Se crede că este favorizat în special de inhalantul recreaţional pe bază de nitriţi folosit pentru relaxarea sfincterului anal. Acesta este însă doar unul dintre factorii favorizanţi, deoarece se ştie că acest tip de cancer apare pe fondul scăderii dramatice a imunităţii, care este o consecinţă a practicilor homosexuale. Sarcomul Kaposi agravează foarte rapid SIDA, scăzând durata de supravieţuire mult sub cea a utilizatorilor de droguri intravenoase care au contractat SIDA (Hessol şi colaboratorii, 1992).

Cancerul limfatic - Limfomul Hodgkin

O altă formă de cancer comună printre homosexuali este Limfomul Hodgkin. Deja există mai multe studii care constată o incidenţă uriaşă a acestui cancer limfatic la cei infectaţi cu HIV (Hessol şi colaboratorii, 1992; Liter şi colaboratorii, 1995).

Deteriorarea sistemului imunitar

Aceasta ar putea fi una dintre principalele cauze ale mulţimii nesfârşite de boli cu care se confruntă homosexualii. Cauza acestei afecţiuni nu este

[36] Roehr B, "Anal Cancer and You," *Between the Lines News* (November 16, 2000). Disponibil la: www.pridesource.com/cgi-bin/article?article=3835560

numai numărul repetat de infecţii, cât mai ales, după cum observa Joseph Sonnabend (1984)[37], pătrunderea directă în sânge a lichidului seminal al altei persoane şi chiar a fecalelor sau a altor substanţe străine şi agenţi patogeni ai diferitelor boli. Toate acestea iniţiază, după cum observă Root-Bernstein[38], apariţia anticorpilor limfocito-toxici, care anunţă boala autoimună (Max, 1992). Studiile realizate de dr. Eleni Papadopulos-Eleopulos, biofizician şi lider al unui grup de cercetători HIV/ SIDA din Perth, Australia, pun în evidenţă faptul că, în realitate, lichidul seminal şi celelalte substanţe care pătrund în sângele homosexualilor prin actele sexuale anale reprezintă factorul declanşator al bolii SIDA, virusul HIV având un rol mai mic în apariţia acestei boli preponderent contractate de bărbaţii homosexuali şi bisexuali, precum şi de femeile care acceptă sexul anal (Papadopulos-Eleopulos, 1999).

Abuzul de droguri şi de alcool

Încă din anii ’80 există cercetări foarte bine documentate privind abuzul şi dependenţa de droguri şi de alcool în rândul persoanelor de orientare homosexuală. Homosexualii şi lesbienele fac parte din populaţia cu cel mai mare risc de dependenţă de droguri şi alcool. Cercetările realizate până în prezent demonstrează că rata consumului de droguri şi alcool este de trei ori mai mare la bărbaţii gay, lesbiene şi bisexuali decât la heterosexuali (Bux 1996; Jordan 2000). Abuzul şi riscul crescut au fost documentate pe majoritatea tipurilor de drog-marijuana, cocaină, heroină, halucinogene, anestezice, inhalante, sedative, stimulante, tranchilizante şi altele (Cochran şi colaboratorii, 2004).

De remarcat este faptul că atât bărbaţii gay cât şi lesbienele consumă droguri halucinogene într-un procent semnificativ mai mare decât heterosexualii (Klitzman şi colaboratorii. 2003; Romanelli şi colaboratorii. 2003).

Deşi consumul de alcool a crescut dramatic la femei in ultimele două decenii, lesbienele ating o rată de trei ori mai mare faţa de femeile heterosexuale, confruntându-se concomitent şi cu alte dependente. După cum rezultă dintr-un studiu publicat în *Nursing Research*. 91% din lesbiene nu

[37] Sonnabend JA 1983. “The Etiology of AIDS.” AIDS Research. 1, 1983-1984.

[38] Allen: Max, şi colaboratorii. Symposium on Alternative AIDS Research. S.l-. s.n.], 1992.

numai că abuzează de alcool, dar consumă şi diferite droguri: 34% din ele declară că au tulburări de alimentaţie. 11% au comportament sexual compulsiv, iar 6% suferă de tulburări compulsive privind banii (Hall şi colaboratorii, 1994).

Activiştii homosexuali susţin că homosexualii consumă droguri şi fac abuz de alcool din cauză că societatea nu le acceptă orientarea sexuală. Într-un studiu psihologic realizat de Bradford şi Rothblum (1994) pe un eşantion de 2.000 de lesbiene din 50 de state, s-a constatat însă că 57% din acestea considerau că cea mai mare problemă a vieţii lor erau banii. Numai 12% din lesbiene se arătau ingrijorate de faptul că oamenii ştiu de orientarea lor sexuală (Bradford şi colaboratorii, 1994). Acest lucru se întâmpla în anul 1994. De atunci au trecut 20 de ani, timp în care mentalităţile privind acceptarea homosexualităţii s-au schimbat foarte mult. Cu toate acestea, consumul de droguri, substanţe halucinogene, sedative şi alcool nu a scăzut deloc, ci dimpotrivă. Oare aceasta nu este cea mai bună dovadă a faptului că atât stilul de viaţă, cât şi problemele psihologice stau la baza dorinţei homosexualilor de a se droga, de a evada din închisoarea propriilor mustrări şi conflicte de conştiinţă?

Bolile mentale

La fel ca şi în cazul consumului de droguri, incidenţa crescută a bolilor mentale printre homosexuali este foarte bine documentată. Rezultatele studiilor şi metaanalizelor desfăşurate in ultimele cinci decenii demonstrează că riscul ca homosexualli să sufere de o tulburare mentală de-a lungul vieţii este de: 2,5 ori mai mare decât în cazul heterosexualilor. În cazul lesbienelor, procentul este şi mai ridicat, fiind de 3,3 ori mai mare decât în cazul femeilor heterosexuale. In ceea ce priveşte tulburările de dispoziţie (tulburări depresive unipolare şi bipolare), acestea au o rată de incidenţă de 3,64 ori mai mare la gay şi de 3,69 ori mai mare la lesbiene faţă de heterosexuali. Tulburările de anxietate se manifestă de 3,3 ori mai des la gay, respectiv de 2,47 ori mai frecvent la lesbiene decât la heterosexuali (Atkinson şi colaboratorii, 1988; Cochran & Mays, 2000 a, 2000 b; Fergusson şi colaboratorii, 1999; Gilman şi colaboratorii, 200L- Mays & Cochran, 2001;

Pillard, 1988; Saghjr şi colaboratorii, 1970 a, 1970 b; Sandfort şi colaboratorii, 2001; Skegg, 2003).

Dintr-un articol publicat în 2001 in *Archives of General Psychiatry* de către o organizaţie olandeză de sănătate mentală recunoscută ca pro-gay, rezultă că, în comparaţie cu heterosexualii, bărbaţii gay au o prevalenţă de 2,94 ori mai mare a tulburărilor de dispoziţie pe o durată de 12 luni, o prevalenţă de 2,61 ori mai mare a tulburărilor de anxietate şi o prevalenţă de 4,5 ori mai mare a tulburărilor legate de consumul de droguri (Sandfort şi colaboratorii, 2001).

De asemenea, intr-un studiu naţional realizat în Statele Unite s-a constatat că cel puţin 70% din cele 2.000 de lesbiene investigate urmau tratament pentru depresie pe termen lung. Majoritatea prezentau o prevalenţă ridicată a comportamentelor sau a evenimentelor de viaţă în relaţie cu o anumită problemă mentală: 37% fuseseră abuzate, 32% fuseseră violate sau atacate sexual, 19% fuseseră implicate în relaţii incestuoase în timpul copilăriei sau adolescentei; 21% aveau gânduri de sinucidere uneori sau adeseori, iar 18% încercaseră deja să se sinucidă (Bradford şi colaboratorii, 1994).

Într-un studiu din 1987 realizat de Gary Remafedi, profesor de Pediatrie şi Sănătatea Adolescentului la Universitatea din Minnesota, acesta constată că 72% din homosexuali consultaseră de-a lungul timpului un psihiatru sau un psiholog pentru probleme emoţionale şi 31% fuseseră spitalizaţi pentru o chestiune de sănătate mentală.

La tineri, mai ales la cei din ultimele generaţii, se constată o creştere uriaşă a afecţiunilor psihice. Care este cauza? Răspunsul ar trebui poate să-l căutăm şi în modul în care se instrumentează propaganda homosexualităţii, care contribuie la răspândirea fără precedent a unui tip de practici sexuale nocive.

Unul dintre cele mai importante studii privind incidenţa bolilor mentale la tinerii homosexuali a fost realizat în Noua Zeelandă. Cercetarea a luat în considerare datele colectate intr-un studiu longitudinal desfăşurat pe o perioadă de 21 de ani. Subiecţii au fost chestionaţi privind relaţiile sexuale pe care le-au avut începând cu vârsta de 16 ani. De asemenea, au fost con-

semnate tulburările mentale şi comportamentul suicidal începând de la vârsta de 14 ani. Constatările au fost următoarele:

„În comparaţie cu tinerii heterosexuali, tinerii gay şi bisexuali şi tinerele lesbiene prezentau un risc cu 400% mai mare de depresie majoră, un risc cu 280% mai mare de tulburări de anxietate, un risc cu 380% mai mare de tulburări de comportament şi cu 590% mai mare de tulburări multiple.” (Fergusson şi colaboratorii, 1999)

Sinuciderea - cel mai mare risc

Tentativa de sinucidere şi moartea prin sinucidere sunt cele mai importante riscuri pentru viaţa homosexualilor. Cele mai multe studii demonstrează că rata sinuciderii printre homosexuali depăşeşte cu mult oricare alt grup etnic şi socioprofesional.

Bagley şi Tremblay (1997), observând comportamentul suicidar al unui grup de tineri homosexuali cu vârste între 18 şi 27 de ani, constată o rată de sinucidere mai mare de 14 ori faţă de tinerii heterosexuali de aceeaşi vârstă. Remafedi şi colaboratorii (1998), comparând 394 de studenţi homosexuali cu 336 de studenţi heterosexuali, ajung la concluzia că rata tentativelor de sinucidere în rândurile tinerilor homosexuali este de 7,1 ori mai mare decât în rândurile tinerilor heterosexuali (Bagley, 1997; Garofalo, 1998; Remafedi, 1998). De asemenea, studiul din Noua Zeelandă menţionat mai sus arată că gândurile de sinucidere la tinerii gay au o frecvenţă de 5,4 ori mai mare decât la cei heterosexuali, iar tentativele de sinucidere sunt de 6,2 ori mai probabila (Fergusson şi colaboratorii, 1999).

În studiul său, Remafedi constată că 34% din homosexuali au avut la un moment dat o tentativă de sinucidere, iar, dintre cei care nu au avut 21% estimează că o vor face în viitor (Remafedi, 1987). Rotheram şi colaboratorii constatau în 1994 că 39% din persoanele homosexuale investigate avuseseră deja o tentativă de sinucidere, cu un risc de sinucidere mai mare în cazul lesbienelor (Rotheram şi colaboratorii, 1994).

Nu mai detaliem şi alte studii realizate pe această temă, deoarece majoritatea ajung la concluzia că prevalenţa tentativelor de sinucidere la homosexuali variază, în funcţie de eşantioanele alese, între 20% şi 39%, cu o me-

die de 31% (Remafedi şi colaboratorii, 1994; Schneider şi colaboratorii, 1989; Herdt şi colaboratorii, 1993; Rotherman şi colaboratorii, 1994). Aşadar, 31% din homosexuali au cel puţin o tentativă de sinucidere în comparaţie cu populaţia heterosexuală, unde rata este de 2,9% pentru tinerii între 18 şi 24 de ani şi 4% pentru persoanele între 25 şi 44 ani (Moscicki şi colaboratorii, 1988). Se constată, astfel, că homosexualii au o rată de sinucidere de cel puţin 10 ori mai mare decât heterosexualii.

Un punct de referinţă în literatura privind riscul de sinucidere la homosexuali îl constituie studiul realizat de Herell şi colaboratorii (1999), în care se compară rata de sinucidere pe un eşantion de fraţi gemeni din care unul era homosexual, iar celălalt heterosexual. Rezultatul este uluitor. Deşi gemenii avuseseră acelaşi parcurs în viaţă şi o moştenire genetică foarte asemănătoare, s-a constatat că homosexualii aveau o prevalenţă mult mai mare a comportamentului suicidar: se gândeau la moarte de 2,4 ori mai des, işi doreau să moară de 4,4 ori mai mult, se gândeau cum să se sinucidă de 4,1 ori mai des şi aveau o rată a tentativelor de sinucidere de 6,5 ori mai mare (Herell şi colaboratorii, 1999).

Argumentul homosexualilor privind incidenţa mare a bolilor psihice si a sinuciderilor in rândurile lor este că stigmatizarea socială şi discursul cultural intolerant îi conduce la depresie şi sinucidere. În fapt, studiul lui Remafedi din 1991 demonstrează că tentativele de sinucidere ale celor 137 de adolescenţi gay şibisexuali investigaţi erau independente de gradul de discriminare, de violenţa îndreptată împotriva lor sau de pierderea prietenilor în urma afişării comportamentului homosexual (Remafedi şi colaboratorii, 1991). Mai mult, Remafedi constată că rata sinuciderii scade proporţional cu vârsta la care adolescentul se autoeticheta ca homosexual sau bisexual. Fiecare an de întârziere a acestei autoidentificări (*coming out*) scade cu 89% riscul tentativelor de sinucidere. Aşadar, cel mai important factor de risc asociat cu sinuciderea la homosexuali este adoptarea unui comportament homosexual devreme în adolescenţă.

Cât de mult trăiesc homosexualii

Pentru a determina durata medie de viaţă a homosexualilor, Institutul de Cercetări pentru Familie a analizat anunţurile mortuare publicate în ziarul

homosexual Washington Blade între anii 1986 şi 1991. Concluziile au fost următoarele:

- Durata medie de viaţă a homosexualilor care au murit de SIDA a fost de 39 de ani şi durata de viaţă a celor care au murit din alte cauze a fost doar cu patru ani mai mare: 43 de ani.
- Opt din cei 644 de homosexuali s-au sinucis, o incidentă de 60 de ori mai mare faţă de restul populaţiei.
- Cele 260 de decese ale homosexualilor „căsătoriţi" arătau că durata medie de viaţă a acestora fusese de 37 de ani, demonstrand că acest tip de relaţie nu prelungeşte viaţa homosexualilor, după cum pretinde propaganda pro-homosexualitate.
- Durata medie de viaţă a lesbienelor a fost de 45 de ani. Prin comparaţie, durata medie de viata a unei femei heterosexuale e de 75 de ani. Aceasta arată că „lesbienele" plătesc practica sexului pervers prin renunţarea la trei decenii din viaţa lor. Studiul a demonstrat că un homosexual trăieşte în medie 41 de ani. Durata medie de viaţă a persoanelor din populaţia generala fiind de 73 de ani. Prin urmare, studiul arată că stilul de viaţa de tip homosexual duce la scăderea în medie cu 32 de ani din durata de viaţă estimată a unei persoane (Clowes, 1994).

Din cercetările ulterioare, Cameron şi colaboratorii săi constată că, în condiţiile în care 80% din bărbaţii heterosexuali trăiesc peste 65 de ani, acest procent este de numai 1% în cazul homosexualilor care au murit de SIDA şi de numai 9% în cazul celor care nu au murit de SIDA. Şi la lesbiene, mortalitatea înaintea vârstei de 65 de ani este cu 65% mai mare decât în cazul femeilor heterosexuale căsătorite (Cameron şi colaboratorii, 1994). Datele prezentate mai sus, obţinute din SUA şi Danemarca, sunt confirmate şi de studiile făcute în Marea Britanie, Suedia, Norvegia-ţări unde, totuşi, asistenţa medicală şi medicalizarea ating cele mai înalte standarde din lume. În aceste ţări, studiile arată că bărbaţii heterosexuali au o şansă de cinci ori mai mare de a trăi până la o vârstă înaintată (Cameron şi colaboratorii, 1998).

Categorie	Durată medie de viatã	Procentul (%) celor care au murit după 65 ani
Bărbaţi heterosexuali căsătoriti	75	80%
Femei heterosexuale căsătorite	79	85%
Bărbaţi homosexuali care au murit din cauza SIDA	39	1%
Barbati homosexuali care nu au murit din cauza SIDA	42	9%
Lesbiene	44	20%

Un studiu publicat în anul 2002 de Fundaţia Kaiser pentru Familie, care a făcut o investigaţie în 15 mari oraşe americane, arată că homosexualii rareori depăşesc vârsta de 50 de ani. Observarea, în perioada 1999-2001, a 228 de anunţuri mortuare dedicate unor homosexuali în *Washington Blade*, ziar de orientare LGBT (Lesbiene, Gay, Bisexuali şi Transsexuali), a arătat că durata medie de viaţă a celor care aveau partener stabil era de 45 de ani, iar a celor care nu aveau partener stabil era de 46 de ani (Cameron, 2002,).

Impactul violenţei asupra duratei de viaţă a homosexualilor

Două sunt cauzele principale ale morţii premature a homosexualilor: violenţa şi bolile cu transmitere sexuală.

„O trecere în revistă a 6.714 anunţuri mortuare (Cameron, 1996) din ziarele LGBT de pe tot cuprinsul SUA a arătat că 3% din cei 6.574 gay şi 20% din cele 140 lesbiene cuprinse în studiu au murit în mod violent:

- 1,4% din gay şi 7% din lesbiene au fost victime ale omuciderilor (aceste rate de incidenţă sunt de sute de ori mai mari decât în cazul heterosexualilor);
- 0,6% din gay şi 5,7% din lesbiene s-au sinucis (incidenţă de zeci de ori mai mare decât in cazul heterosexualilor);
- 0,6% din gay şi 4,3% din lesbiene au decedat în accidente de maşină (rată de 17 ori mai mare decât în cazul heterosexualilor);

Aceste evenimente, corelate cu diverse BTS-uri (mai ales SIDA), au condus la o *vârstă medie a decesului* de 40 ani la gay şi 45 ani la lesbiene. In acelaşi studiu, eşantioanele comparative de bărbaţi căsătoriţi prezentau ca vârstă medie de deces cea de 75 de ani, iar femeile căsătorite 79 de ani. În cazul celor divorţaţi sau necăsătoriţi, Vârsta medie a decesului era de 57 de ani la bărbaţi şi 71 de ani la femei." (Cameron, 1993)

Cu alte cuvinte, în perspectiva celui mai vast studiu desfăşurat vreodată, homosexualii, în anul 1993, trăiau cu 35 de ani mai puţin decât bărbaţii heterosexuali, iar lesbienele trăiau cu 34 de ani mai puţin decât femeile heterosexuale.

Aceste constatări arată că, în medie, cei care adoptă comportamentul homosexual ajung să trăiască la fel de puţin precum cei din perioada marilor războaie sau a celor mai grozave epidemii abătute asupra lumii.

„Căsătoriile" dintre homosexuali şi înfierea de copii

De când este lumea, familia, constituită ca o consecinţă a unirii dintre un bărbat şi o femeie, a fost locul în care s-au nascut şi au fost crescuţi copiii. Şi credem că niciodată de-a lungul timpului nu s-a îndoit nimeni de faptul că un copil se naşte prin unirea trupească dintre un bărbat şi o femeie şi că acest rod firesc al dragostei lor va fi crescut împreună de tatăl şi de mama care i-au dat viaţă. De asemenea, a fost dintotdeauna de la sine înţeles că tatăl este cu totul altceva decât mama, iar copilul, fie că este băieţel, fie că este fetiţă, are nevoie atât de un tată, cât şi de o mamă, pentru o bună creştere, pentru o bună pornire în viaţă. Aceste lucruri nu mai sunt, însă, relevante pentru cei care ne conduc destinele astăzi şi care, printr-o singură afirmaţie, pot contesta întreaga experienţă a omenirii de până acum, întreaga ordine naturală şi morală a umanităţii. O astfel de afirmaţie o constituie declaraţia oficială a Asociaţiei Psihiatrice Americane, una dintre cele mai importante organizaţii de sănătate mentală din lume:

> „În concluzie, nu există nicio dovadă a faptului că lesbienele şi bărbaţii gay nu sunt potriviti ca părinţi, sau că dezvoltarea psihosocială a copiilor acestora ar fi compromisă în vreo privinţa.. Nici măcar un singur studiu

nu a demonstrat că băieţii şi fetele homosexualilor ar fi dezavantajaţi în vreo privinţă în raport cu copiii heterosexualilor" (Patterson, 1995).

Poate că, la nivelul democraţiei americane, nu are nicio semnificaţie că autoarea declaraţiei este ea însăşi o cunoscută activistă lesbiană care creşte împreună cu o altă lesbiană trei copii. Dar dacă evidenţele naturale, morale şi istorice pot fi contestate de aceste organizaţii, ne întrebăm. totuşi, cum este cu putinţă să fie anulate, ignorate toate rezultatele cercetărilor ştiinţifice de până acum privind familia şi creşterea de copii. Iar dacă ele sunt astăzi pur şi simplu trecute sub tăcere, nu ar trebui, oare, să ne aşteptăm ca mâine să fie eliminate din reviste, cenzurate şi interzise?

Vom încerca în continuare să vedem, din punct de vedere ştinţific, în ce măsură este adevărat că nu ar exista nicio diferenţă între cuplurile de homosexuali care îşi procură intr-un fel sau altul un copil şi familiile naturale, aşa cum sunt ele cunoscute de când e lumea.

Durata cuplurilor de acelaşi sex

Deşi în ultimele decenii rata divorţului a crescut foarte mult, familia formată din bărbat şi femeie este cu câteva zeci de procente mai stabilă în timp decât cuplurile de homosexuali.

În anul 2001, potrivit Centrului Naţional de Statistică din America (Matthew, 2001), 66% din familii durau peste 10 ani şi 50 de procente depăşeau 20 de ani. În acelaşi timp, în 2004, sociologul E. Laumann constată că în oraşe, homosexualii se implică de obicei în relaţii trecătoare sau în angajamente pe termen mai scurt de şase luni (Laumann, 2004). Un studiu realizat în Olanda în 2003 constata că homosexualii cu un partener stabil au totuşi în medie opt alţi parteneri sexuali pe an, iar durata parteneriatelor stabile este în medie de 1,5 ani (Xiridou, 2003).

Chiar şi în statisticile publicate de Gay/Lesbian Consumer Online Census (2003, 2004)[39] se observă o flagrantă diferenţă între durata de existenţă a unei familii naturale şi cea a cuplurilor sau uniunilor maritale de lesbiene şi, respectiv, de gay.

[39] "Largest Gay Study Examines 2004 Relationships," Gay Wire Latest Breaking Releases, wwwglcensusorg.

Cum ar putea un cuplu de homosexuali să-şi asume creşterea unor copii în condiţiile în care durata medie a relaţiei lor este de 1,5 ani? În jumătate din familiile naturale, părinţii rămân împreună peste 20 de ani, deci până când copiii se maturizează. După datele cele mai optimiste, doar cel mult 5% din pseudofamiliile homosexuale rămân împreună timp de peste 20 de ani. Oare acest argument nu este suficient pentru a combate argumentul presupusei egalităţi de şanse dintre copiii născuţi într-o familie formată din părinţii lor biologici şi copiii adoptaţi de cupluri de acelaşi sex?

Presupunand cazul ideal în care cuplurile de acelaşi sex nu s-ar despărţi, totuşi, datorită speranţei de viaţă foarte scăzute a membrilor acestora, este foarte probabil ca părinţii să moară la scurt timp după adoptarea copilului. Cazul primilor homosexuali cărora li s-a permis, în 1990, să adopte copii este foarte sugestiv. Tardiff a murit în 1992, la 44 de ani, iar partenerul lui, Yoder, câteva luni mai târziu, lăsându-l „orfan" pe băiatul pe care îl adoptaseră şi care nu împlinise decât vârsta de 8 ani"[40].

Avantajează, oare, promiscuitatea viaţa de familie?

> „Monogamia homosexualilor este doar un basm... Cele mai de succes cupluri gay pe care le cunosc, care au petrecut caţlva ani împreună, au avut câteva scurte relaţii deschise. Dacă aspiri la ceea ce Hollywood-ul arată: să întâlneşti o dragoste adevărata, în care amândoi îşi sunt fideli unul altuia şi monogami pentru tot restul vieţii, întreaga ta viaţă va fi o dezamăgire." (Declaraţia unui tânăr gay pe un forum al homosexualilor[41])

Aţi văzut vreun film în care cuplurile de homosexuali să nu aibă o relaţie stabilă, caldă, armonioasă, cu nimic diferită de relaţiile dintr-o viguroasă familie de heterosexuali? Însuşi preşedintele Barack Obama, în clipa în care şi-a anunţat susţinerea pentru familiile de homosexuali, afirma:

> „Când mă gândesc la membrii staffului meu, homosexuali monogami care manifestă o incredibilă devoţiune unul fată de celălalt... Aceasta

[40] Obituaries, The Washington Blade, July 16, 1992.

[41] http://www.realjock.com/gayforums/2338118/?forumpage=o

m-a condus la concluzia că este important pentru mine să merg mai departe şi să afirm că homosexualii ar trebui să se poată căsători."[42]

Cum se împacă afirmaţia lui Barack Obama cu constatările sociologilor, psihologilor, sexologilor şi chiar ale homosexualilor înşişi? Iată ce declară Martin Dannecken, sexolog, el însuşi homosexual declarat:

„Fidelitatea între homosexualii care trăiesc intr-o relaţie de cuplu «loială şi asumată» este un mit."

Intervievând 900 de homosexuali angajaţi într-o relaţie „stabilă", Dannecken a constatat că 83% din ei avuseseră mai mulţi parteneri sexuali în afara acestei relaţii în ultimele 12 luni (Wittmeier, 1999).

Dar să vedem ce spun statisticile privind monogamia în general-cea a homosexualilor faţă de cea a heterosexualilor.

Homosexualii. După cum s-a arătat anterior, în medie homosexualii care trăiesc în cuplu întreţin relaţii sexuale cu opt parteneri pe an, iar cei care nu trăiesc în cuplu - cu aproximativ 20 de parteneri pe an (Xiridou, 2003). Dar iată ce arată studiile: cu fiecare an de „monogamie" în plus, creşte şi numărul anual de parteneri. Dintr-un studiu realizat în Olanda rezultă că, în al şaselea an de relaţie, se înregistrează o medie anuală de 11 parteneri sexuali.

Dintre homosexuali, 43% întreţin relaţii sexuale cu peste 500 de bărbaţi pe parcursul vieţii, iar 28% cu peste 1.000 de parteneri.

Heterosexualii. 77% din bărbaţii americani şi 88% din femeile americane nu au avut niciodată o relaţie sexuală în afara căsătoriei, se afirmă intr-un studiu publicat în Journal of Sex Research (Wiederman, 1997). Studiul nu face decât să confirme nişte procente constatate de altfel şi în alte sondaje (Lauman, 1994).

In 2011, un studiu britanic a ajuns la concluzia că numărul mediu de femei cu care un bărbat heterosexual întreţine relaţii sexuale pe parcursul vieţii este de 9,3 - numai 25% din aceştia având relaţii sexuale cu mai mult

[42] http://www.whitehouse.gov/blog/2012/05/10/obama-supports-same-sex-marriage

de 10 femei de-a lungul întregii vieţi. Un studiu realizat în Statele Unite constata că numărul mediu de partenere sexuale ale unui bărbat heterosexual era de şapte. Aşadar, bărbaţii heterosexuali au ca număr mediu de partenere sexuale de-a lungul întregii vieţi cam tot atât câţi parteneri de sex au homosexualii pe parcursul unui singur an. În cazul femeilor heterosexuale, numărul partenerilor sexuali pe întreaga durată de viaţă este de 4,5 în Marea Britanie şi de 4 în America, doar 9% raportand un numar mai mare de 15 parteneri de-a lungul vieţii.

Oare nu există nicio diferenţă semnificativă între modelul insuflat unui copil ai cărui părinţi naturali îşi sunt fideli unul altuia de-a lungul întregii vieţi şi modelul oferit de nişte părinţi adoptivi care îşi schimbă partenerii sexuali mai des decât îşi schimbă copiii pantofii? Problema nu pare să-i preocupe pe membrii organizaţiilor de sănătate mentală din America şi cu atât mai puţin pe homosexuali.

Aceasta pentru că noţiunile de asumare, de dragoste compasională şi ataşament cunoscute în familia naturală le sunt complet străine cuplurilor de homosexuali, care sunt, din pacate, mult prea preocupaţi-după cum am putut constata, aproape obsesiv-de satisfacerea fantasmelor sexuale. Numai 25% din bărbaţii gay care au participat la un studiu canadian au afirmat că au rămas monogami pe o perioadă mai lungă de un an (Lee, 2003). Insă trebuie menţionat că homosexualii nu înţeleg prin termenul de „monogamie” acelaşi lucru ca şi heterosexualii.

Ce înseamnă monogamia la homosexuali

In *Handbook for Diversity* se precizează faptul că multi dintre homosexualii care spuneau despre ei că sunt monogami raportau o medie de trei până la cinci parteneri sexuali în anul care trecuse (Demo, 2000).

McWhirter şi Mattison, un cuplu de homosexuali, au realizat o anchetă proprie, chestionând 156 de cupluri de bărbaţi gay care rămăseseră intr-o relaţie stabilă între cinci şi 37 de ani. Constatarea lor a fost că numai şapte dintre aceste cupluri îşi păstraseră exclusivitatea sexuală cu partenerul pe o perioadă de cel mult cinci ani. Toţi ceilalţi avuseseră un anumit număr de relaţii în afara cuplului. Deşi două treimi din cei investigaţi începuseră

relaţia cu aşteptarea unei exclusivităţi sexuale, în cele din urmă cu toţii au înţeles că în cuplurile de homosexuali lucrurile nu pot funcţiona astfel. Autorii concluzioneaza:

> „Cel mai important factor care ţine împreună un cuplu de homosexuali pe o perioadă lungă de timp este lipsa sentimentului de posesiune din partea partenerului. Multe cupluri de homosexuali învaţă foarte târziu în relaţia lor că dreptul de exclusivitate sexuală asupra celuilalt constituie cea mai mare ameninţare privind stabilitatea relaţiei." (McWhirter şi Mattison, 1984)

Atât afirmaţiile homosexualilor cât şi observaţiile cercetătorilor conduc la aceeaşi concluzie: majoritatea bărbaţilor homosexuali înţeleg relaţiile sexuale în afara cuplului ca un fel de normă şi privesc adoptarea standardelor monogame ca pe un act de opresiune (McWhirter şi Mattison, 1984).

> „Homosexualii, observă Brad Hayton, sunt învăţaţi şi au convingerea că relaţiile maritale sunt trecătoare şi în cea mai mare parte de natură sexuală. Relaţiile sexuale sunt în principal pentru plăcere, nu pentru procreare. De asemenea, ei sunt învăţaţi că monogamia intr-o căsătorie nu este norma, iar această concepţie (monogamă) ar trebui descurajată dacă se doreşte o bună relaţie «maritală»". (Hayton, 1993)

In cartea sa, *The Joy of Gay Sex* (*Bucuria sexului gay*), doctorul Charles Silverstein, unul dintre cei mai cunoscuţi avocaţi ai normalităţii stilului de viaţă homosexual, face următoarea precizare:

> „Monogamia înseamnă că două persoane şi-au declarat dragoste una celeilalte. Acordul la care vor ajunge însă mai târziu presupune şi aventurile sexuale pe care fiecare poate să le aibă în afara cuplului. (...) Cuvântul «promiscuitate» ar trebui retras din limbajul ştiinţific. Când un homosexual nu are partener stabil, nu este nicio problemă să aibă atâtea experienţe sexuale câte doreşte. Dacă are un iubit, ei trebuie să hotărască împreună câte experienţe sexuale vor avea cu alte persoane din afara relaţiei şi în ce circumstanţe. Iar dacă unul dintre ei face sex cu altcineva fără ca celălalt să ştie, nu este vorba de promiscuitate, ci de lipsă de onesti-

tate. Această situaţie poate fi văzută ca o problemă de comunicare, nu ca un viciu moral” (Silverstein şi Picano, 2003).

Psihanalistul american homosexual Richard A Isay susţine şi el acelaşi lucru:

> „Multe cupluri de homosexuali realizează un acord explicit sau implicit prin care permit sexul în afara relaţiei lor. Deschiderea sexuală nu conduce în mod necesar la chestiunea fidelităţii emoţionale. Un anumit tip de fidelitate se opune unui alt tip de fidelitate şi oricare folosire a cuvântului trebuie să se bazeze pe noua noastră definiţie.”

Structura nonmonogamă a cuplurilor de homosexuali

Dincolo de practicile homosexualilor, care spun mult despre natura compulsivă a relaţiilor care îi animă, este esenţial să înţelegem care este diferenţa dintre imaginea idilică prezentată în mass-media şi modul real în care percep homosexualii dragostea, fidelitatea, ataşamentul, angajamentul şi responsabilitatea.

Numai aşa vom putea înţelege care este cu adevărat structura relaţională pe care o promovează legalizarea „familiei” de homosexuali -conceptul relaţional pe care îl va introduce, simbolic şi militant, şi în structura familiei naturale.

Rezultatele studiului pe care îl avem în vedere, realizat de doi cunoscuţi activişti homosexuali, Lowen şi Spears, nu sunt încă mediatizate pe scară largă, căci ar putea frâna procesul de instituţionalizare a relaţiei dintre cuplurile de homosexuali prin oficializarea „căsătoriei” lor. Cei doi fac parte din ceea ce lumea încă nu trebuie să ştie, pentru a nu reacţiona şi a se impotrivi. Cu timpul însă, lumea va fi acomodată cu noua „înţelegere” a lucrurilor printr-o abilă propagandă mediatică (Lowen şi Spears, 2012).

Studiul lui Lowen şi Spears ajunge la concluzia că monogamia nu este o garanţie pentru stabilitatea cuplurilor de homosexuali, ci dimpotrivă, pentru a asigura o viaţă armonioasă de „familie” în aceste cupluri, este nevoie de cât mai multă deschidere către relaţii sexuale în afara cuplului şi de cât mai multă diversitate. Astfel, cei doi activişti, ei înşişi trăind împreună de 35 de ani, au investigat viaţa intimă a 86 de cupluri de homosexuali.

Cuplurile selectate pot fi considerate de succes, căci au o durată medie de 16,2 ani, cu mult peste media generală de durată a unor astfel de cupluri.

În primul rând, s-a investigat deschiderea pe care au avut-o cuplurile studiate faţă de relaţiile sexuale cu alte persoane.

Constatarea:

- 36% din cupluri au fost deschise de la bun început faţă de relaţiile sexuale cu alţi bărbaţi - 12% au fost mai puţin deschise la început, dar în timp s-au deschis tot mai mult;
- 42% din cupluri au fost iniţial monogame, dar s-au deschis considerabil în timp;
- 4% au fost iniţial monogami şi s-au deschis uşor după ceva vreme;
- 6% s-au deplasat în timp către monogamie, îndepărtându-se de deschiderea faţă de relaţiile cu alţi bărbaţi (Lowen şi Spears, 2012).
- -49% s-au deschis relaţiei lor cu alţi bărbaţi în chiar primul an în care s-au cunoscut, 10% între primul şi al cincilea an, 17 cupluri între anul al cincilea şi al şaptelea, şi 24% numai după şapte ani.
- -42% din cupluri au căzut la înţelegere de la bun început:
  „Fostul prieten al lui Jerry călca strâmb cu alt prieten, aşa că era destul de clar că el nu avea de gând să umble cu ocolişuri. Am decis pe loc: «Eu sunt gay; tu eşti gay; te joci tu, mă joc şi eu. Hai să fim realişti şi deschişi în legătură cu asta». Eram pe aceeaşi lungime de undă şi ne doream acelaşi lucru. Fusesem ţinut din scurt într-o relaţie anterioară, aşa că acum eram fericit să fiu intr-o relaţie deschisă”.

  „Imediat după ce ne-am cunoscut, i-am spus lui Ted că nu puteam fi monogam, chiar dacă îl iubeam. Din când în când imi trebuie altă sculă. Ted a zis: «Grozav! Am găsit bărbatul cu care îmi doresc să fiu» Eram clar din acelaşi film. Am fost deschişi de la bun început, cu toate că am fost preponderent monogami în primul an şi jumătate de relaţie.” (Lowen şi Spears, 2012)

Ceilalţi au ajuns la poligamie abia după câţiva ani, pentru că gelozia nu-i lăsa să facă încă pasul acesta, deşi şi-ar fi dorit:

„Cred că era o ipoteză la care am fost deschis din prima zi, dar mi-am dat seama că mi-a trebuit ceva timp să fiu în largul meu şi să nu mă simt ameninţat de interesul pe care Ken îl avea pentru alţi bărbaţi, mai ales când aceştia erau mai tineri, mai în formă sau mai sexy decât mine! Când m-am simţit mai sigur pe Ken, am devenit mai puţin posesiv.

In cele din urmă, a apărut un tip pe care l-am plăcut amândoi şi cu care am ajuns să o facem în trei. După aceea, am început să vorbim mai mult despre deschiderea relaţiei, dar eu nu ştiam cum să procedez. Acela a fost începutul «etapei cu reguli». Am fost foarte surprins că am ajuns să-mi doresc o relaţie deschisă, din moment ce aceasta era diferită de valorile familiei mele şi de ceea ce mă aşteptasem să-mi doresc. În mod straniu, tipul cu care am făcut-o pentru prima datã în trei a rămas bun prieten cu noi şi încă îl mai facem din când în când." (Lowen şi Spears, 2012

Iată şi două exemple dintre cele 6% din cazuri în care deschiderea nu funcţionează în sensul că nu au ajuns la o înţelegere, iar căderile în afara cuplului sunt motive de tensiune şi conflict:

„A fost mereu o chestiune spinoasă pentru noi. Când ne-am cunoscut, i-am cerut lui Ben să fim monogami, în primul rând din cauză că era în 1982, când creştea preocuparea legată de HIV, iar eu mă temeam să nu devină vreunul din noi seropozitiv. Totuşi, Ben a insistat mult să îi permit să facă sex şi cu alţii, iar eu am fost cam pasiv în legătură cu asta. În primii douăzeci de ani, amândoi am ieşit din regulile cuplului monogam, Ben tinzând să facă mai ales sex anonim, în timp ce eu tindeam să mă implic emoţional, ceea ce conducea la conflicte cu Ben. Nici acum nu ne înţelegem în legătură cu modul în care să gestionăm sexul în afara cuplului".

„Eu voiam cuplu deschis, dar Barret ne voia monogami. Şi în ziua de azi Barret şi-ar dori să fim un cuplu închis. Am vorbit de mai multe ori despre asta, dar nu am ajuns niciodată la înţelegere deplină. De-a lungul anilor, Barret a făcut sex cu mulţi alţii, dar acum nu mai iese. Eu mergeam la cluburi de sex şi încă mai am amici de o partidă. A fost o

dramă neîntreruptă, fiindcă în realitate nu a fost niciodată (monogamie).” (Lowen şi Spears, 2012)

Cercetarea i-a condus pe cei doi autori la concluzia că există trei direcţii în care se realizează relaţia monogam-poligamă dintre homosexuali.

După modul în care se realizează relaţia sexuală cu alţi parteneri, aceasta poate fi la comun sau independent unul de altul. „A se juca” (play) este termenul folosit pentru însăşi relaţia sexuală, sugerând foarte bine modul în care homosexualii privesc sexualitatea.

- „joc” separat - 32% din cupluri
- “joc” separat, dar şi împreună - 56% din cupluri
- „joc” numai împreună - 12% (Lowen şi Spears, 2012)

Din punctul de vedere al destăinuirii, al confesării, în care partenerul este informat, există, de asemenea trei posibilităţi:

- recunoaştere, dar fără detalii - 20%;
- comunicare, incluzând detalii - 40%;
- aducerea înăuntrul cuplului a experienţelor sexuale din afară, discutarea şi integrarea lor în propria experienţă - 20%” (Lowen şi Spears, 2012)

Din punctul de vedere al conexiunii şi implicării în alte relaţii, în cuplul ai cărui membri au relaţii sexuale şi cu alţi bărbaţi apar următoarele posibilităţi:

- „contacte anonime;
- relaţii cu prieteni apropiaţi sau cunoştinţe; relaţii strânse;
- implicare emoţională puternică în relaţia cu alt partener” (Lowen şi Spears, 2012).

Reaţii sexuale în comun sau în afara cuplului homosexual „monogam”

Avantajele şi dezavantaj ele pe care le găsesc cei doi autori homosexuali în relaţiile sexuale pe care fiecare din membrii cuplului le întreţine cu alţii în mod independent de celălalt:

Avantaje

- „ajungi să ai o experienţă fără partenerul tău, una în care eşti în mod clar în centrul atenţiei;
- ai control mai mare asupra coordonatelor Cine, Ce, Când, Cum;
- poţi experimenta cu oameni şi cu plăceri care nu intră în aria de interes a partenerului;
- nu depinzi de sănătatea, libidoul, disponibilitatea sau dorinta de relaţionare a partenerului.” (Lowen şi Spears, 2012)

Potenţiale dezavantaje

- „nu este o experienţă pe care să o poţi împărtăşi cu partenerul;
- îţi revine răspunderea cu privire la cât îi spui partenerului despre asta;
- eşti mai predispus la conectare şi implicare emoţională;
- poate fi periculos pentru unul din noi (cei doi membri ai cuplului) sau chiar pentru amândoi.” (Lowen şi Spears, 2012)

„Jocul” separat - practicat de homosexualii autoidentificaţi ca „monogami

„Eram de opt ani împreună când ne-am hotărât, cam impulsiv, să mergem la o saună de pe strada noastră. Am făcut-o în trei cu cineva. După aceea, am luat decizia să nu mai facem asta, dar, după câteva săptămâni, ne-am dus iar acolo. În următorii cinci ani am mers împreună numai la saune. Într-o zi David a sugerat să mergem separat la saună. Mie nu mi-a plăcut ideea, aşa că nu am pus-o în practică. Dar avem gusturi diferite, aşa că era destul de greu să găsim pe cineva care să ne placă amandurora. În cele din urmă, am început să mergem separat la saună, unde agăţam diverşi tipi şi îi făceam separat.” (Lowen şi Spears, 2012)

„Condiţiile se schimbau pe măsură ce ne schimbam şi noi. Am început încercând sexul în trei. Primul tip a fost zero barat, dar experienţa ni s-a părut interesantă. Am continuat în acest fel (jucându-ne împreună) pentru un timp. O dată am călcat strâmb, dar am avut un sentiment copleşitor de vinovăţie. I-am spus lui Terry, iar reacţia lui a fost minunată. Am renegociat termenii şi, pentru un timp, am decis să folosim câte un atu imaginar. Dacă o aventură ne ispitea prea mult ca să o

refuzăm, îl sunam pe celălalt şi foloseam atuul de rezervă. Am făcut aşa o vreme, dar nu prea avea sens - dacă nu îl găseam pe celălalt la telefon aveam o problemă, aşa că am renunţat şi la asta. Acum, fiecare îl lasă pe celălalt să se joace independent. Amândoi ne dorim o viaţă sexuală împlinită" (Lowen şi Spears, 2012)

„La început, ne tot certam în legătură cu monogamia. Eu voiam o relaţie deschisă, dar el mi-a spus că s-ar fi ofticat dacă i-aş fi fost infidel. Însă eu ştiam că nu eram capabil de monogamie. Aşa că am decis să ne jucăm şi cu alţii numai când eram împreună. Totuşi, era greu să găsim persoane care să fie atrase de amândoi. Până la urmă, am găsit un tip pe care îl plăceam, realmente, amândoi, şi care arăta respect pentru relaţia noastră. L-am inclus în joc timp de câţiva ani. La un moment dat, în timp ce călătoream, m-am întâlnit cu un «fost» de-al nostru. M-am hotărât să îl fac de unul singur. Când i-am spus lui Dwight, nu s-a supărat. Aşa am evoluat la sexul în afara cuplului, separat unul de celălalt." (Lowen şi Spears, 2012)

„Jocul" separat, dar şi împreună - practicat de 56% din cupluri

"Am început jucându-ne prin separeuri de bar, când eram în Europa. Iniţial, jucam împreună partidele, dar apoi am început să facem cu rândul la separeu. Unul prepara băuturile, în timp ce celălalt se juca, dar întotdeauna ne întorceam acasă împreună. De-a lungul anilor, a devenit în regulă să mergem acasă cu altcineva, iar cum mai agăţăm pe câte unul pe Internet când celălalt e plecat din oraş." (Lowen şi Spears, 2012)

Comunicarea experienţelor sexuale avute separat

Avantajele comunicării:

- „Ne împărtăşim experienţele, deoarece ne pot îmbogăţi (poate chiar şi distra)".
- „E reconfortant, din moment ce suntem clar la curent cu ce face celălalt şi avem influenţă asupra modului în care se întâmplă".

- „Putem limita ocaziile de implicare emoţională şi tentaţia sexului neprotejat”.
- „Fiecare are un cuvânt de spus dacă celălalt să îl facă sau nu pe unul sau pe altul, când să se întâmple şi dacă să se întâmple etc.” (Lowen şi Spears, 2012)

Posibilele dezavantaje ale comunicării acestor experienţe:

- „Am putea avea probleme să găsim outsideri care să ne placă amândurora sau care să ne placă pe amândoi”.
- „Am putea deveni geloşi, invidioşi, competitivi şi/sau nesiguri pe noi înşine”.
- „S-ar putea să nu ne placă acelaşi tip de sex ca partenerului nostru”.
- „S-ar putea să nu ne împlinim nevoi precum libertatea, diferenţierea şi dezvoltarea de sine.” (Lowen şi Spears, 2012)

Deschiderea totală

- „Eu eram cel mai nesigur şi voiam reguli. Aveam nevoie să ştiu ce făcea Wayne. Nu voiam să aflu din întâmplare. Voiam ca el să-mi spună. Aceasta este încă o regulă importantă a noastră.”
- „Ne povestim unul celuilalt tot ce facem. Nu e o regulă. Dar ne place să povestim. Nu mă deranjează că Pierce îi face pe altii, dar m-ar răni dacă m-ar minţi.” ,
- „Totul se împărtăşeşte. Numai aşa mă pot simţi confortabil în situaţia dată. Aş avea probleme dacă nu aş şti totul. Dacă nu am discuta toate astea, ar putea interveni ruptura emoţională. Odată ce nu mai vrei să spui anumite lucruri, s-ar putea să te inchizi şi în alte privinţe. Îmi place să aflu şi ce a mai făcut Cesar. Imi alimentează fanteziile.”
- „Dacă la baia publică ne despărţim, după aceea facem schimb de informaţii generale: A fost distractiv? Cum arăta el? Câteodată îi prezentăm celuilalt pe cineva cu care ne-am jucat. Nu intrăm în detalii explicite şi nici nu povestim la nesfârşit.”
- „Prima noastră reacţie când unul din noi face cunoştinţă cu cineva care ne place este: «Ah, trebuie să-l cunoşti pe partenerul meu!». Încercăm să integrăm experienţele şi relaţiile din afara cuplului, nu să

le enclavizăm. Este un nivel mai profund de sinceritate, încredere şi comuniune. Nu avem secrete. Este o experienţă educativă pe care o aduc în relaţie.” (Lowen şi Spears, 2012)

Al doilea nivel de deschidere către celălalt este unul al schimbului de experienţă, al lui *„Arată-mi ce ai învăţat!”*

- „20% au relatat că s-au întors în relaţie cu noi tehnici sexuale şi cu mai multă experienţă. Aceasta este nu numai integrată, ci şi bine folosită Apar noi deschideri sexuale şi idei şi opţiuni fizice. Tot ce experimentăm şi învăţăm este inclus în propriul nostru repertoriu sexual. Este bine să faci sex cu alţii. Vezi şi experimentezi ceva nou şi diferit. Şi această experienţă este redată relaţiei când vorbim despre ea. Adesea, când ne povestim aventurile, spunem: «Mmmm, să încercăm şi noi data viitoare»”.
- „Ted revine cu o mulţime de idei. Îmi place varietatea. Îmi reaminteşte, printre altele, de faptul că alţii încă ne găsesc atractivi pe amândoi.”
- „Împărţim totul. Când Jesse a început să iasă singur, şi-a dat seama că, atunci când îmi dădea detalii despre ce făcuse, eu incercam aceleaşi lucruri cu el. Aşa am aflat multe despre ceea ce îi place şi îi produce plăcere. Mi-am îmbunătăţit tehnicile de sex oral. Raul mi-a spus-o şi am apreciat.” (Lowen şi Spears, 2012)

Din declaraţiile homosexualilor, „schimbul de detalii privind o experienţă sexuală petrecută în afara cuplului urmărea excitarea reciprocă. 35% din cuplurile cuprinse în studiu descriu acest fapt ca necesar pentru a face mai picantă viaţa sexuală petrecută împreună”:

- „De obicei, mă interesa cât de mare o aveau. Ne foloseam la preludiu de conversaţia asta”.
- „Dacă Mac îmi spune şi mă excită, îl mai întreb”.
- „E distractiv să vorbim împreună despre experienţă. Mă stârneşte. Chiar dacă ieşim şi nu agăţăm nimic, sexul la întoarcere este foarte fierbinte şi distractiv. Asta adaugă sare şi piper la relaţie. Apetitul sexual al

lui Graham se reduce, dar sexul în afara relaţiei îl potenţează când vine vorba de noi ca şi cuplu”,
- „Eu vreau să ştiu. Vorbim despre asta. M-a ajutat mult să-mi depăşesc nesiguranţa şi ne poate îmbunătăţi performanţele sexuale când suntem între noi”.
- „Mi se pare stimulant. Aşa ajungem să ne şi cunoaştem mai bine. «Şi ce ţi-a mai plăcut din ce ţi-a făcut?»”
- „De obicei, ne povestim unul celuilalt - ni se pare excitant. Imi place să aflu după ce s-a consumat faptul. Dacă aflu înainte, devin un pic nesigur.” (Lowen şi Spears, 2012)

In 13% din cazuri, ambii membri ai cuplului se implică din când în când în câte o relaţie sexuală cu altă persoană, pe termen scurt sau lung:

> „Nu ne îndrăgostim de nimeni altcineva, dar au fost cazuri în care ne-am ataşat emoţional - şi am făcut-o mereu împreună. Pentru un timp, am avut un al treilea care locuia cu noi.” (Lowen şi Spears, 2012)

Iată ce înseamnă, în esenţă, relaţia „monogamă” între doi homosexuali:

> „Nu avem o restricţie explicită, dar regulile pe care ni le-am creat şi felul de a fi al fiecăruia dintre noi preîntâmpină implicarea emoţională. Nu pot iubi decât un singur bărbat odată, aşa că, din punct de vedere emoţional, nu sunt disponibil. Ador sexul anonim. Amândoi avem câte unul cu care ne jucăm în mod repetat la baia publică, dar nimic mai mult. Ceva de genul: «Mamă, ce ne-am mai distrat! Dar eu am un angajament faţă de altcineva». Chiar şi când sexul este foarte bun, mă plictisesc după a doua sau a treia oară.” (Lowen şi Spears, 2012)

Cultul poliamoros, parte integrantă din ceea ce homosexualii numesc „monogamie”

> „Un număr mai mic, dar semnificativ, de alte cupluri prezente în studiu şi-au lărgit relaţia pentru a include şi îmbrăţişa un nou membru. Ei au simţit că pot să iubească şi să fie îndrăgostiţi de mai mult decât de o persoană. Astfel, trei sau, posibil, mai mulţi oameni vor fi încorporaţi în

această familie", spun autorii studiului, definind astfel cuplurile poliamoroase (formate din mai mult de doi membri) (Lowen şi Spears, 2012).

„Walt e soţul meu, dar mai am două relaţii importante-Chase e «băiatul» meu. Sunt îndrăgostit de el. Chase este intr-o relaţie de 10 ani cu cel mai bun prieten al meu. Sunt îndrăgostit şi de Nelson, celălalt băiat al meu. Noi toţi ne vedem ca o familie.

Walt şi cu mine nu avem niciun secret. Toţi cinci suntem foarte-foarte apropiaţi. Există o varietate de relaţii, nu toate sexuale, dar toate intime."

„Thom şi cu mine am fost împreună cinci ani până să-l cunoaştem pe Trent. Trent e cu noi de opt ani. Face parte din managementul de top al unei firme din lista Fortune a primelor 500 cele mai profitabile companii. Suntem foarte des invitaţi la locurile de odihnă ale companiei. Ne face cunoştinţă cu cei doi «soţi» ai săi. Uneori facem lucruri împreună, alteori doar în doi (oricare doi dintre noi). Familiile noastre sunt foarte înţelegătoare. Au văzut cât de loiali şi atenţi au fost Trent şi Thom când am avut cancer.

Am stabilit ca regulă să nu avem niciun fel de implicare emoţională."

„Îmi făceam griji că Dale se putea ataşa dacă urma să aibă o experienţă foarte bună în afara relaţiei. Când l-am cunoscut pe Adrian, am căzut de acord că el era diferit. Noi trei suntem împreună de patru ani şi mă aştept să rămân cu amândoi până la sfârşitul vieţii. Suntem monogami în acest moment (nu mai facem sex în afara relaţiei). Toţi trei facem terapie psihologică, individual şi împreună, după necesitate." (Lowen şi Spears, 2012)

Nimic din tot ceea ce am prezentat în acest capitol nu este amintit în vreun film ce tratează tema homosexualităţii sau drama homosexualilor neînţeleşi de marele public. În nicio luare de poziţie oficială, în niciuna dintre analizele mediatice, medicale sau ştiinţifice ale fenomenului evocate în mainstream nu este pomenit comportamentul sexual al homosexualilor, tipologia specifică a relaţiilor lor de cuplu. De ce, oare, nu ar trebui şi noi să ştim, de ce trebuie să le fie frică chiar şi homosexualilor să divulge adevărul

despre relaţiile şi viaţa lor? Cine hotărăşte din spate această strategie de propagandă a homosexualităţii în societatea contemporană? Iată doar câteva dintre întrebările la care trebuie să răspundă fiecare dintre noi.

Şi faptul că este foarte posibilă declanşarea unei adevărate terori împotriva celor care au curajul să spună adevărul privind homosexualitatea ni-l demonstrează însăşi declaraţia celor doi autori ai cărţii *Dincolo de monogamie*, Lowen Lanz şi Spears Blake:

> „Ne dăm seama că, postând acest sondaj şi ţinând acest site, ne confruntăm cu riscul foarte real ca «Dreapta Religioasă» să folosească această informaţie pentru a avansa în efortul său de a hrăni teama şi a nega dreptul la căsătorie al persoanelor LGBT. În plus, la nivel personal, deoarece suntem profesionişti independenţi, ne dăm seama că, fiind atât de deschişi, ne riscăm veniturile şi mijloacele de trai. Pe de altă parte, cunoaştem prea bine tirania care vine odată cu încercarea de a ne prezenta relaţiile şi comunitatea din care facem parte într-o lumină singulară. Ştim costurile pe care le implică ascunderea unor aspecte importante din noi ca şi indivizi. Ca indivizi responsabili şi membri responsabili ai comunităţii, ni se pare că merită să ne asumăm acest risc pentru importanţa furnizării unei imagini corecte şi cinstite despre noi înşine, despre relaţiile pe care le-am creat şi despre ce tipuri de cuplu am descoperit că funcţionează”[43].

În această mărturisire, pe care o apreciem pentru sinceritatea ei, primim asigurarea că, intr-adevăr, acesta este adevărul privind relaţiile dintre homosexuali, dintre cei mai fideli homosexuali. De fapt, această mărturie ne demonstrează faptul că monogamia nu există în cuplurile de homosexuali, pentru că însăşi relaţia homosexuală determină aceste atracţii pentru care s-a inventat cuvântul „poliamoroase”, dar care de fapt nu sunt decât pur şi simplu promiscue. Astfel de atracţii îi chinuiesc mai ales pe gay, dar şi pe multe dintre lesbiene. Astfel că aceste persoane nu pot decât să se lupte ca să supravieţuiască, le este ruşine, dar nu au ce face. Homosexualitatea este închisoarea lor de toate zilele.

[43] http://www.thecouplesstudy.com/

Pentru homosexuali şi lesbiene, mariajul sporeşte riscul de boală

După cum căsătoria între homosexuali e promovată ca o soluţie pentru creşterea stabilităţii cuplului, tot aşa legalizarea acestui tip de uniune maritală e menită să sugereze că astfel se va favoriza o scădere a ratei îmbolnăvirilor şi o creştere a şansei de supravieţuire a homosexualilor. Studiile demonstrează însă contrariul. Stabilitatea cuplului nu este în niciun fel garantată, fidelitatea nici atât, iar sănătatea homosexualilor căsătoriţi este chiar mai proastă decât a celor ce dezvoltă doar relaţii ocazionale.

În mod paradoxal, potrivit studiilor, homosexualii şi lesbienele, prin relaţiile de cuplu, îşi cresc riscul contractării de boli care le pun în pericol viaţa. Cauza acestui fapt o constituie faptul că cei ce trăiesc în cuplu se angajează mult mai des în relaţii anale şi oral-anale decât cei care nu au un partener stabil (Coxon şi colaboratorii, 1993).

În anul 1983, la începutul epidemiei de SIDA, bărbaţii gay din San Francisco care susţineau că sunt monogami declarau că se implicau mult mai des în activităţi sexuale nesănătoase din punct de vedere biologic. Astfel, 4,5% din monogami, faţă de 2,2% din cei care nu aveau partener stabil, îşi beau urina, şi 33,3%, faţă de 19,6%, declarau că practică sexul oral-anal (McKusick şi colaboratorii, 1985). Cele mai riscante acte sexuale se petrec între cei care au un partener pe termen lung, se arată în revista AIDS (Hart şi colaboratorii, 1993).

Acest lucru a fost constatat în toate analizele comparative referitoare la comportamentul sexual neprotejat. În Marea Britanie, în două desfăşurate între 1991 şi 1992 şi, respectiv, în 1993, s-a constatat că homosexualii implicaţi în relaţii sexuale stabile prezentau o probabilitate de trei ori mai mare de a se implica în relaţii anale neprotejate decât cei care întreţineau doar relaţii ocazionale. Rata de infectare cu HIV era mult mai ridicată în cazul primilor (Dawson şi colaboratorii, 1994; Coxon, şi colaboratorii, 1993).

La fel, un studiu realizat la Amsterdam, în care se compara sănătatea homosexualilor care trăiau în relaţii stabile cu a celor implicaţi doar în relaţii ocazi-onale, a constatat că primii, adică cei aşa-zişi „monogami”, aveau o rată mai mare de infectare cu virusul HIV (Xiridou şi colaboratorii, 2003).

Acest studiu venea în confirmarea unei cercetări realizate în 2001 de Departamentul de Sănătate şi Mediu al Olandei, care a constatat că 67% din bărbaţii HIV-pozitivi sub 30 de ani fuseseră infectaţi de partenerii lor stabili (Garbo, 2001).

Faptul este valabil şi pentru lesbiene. Jurnalul *Sexually Transmitted Infections* atrage atenţia asupra faptului că riscul infectării cu boli cu transmitere sexuală este la fel de mare la lesbienele care au o relaţie stabilă ca şi la cele care au relaţii ocazionale sau la cele care au şi relaţie stabilă, şi relaţii ocazionale. Aceasta deoarece există o probabilitate mare ca lesbienele să fi avut în trecut relaţii sexuale cu homosexuali, bisexuali sau cu persoane infectate prin administrarea de droguri intravenoase (Fethers, 2000).

Lipsa exclusivităţii sexuale în cazul cuplurilor de homosexuali face foarte probabilă contaminarea partenerului. Aceasta mai cu seamă în condiţiile în care, la homosexuali, asumarea de riscuri sexuale prin expunerea la contactul direct cu excreţiile partenerului este un semn distinctiv de încredere şi angajament.

Violenţa în cuplurile de homosexuali şi lesbiene

Complet contrar faţă de cazul mariajului firesc între bărbat şi femeie, cuplurile de homosexuali şi lesbiene înregistrează o incidenţă uriaşă a actelor de violenţă, mult mai mare decât în cazul cuplurilor de heterosexuali (Cameron, 2003).

În anul 1986, Susan Holt, coordonatoarea Unităţii de Violenţă Domestică de la Los Angeles Gay and Lesbian Center, afirma:

> „Din punctul de vedere al cifrelor şi al mortalităţii, violenţa domestică este a treia mare problemă cu care se confruntă co- munităţile de gay şi lesbiene după SIDA şi consumul de droguri.” (Holt, 1986)

În 1987, un studiu realizat în statul american Georgia ajungea la concluzia că 48% din lesbienele investigate şi 39% din bărbaţii gay suferiseră în urma violenţei din cuplu (Gardner, 1988).

După câţiva ani, într-un studiu publicat în *Journal of Interpersonal Violence,* s-a constatat că 90% din lesbienele investigate suferiseră unul sau

mai multe acte de agresiune din partea partenerului sexual în anul care trecuse (Lockhard şi colaboratorii, 1994). într-un articol publicat în *Journal of Social Service Research se constata,* de asemenea, că peste jumătate dintre lesbiene erau abuzate de partenerele lor, cele mai multe abuzuri suferite fiind cele verbale, emoţionale, psihologice şi cele în care erau combinate cele psihologice cu cele fizice (Lie şi Gentlewarrier, 1991). Abuzurile în cadrul cuplurilor de lesbiene abundă, astfel că, dintr-un studiu publicat în *Hand-book of Family Development and Intervention,* reiese că 54% din lesbiene au suferit cel puţin 10 abuzuri, 74% experimentaseră cel puţin şase abuzuri şi 74% afirmau că actele de violenţă în cuplu s-au agravat în timp (Nichols şi colaboratorii, 2000).

Violenţa partenerilor intimi:

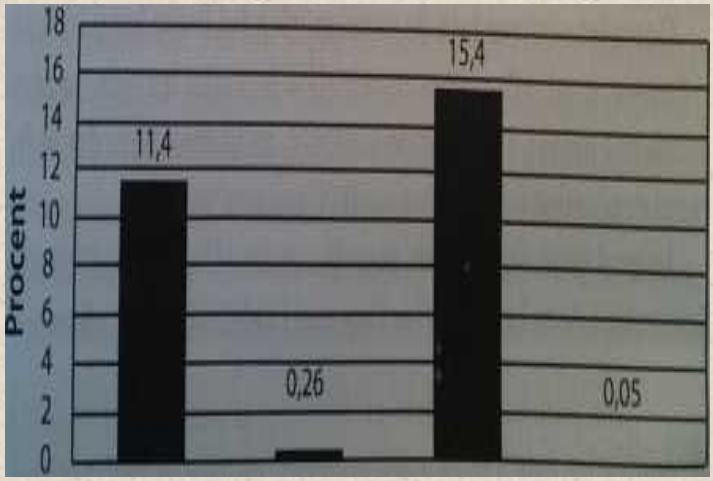

Sursa graficului: „Incidenţa, natura şi consecinţele violenţei între partenerii de relaţii intime", *Departamentul de Justiţie al SUA Programele Biroului de Justiţie:* 30; „Intimate Partner Violence *Bureau of Justice Statistics Special Report*

După câte se pare, în medie, violenţa în cuplurile de gay şi lesbiene este aproape dublă faţă de violenţa înregistrată în relaţiile intime în restul populaţiei, în condiţiile în care violenţa în relaţiile maritale este infimă faţă de cea din celelalte tipuri de relaţii (Island şi Letellier, 1991).

Aşadar, dacă comparăm violenţa domestică din cadrul cuplurilor de lesbiene cu cea din cadrul familiei naturale, potrivit departamentului de justiţie al SUA, vom constata că în cazul lesbienelor incidenţa este de 43 de ori mai mare (cu 4.200% mai mare) decât în cazul femeilor căsătorite, iar în cazul homosexualilor incidenţa este de 316 ori mai mare decât în cazul bărbaţilor căsătoriţi (o creştere cu 31500%). Cifrele spun totul.

Tema predilectă a activiştilor pro-homosexualitate este că atitudinea discriminatorie a societăţii conduce direct la acte de violenţă îndreptate împotriva acestei minorităţi. Despre violenţa din cuplurile de homosexuali nu se pomeneşte, însă, nimic. Cu toate acestea, într-un studiu realizat în 1995 chiar de un consorţiu interesat de violenţa domestică în rândurile homosexualilor, s-a constatat că violenţa hărţuirilor antihomosexuale era mult mai redusă ca intensitate şi frecvenţă decât violenţa pe care homosexualii o sufereau din partea partenerilor lor. Studiul, desfăşurat în şase mari oraşe americane, a ajuns la concluzia că în jur de jumătate dintre hărţuirile antihomosexuale constau numai în insulte, care nu ajungeau până la nivelul ameninţării fizice. Astfel, deşi homosexualii sunt foarte sensibili la apelative de tipul „poponar" (*faggot*) sau ,,ciudat" (*queer*), cu care îi gratulează heterosexualii, cel puţin o parte din aceşti termeni sunt folosiţi cu conotaţie pozitivă chiar de homosexuali când se referă la ei înşişi. Studiul menţionat a descoperit că, în oraşul San Franscisco, se înregistraseră 327 de reclamaţii privind hărţuirea antihomosexuală şi 347 de reclamaţii privind violenţa domestică. Aceasta, în condiţiile în care, în cazurile de violenţă domestică, cuplurile de homosexuali au o mai mare reţinere să apeleze la intervenţia legii. Concluzia studiului este că, în cuplurile de homosexuali, violenţa domestică este de cel puţin două ori mai mare decât cea pe care aceştia o suferă din partea heterosexualilor (Merrill, 1996).

Oricine s-ar putea întreba pe bună dreptate cum pot ajunge homosexualii părinţi atâta timp cât ei împreună nu pot concepe copii. Problema este cu siguranţă insolvabilă pe cale naturală, căci, pentru naşterea unui copil, este nevoie să pui laolaltă materialul genetic al unei femei şi al unui bărbat, nu cel de la două femei sau de la doi bărbaţi. Din două ovule nu se poate concepe un embrion şi nici din doi spermatozoizi, oricât s-a străduit ştiinţa actuală, prin inginerie genetică, să realizeze acest lucru: aşadar, să

existe doi homosexuali care să fie părinţi genetici al aceluiaşi copil este un lucru imposibil.

Însă, în apărarea acestei cauze din capul locului pierdute, sare nu numai lobby-ul homosexual, ci şi legislaţiile - sau mai bine zis politicile sociale şi culturale - actuale. Chiar şi în mediul academic s-a născut o adevarata ofensiva împotriva celor care se întreabă cât de sănătoasă şi responsabilă poate fi creşterea de copii într-o „familie" homosexuală. Subiectul a ajuns tabu. Cine pune la îndoială normalitatea acestei aşa-zise „familii" homosexuale, după cum spune Walter Schumm, profesor la Universitatea de Stat din Kansas, este aproape linşat în mediul public academic al societătii americane. În acest context, ne întrebăm în ce măsură adevărul ştiinţific mai poate să-şi spună cuvântul când „adevărul" ideologic este hotărât dinainte în cabinetele marilor puteri şi este subventionat abundent, în timp ce orice încercare de contestare a punctului de vedere oficial este anihilată - cel puţin în zona mediatică. Astfel, din moment ce banii curg numai în favoarea studiilor pro-homosexualitate, homosexualii vor primi de acum înainte nu numai posibilitatea legiferării relaţiei lor, dar vor fi chiar favorizaţi la înfierea de copii.

De altfel, deja există studii care susţin că doi homosexuali ar fi mai buni părinţi decât părinţii naturali heterosexuali ai unor copii (Biblarz and Stacey, 2010; Crowl şi colaboratori 2008).

Cu alte cuvinte, iată că societatea „repară" ceea ce a „strica " Dumnezeu când l-a făcut pe om bărbat şi femeie, ca să nască şi să-şi crească împreună copiii. De pildă, Biblarz şi Stacey, trecând în revistă literatura pe tema genului şi a relaţiei parentale susţin:

> „Bazându-ne strict pe literatura ştiinţifică publicată, se poate argumenta că două femei sunt în medie mai buni părinţi decât un bărbat şi o femeie, sau cel puţin la fel de buni ca un bărbat şi o femeie în diviziunea tradiţională a muncii. Se pare că, în câteva domenii, două lesbiene care sunt părinţi ating performanţe mai bune decât părinţii naturali ai unui copil, chiar dacă li se refuză privilegiile pe care le-ar avea dacă ar fi căsătorite." (Biblarz şi Stacey, 2010)

De asemenea, într-o altă metaanaliză, Crowl susţine:

„În medie, părinţii homosexuali se bucură în mod semnificativ mai mult de relaţia cu copiii lor decât părinţii heterosexuali. Între copiii crescuţi în cele două tipuri de familii nu există nicio diferenţă din punctul de vedere al dezvoltării cognitive şi psihologice, al identităţii de gen şi al preferinţei pentru un partener sexual de acelaşi sex sau de sex opus.” (Crowl şi colaboratorii, 2008).

Pe aceste tipuri de studii şi de afirmaţii se bazează la ora actuală deciziile tribunalelor şi în general legislaţia ţărilor occidentale privind drepturile homosexualilor.

Aceasta ne sugerează că nu mai este mult până când homosexualii vor fi favorizaţi la adopţie, sub pretextul că arfi părinţi mult mai buni decât cuplurile heterosexuale.

Ce spune, însă, adevărata ştiinţă, a cărei metodologie nu poate fi contestată pentru viciu de procedură? Se poate vorbi de o echivalenţă totală între cele două tipuri de familii şi chiar de avanţajele „familiei” de homosexuali faţă de familia formată dm parinţi heterosexuali naturali ai copilului?

Copiii din cuplurile gay: Probleme în viaţa socială şi şcolară

Dawn Stefanowicz, o femeie din Canada care a fost crescută de un cuplu de homosexuali, povesteşte pe site-ul ei că în copilărie a fost martora schimburilor de parteneri intre cuplurile de homosexuali, a fost dusă la plaje nudiste, feminitatea ei nu a fost afirmată, iar stilul de viaţă în care a crescut a rănit-o foarte mult. În prezent, Stefanowicz se oferă să consilieze persoanele care au trecut prin aceeaşi experienţă traumatizantă şi le cere tuturor guvernelor să sprijine căsătoria dintre bărbat şi femeie, familia naturală şi drepturile acesteia[44].

Există deja multe mărturii ale copiilor crescuţi de doi homosexuali. Ei arată că experienţa este traumatizantă. Aceste cazuri nu par, însă, suficient de relevante pentru asociaţiile de sănătate mentală, care, dimpotrivă, se străduiesc să-i combată pe cercetătorii care demonstrează consecinţele negative pentru dezvoltarea copiilor pe care le are creşterealor de către

[44] www.dawnstefanowicz.com.

cuplurile de homosexuali. Sociologul S. Sarantakos a comparat 58 de copii crescuţi de cupluri heterosexuale care trăiesc în concubinaj, cu 58 de copii crescuţi în familii de heterosexuali căsătoriţi şi cu 58 de copii crescuţi de cupluri de homosexuali. Constatarea lui a fost că cei 58 de copii crescuţi în familii de heterosexuali căsătoriţi aveau rezultatele cele mai bune la nouă din cei 13 parametri sociali şi educaţionali luaţi în considerare. Copiii crescuţi de cuplurile de homosexuali aveau cele mai proaste performanţe, iar între cele două categorii de copii s-au situat cei ai cuplurilor heterosexuale care trăiau în concubinaj.

Astfel, copiii din familiile de heterosexuali căsătoriţi au obţinut cele mai bune scoruri la:

- limbaj;
- matematică;
- sport;
- sociabilitate;
- atitudine faţă de şcoală şi învăţare;
- relaţii între părinte şi şcoală;
-identitate şi rol de gen;
-sprijin acordat de părinţi în procesul şcolar, cum ar fi ajutor la rezolvarea temelor de acasă;
- aspiraţiile părinţilor faţă de performanţa educaţională şi cariera copilului.

Doar în trei domenii copiii crescuţi de homosexuali au atins performanţe mai bune: studii sociale, autonomie faţă de părinţi şi contribuţii la treburile casei. Concluzia autorului, a fost:

> „În ansamblu, copiii din familiile tradiţionale sunt mult mai predispuşi să se descurce bine la şcoală din punct de vedere social şi academic decât copiii din cuplurile de heterosexuali care trăiesc în concubinaj şi cei din cuplurile de homosexuali. (...) Familiile de heterosexuali se pare că oferă cel mai bun mediu pentru dezvoltarea socială şi educaţională a copiilor.” (Sarantakos, 1996)

Doctor Theodora Sirota, psihiatru şi psihoterapeut, comparând, din punct de vedere al ataşamentului şi nu numai, 68 de fete ale unor taţi gay

cu 68 de fete provenind din familii naturale, ajunge la următoarea concluzie despre fetele cu taţi gay:

- se simţeau mult mai puţin confortabil în intimitate şi erau mai anxioase;
- erau mult mai puţin religioase şi mai frecvent angajate în relaţii heterosexuale de natură compulsivă;
- rămâneau cel mai adesea nemăritate;
- 34% din ele relatau că au preferinţe bi/homosexuale (faţă de numai 3% din fetele cu taţi heterosexuali);
- erau mult mai puţin apropiate de părinţi;
- 59% din ele erau predispuse la abuzul de alcool şi droguri (faţă de numai 31% din fetele cu taţi heterosexuali); (Sirota, 1997)
- erau mult mai puţin capabile să arate încredere şi dependenţă faţă de alţii;
- experimentau o anxietate mult mai mare în relaţiile de prietenie. (Sirota, 2009)

Mark Regnerus. Dintre toate studiile realizate până în prezent pe tema adulţilor care au fost crescuţi în cupluri de homosexuali, cel al sociologului Mark Regnerus (2012) analizează cea mai largă gamă de variabile şi pe cel mai mare eşantion aleatoriu (randomizat) din câte au fost luate în considerare până acum. Studiul lui Regnerus a produs cea mai puternică reacţie în mediile academice din America şi în afara lor, în primul rând pentru rigurozitatea demersului ştiinţific, care nu poate fi contestat, dar şi pentru rezultatele complet scandaloase pentru imaginea comunităţii gay-lor şi a lesbienelor (sau mai curând a susţinătorilor acestora). Cele mai multe dintre studiile realizate înainte de Regnerus, de altfel amplu citate, se bazau pe eşantioane nealeatorii şi foarte mici, nereprezentative, care nu permiteau generalizarea rezultatelor pentru toate familiile de gay şi lesbiene din America.

Dar Regnerus a intervievat 2.988 de tineri adulţi, cu privire la un larg spectru de chestiuni economice şi educaţionale, romantice şi de experienţă sexuală, despre abuzul de droguri, violenţă, etc. Subiecţii au fost împărţiţi în funcţie de experienţa de familie pe care au avut-o: familie formată din părinţi naturali, din părinţi divorţaţi, dintr-un singur părinte, din părinţi

adoptivi recăsătoriţi, din mame care aveau relaţii sexuale cu lesbiene (ML - Mamă Lesbiană) sau taţi care aveau relaţii sexuale cu gay (TG - Tată Gay).

Câteva dintre rezultatele obţinute sunt următoarele:

Statutul economic. 69% din adulţii crescuţi de cupluri formate din mame lesbiene şi 57% din adulţii crescuţi de cupluri formate din taţi gay au relatat că familiile lor au beneficiat de o formă de asistenţă socială intr-un moment din viaţa lor, faţă de numai 17% din copiii proveniţi din familii naturale. 38% din copiii crescuţi în cupluri de lesbiene (ML - Mamă Lesbiană) au beneficiat în mod curent de asistenţă socială (sprijin material), faţă de numai 10% din cei care au avut părinţi naturali.

Victimizare sexuală din partea părinţilor şi a îngrijitorilor. 23% din adulţii crescuţi de cupluri de lesbiene (ML) au răspuns pozitiv când au fost întrebaţi dacă părinţii sau adulţii care-i îngrijiseră i-au pipăit (sexual), i-au forţat să se pipăie singuri sau i-au forţat să aibă relaţii sexuale. Prin comparaţie, numai 2% din adulţii proveniţi din familii cu părinţi naturali suferiseră un astfel de abuz sexual. Dacă luăm numai cazul femeilor, doar 3% din cele crescute de părinţii lor naturali suferiseră la un moment dat o agresiune sexuală sau avuseseră contact sexual cu părinţii sau ingrijitorii lor, în timp ce 31% din femeile crescute în cupluri de lesbiene şi 10% din cele crescute în cupluri de gay declarau că li se întâmplase aceasta.

Viol. 31% din adulţii crescuţi de mame lesbiene au fost forţaţi la un moment dat în viaţă să aibă o relaţie sexuală, deşi nu doreau aceasta. În cazul adulţilor crescuţi de cupluri gay, procentul este de 25%, faţă de 8% în cazul celor crescuţi de părinţii lor naturali. Dacă sunt luate în considerare numai femeile, 14% din cele crescute în familii naturale au suferit un viol de-a lungul vieţii, în timp ce acest procent a fost de 46% în cazul celor crescute de mame lesbiene şi 52% în cazul celor crescute de cupluri gay.

Aptitudini şi achiziţii educaţionale. Atât adulţii crescuţi de cuplurile de lesbiene, cât şi cei crescuţi de gay se realizează mai prost din punct de vedere educaţional.

Sănătate emoţională. Mult mai des decât adulţii crescuţi de părinţii naturali, cei crescuţi de cupluri formate din persoane de acelaşi sex sufereau

de o lipsă de siguranţă şi securitate din partea părinţilor, înregistrau o rată mai mare a depresiei şi considerau mai des că relaţiile lor de prietenie erau în criză.

Abuzul de substanţe. Adulţii crescuţi de mame lesbiene raportau un consum mult mai mare de alcool, marijuana şi ţigări decât cei proveniţi din familii cu părinţi naturali.

Criminalitate. Adulţii care au avut părinţi de acelaşi sex au fost mult mai des arestaţi.

Parteneri sexuali. Adulţii crescuţi de cuplurile formate din persoane de acelaşi sex au avut mult mai mulţi parteneri sexuali.

Într-o altă sistematizare a rezultatelor, adulţii din familii de gay şi lesbiene s-au dovedit:

- „mult mai predispuşi să se identifice pe ei înşişi ca homosexuali;
- mult mai predispuşi să devină asistaţi social;
- cu şanse mai puţine să fie angajaţi;
- mai predispuşi să sufere de o boală cu transmitere sexuală;
- mult mai predispuşi să fi avut recent gânduri de sinucidere;
- mult mai predispuşi să relateze că au suferit un viol;
- mult mai impulsivi şi mai incapabili de a-şi controla impulsurile;
- mult mai predispuşi la fumat:
- mai mari consumatori de programe tv;
- mai expuşi riscului de a fi arestaţi;
- mai predispuşi să pledeze vinovaţi in acuzaţia de crimă;
- mult mai deprimaţi;
- mai puţin predispuşi să afirme că sunt capabili să depindă de alţii;
- mai puţin predispuşi să se fi simţit în siguranţă în familia lor;
- mai predispuşi la promiscuitate;
- mai predispuşi să aibă nevoie de terapie pentru o boală mentală”. (Regnerus, 2012)

În cazul adulţilor crescuţi în familii de lesbiene, 25 (63%) din cele 40 de variabile luate in considerare de Regnerus erau semnificativ diferite şi îndreptate intr-o direcţie negativă faţă de variabilele înregistrate de adulţii

proveniţi din familii naturale. În cazul adulţilor crescuţi de cupluri de gay, apăreau 11 variabile puternic diferite în acelaşi sens, adică 28%.

Toate aceste rezultate l-au determinat pe Regnerus să concluzioneze:

> „Datele ne arată în mod clar că acei copii care îşi petrec întreaga copilărie cu mama lor, care este căsătorită cu tatăl lor, se dovedesc mai capabili să reuşească în viaţă ca adulţi într-o mulţime de domenii, mai ales dacă părinţii rămân căsătoriţi până în ziua sondajului, adică până la vârsta adultă a copilului." (Regnerus, 2012)

La apariţia studiului, comunitatea de activişti pro-homosexualitate s-a năpustit asupra autorului, considerându-l ca o ameninţare la agenda lor ideologică şi politică. Chiar dacă Regnerus a precizat că studiul nu a avut ca scop subminarea sau afirmarea „dreptului la căsătorie" pentru homosexuali, sociologul a fost atacat în plan personal şi profesional şi acuzat de abateri ştiinţifice.

Printre mulţi alţii, cunoscutul activist homosexual Scott Rosensweig a făcut o cerere oficială către Universitatea din Texas, Austin, unde Regnerus este profesor asociat, ca să investigheze cazul şi să-l concedieze pe Regnerus pentru concluziile studiului.

Astfel, sub presiunea unui adevărat linşaj profesional, a fost nevoie să se lanseze o anchetă ştiinţifică, pentru a se elabora un raport privind metodologia şi obiectivitatea rezultatelor obţinute de Regnerus. Ancheta, condusă de un consultant independent care a fost ulterior numit la conducerea Oficiului de Cercetare şi Integritate al Statelor Unite, a respins pe rând toate sesizările făcute, într-un raport final:

> „Cercetarea a fost realizată în mod corespunzător şi nu este justificată niciuna dintre acuzaţiile de abatere ştiinţifică depuse împotriva profesorului asociat Mark Regnerus[45].

Desigur, dacă metodologia ar fi fost viciată în vreun punct, lucru care se întâmplă, din păcate, cu o mare parte din literatura ştiinţifică dedicată acestei teme, atunci studiul ar fi fost retras de pe site-ul oficial al revistei

[45] http://www.utexas.edu/opa/wordpress/news/files/Regnerus-Inquiry-Report.pdf

Social Science Research, una dintre cele mai prestigioase publicaţii americane din domeniu - ceea ce nu s-a întâmplat. Universitatea din Austin, Texas, a comunicat:

> „Aşteptăm comunitatea ştiinţifică să continue evaluarea cercetării lui Regnerus şi să raporteze cu privire la constatările făcute şi ne oferim tot sprijinul pentru discuţiile care vor urma”.

Tema bineînţeles că a fost închisă, pentru a nu se mai acorda atenţie studiului, care oricum nu a influenţat semnificativ poziţia oficială a organizaţiilor profesionale de sănătate mentală din America. Scandalul şi-a atins ţinta, în sensul că tot mai puţine universităţi şi tot mai puţini cercetători se vor mai implica pe viitor în astfel de cercetări care ar putea să conteste justificarea agendei pro-homosexualitate de către organizaţiile profesionale de sănătate mentală din America.

Trebuie remarcat că niciunul dintre studiile pro-homosexualitate, abundente deja în domeniu şi care fraudează făţiş adevărul, nu au suferit până acum o anchetă de tipul celei întreprinse împotriva studiului lui Regnerus. Directia în care se merge este evidentă.

Intr-un studiu realizat de Cameron şi colaboratorii, care cercetează răspunsurile date în instanţă de părinţii homosexuali implicaţi în procese de recurs pentru custodia copiilor, se constată:

- „Părinţii cunoscuţi ca mitomani sau implicaţi în infracţionalitate sau homosexuali sunt mai înclinaţi să le facă rău copiilor;
- Părinţii homosexuali sunt mai înclinaţi spre minciună şi/sau mai implicaţi în infracţionalitate decât părinţii heterosexuali;
- În 70% din cazuri, părinţii homosexuali şi/sau apropiaţii lor au expus copiii la pericole (lipsă de îngrijire, seducţie, stres emoţional, hipersexualizare), spre deosebire de părinţii heterosexuali unde astfel de situaţii se regăsesc doar în proporţie de 5%;
- Conform înregistrărilor din instanţă, homosexualii s-au dovedit responsabili pentru 97% din cazurile de vătămare a copiilor (Cameron şi Cameron, 1998; Cameron şi Haris, 2003)

De asemenea, studiul a constatat că, faţă de taţii gay, mamele lesbiene prezentau următoarele predispoziţii;

- „aveau un caracter mai slab şi se dovedise că minţiseră şi se implicaseră mai des în infracţionalitate;
- erau mai inclinate să îşi pună copiii în situaţii periculoase;
- ţineau mai mult legătura cu copiii lor - 84% din ele s-au implicat în litigii privind custodia copiilor, spre deosebire de numai 15% din taţii gay." (Cameron şi Cameron, 1998; Cameron şi Haris. 2003)

Copiii homosexualilor nu vor fi, oare, tot homosexuali?

Oricine îşi poate pune această problemă, căci, cel mai probabil, modelul părinţilor este urmat de copii. Dar nu este vorba doar de un model, ci de un adevărat stil de viaţă, care exclude relaţia heterosexuală. Dacă dăm crezare ultimelor concluzii ştiinţifice privind cauzele comportamentului homosexual, şi anume că „socializarea în copilăria timpurie şi preadolescenţă modelează o viitoare preferinţă pentru atracţia homosexuala" (Bearman şi colaboratorii, 2002), originea comportamentului fiind strict de natură psihosocială (Byne, 1993), atunci oare ce alte condiţii mai propice pot fi aflate pentru dezvoltarea la copii a comportamentului homosexual decât a avea ca model nişte părinţi homosexuali şi a trăi intr-un mediu în care stilul de viaţă este unul homosexual, cu tot ceea ce înseamnă aceasta?

Cum vor putea aceşti copii gândi şi realiza în propria viaţă o relaţie cu o persoană de celălalt sex, când, în propria „familie", copilul nu a văzut acest model? Pe de altă parte, mai sunt şi aşteptările părinţilor şi direcţia în care îşi construiesc educaţia. Iar dacă copiii homosexualilor vor fi în procent mult mai mare homosexuali, oare este etic ca, prin legiferarea căsătoriei şi a adopţiei de către homosexuali, să se creeze o adevărată pepinieră de viitori gay şi lesbiene?

Acestea sunt doar câteva din problemele la care instituţiile oficiale de sănătate mentală şi de educaţie din America şi Europa nu vor să răspundă. De fapt, le eludează, susţinând fără echivoc că nu există nicio diferenţă ca efect parental între cuplurile de gay şi lesbiene care înfiază un copil şi familiile naturale ale copiilor sau familiile heterosexuale care adoptă copii.

Dar să vedem care este realitatea.

În primul rând, trebuie să observăm că părinţii homosexuali îşi îndrumă copiii să fie mai degrabă homosexuali decât heterosexuali, plecând de la

încurajarea adoptării vestimentatiei şi a comportamentului genului opus (Green, 1986).

În privinţa riscului apariţiei comportamentului homosexual la copiii crescuţi de cuplurile de acelaşi sex, există deja o literatură din care asociaţiile de sănătate mentală îşi însuşesc selectiv concluziile care le convin, ignorând toate dovezile care ar putea conduce la concluzii contrare punctului de vedere afirmat ideologic.

Un studiu publicat în *Developmental Psychology* arată că 12% din fetele lesbienelor ajung ele însele lesbiene active (Golombok şi Tasker, 1995), în timp ce, pentru fetele provenite din familii de heterosexuali, procentul celor care practicaseră relaţii homosexuale în ultimul an sau în ultimii cinci ani era de 0,3% respectiv 0,4% (Johnson, 1992; Turner, 1993). Aşadar, în acest ultim caz avem un procent de aproape 30 de ori (cu 2900%) mai mare. Iar când comparăm cu numărul mediu de lesbiene din populaţia Americii, în jur de 1%, atunci avem o creştere de 12 ori, sau cu 1100%.

În privinţa bărbaţilor, Bailey şi colaboratorii descoperă că 9% din băieţii cu taţi homosexuali ajung homosexuali activi (Bailey şi colaboratorii, 1995), în timp ce procentul populaţiei homosexuale din America se situează în jurul procentului de 2,5%.

Deşi, dacă citǎm numai studiile de mai sus, diferenţa este oricum dramatică, cercetările ulterioare au dovedit că numărul copiilor care urmează comportamentul homosexual al părinţilor este în realitate cu mult mai mare.

Într-un studiu realizat pe o durată de 14 ani, Golombok şi Tasker au comparat 25 de copii crescuţi de 18 lesbiene cu 21 de copii crescuţi de mame singure. 40% din copiii lesbienelor considerau că mamele lor doresc ca ei să fie homosexuali, în timp ce niciuna dintre mamele heterosexuale nu dorea să aibă copii care să devină homosexuali. Este explicabil astfel de ce 67% din fetele lesbienelor şi 57% din băieţii acestora luau în considerare că ar putea fi homosexuali, în timp doar 13% din fetele, respectiv 20% din băieţii mamelor heterosexuale divorţate îşi puneau această problemă. Mai mult, 29% din fetele lesbienelor şi 13% din băieţii acestora întreţineau relaţii homosexuale, în timp ce niciunul dintre copiii mamelor heterosexuale nu făcea aceasta (Golombok şi Tasker, 1996).

Cu cât trece timpul şi se schimbă cultura, mentalităţile sexuale şi stilul de viaţă homosexual devin tot mai prezente în societate, iar efectele părinţilor homosexuali asupra orientării sexuale ale copiilor lor sunt tot mai puternice.

Astfel, intr-un studiu realizat în anul 1999, s-a ajuns la constatarea că cel puţin 19% din fetele homosexualilor şi 16% din băieţii acestora se implicau în relaţii homosexuale. Aceasta în condiţiile în care, în grupul comparativ de copii ai heterosexualilor, numai 2% practicau homosexualitatea (Cameron, 1999).

De asemenea, intr-un alt studiu, realizat de Cameron în 2006, se observă că cel puţin 30% din copiii homosexualilor erau la rândul lor homosexuali - 55% din fete şi 21% din băieţi. Se pare că fetele sunt mult mai puternic influenţate de modelul homosexual al părinţilor. Aşadar, faţă de anul 1995, când 13% din fetele lesbienelor erau la rândul lor lesbiene şi 9% din băieţii gay-lor erau la rândul lor gay, se poate constata o creştere cu 46% la fete şi cu 12% la băieţi în influenţa pe care copiii o suferă pentru a urma comportamentul homosexual al părinţilor (Cameron, 2006).

- **Carla Tomaso (a copilărit în anii 1950)**

„Am fost toată viaţa supărată pe mama. Faptul că a impus limite între mine şi experienţele ei sexuale cu femei când eram copil m-a făcut să simt că prefera alte persoane în locul meu, că nu eram importantă. De asemenea, cred că a avut faţă de mine o atitudine inadecvată, prea sexualizată... Dar nu am probleme, pentru că eu însămi sunt lesbiană... De fapt, cred că mama mi-a indicat lesbianismul ca o posibilitate...” (Rafkin, 1990)

- **Kathlean Hill (20 de ani)**

„Îmi amintesc cum credeam eu că toate lesbienele au aceleaşi sentimente ca şi mama mea în orice privinţă. Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci toate lesbienele ar vorbi despre bărbaţi ca fiind cruzi, distructivi, fiinţe necinstite şi murdare care nu ar trebui să existe. Ei reprezentau o greşeală. Dar, în timp ce mă invata aceste lucruri, imi spunea şi să pun autoritatea la îndoială. Aşa că am început să-mi pun întrebări chiar în acel moment; am ales să nu o cred. Deja ajunsesem la concluzia că lesbianismul însemna tratarea bărbaţilor ca inferiori. De atunci am hotărât că lesbienele erau o adu-

natură de ipocrite: doar o mână de femei care predică libertatea şi individualismul, însă ale căror valori şi credinţe erau fundamental uniforme. Astfel că, de la o vârstă frageda, lesbianismul îmi părea un viitor sumbru. Terre ne-a numit «bebeluşe lesbiene» pe sora mea şi pe mine, punându-ne să purtăm însemne lesbiene lucrate manual de o artizană lesbiană din partea locului. Sora mea, Maureen, şi cu mine aveam mari resentimente legate de asta. Părea foarte necinstit să îi pui etichete sexuale unui copil atât de mic". (Rafkin, 1990)

- **Carey Conley (21 de ani)**

„Am acumulat foarte multă teamă şi frustrare. Eram supărată că nu fac parte dintr-o familie «normală» şi nu puteam avea o mamă «normală». Mă întrebam ce am făcut ca să merit aşa ceva. De ce mama mea biologică a lăsat să fiu adoptată de o lesbiană? Cum putea ea să creadă că această viaţă era mai bună decât ceea ce ar fi putut ea să-mi dea?... Pe parcursul acestor ani am discutat cu sora mea despre sentimentele şi problemele mele. Discutam despre faptul că noi nu o înţelegeam pe mama noastră şi modul ei de viaţă. Vorbeam despre cât de mult ne displăcea că ne-a pus intr-o astfel de situaţie, ştiind tot timpul cât de greu ne va fi". (Rafkin, 1990)

- **Adam Levy (23 de ani)**

„Prin natura ocupaţiei mamei şi a primului ei iubit, am avut întotdeauna cunoştinţe bogate de educaţie sexuală. Amândoi erau profesori de educaţie fizică şi sexuală la Departamentul de Educaţie din New York... Cred că această combinaţie între cunoştinţele mele plus sentimentul că nu există reguli în comportamentul sexual poate să explice de ce îmi place varietatea vine vorba de femei. Realitatea este că eu nu mă grăbesc să imi găsesc o tovarăşă de viaţă; prin urmare, mă aflu mereu în căutare de noi posibilităţi... Între timp, mi-am alcătuit propriile reguli. Reguli pe care le-am elaborat datorită libertăţii pe care mi-au îngăduit-o propriii părinţi, mai ales libertatea pe care şi-a luat-o mama în ceea ce priveşte preferinţele ei sexuale. Când mama a încălcat regula cea mai importantă - şi anume că doar bărbaţii şi femeile se căsătoresc -,am început să îmi pun întrebări despre celelalte reguli care îmi rânduiau viaţa". (Rafkin, 1990)

Şi mai impresionante sunt comentariile unor copii mai mici ai unor mame lesbiene:

- **Katie şi Tessa O'Neal (10 şi 13 ani)**

„Am vorbit despre cum unele femei gay se îmbracă precum bărbaţii şi cum unii bărbaţi se îmbracă precum femeile. Cred că asta este chiar aiurea şi nu înţeleg de ce o fac. Cred că este foarte greu şi pentru copiii lor". (Rafkin, 1990)

- **Zea (13 ani)**

„Nu există mulţi bărbaţi în viaţa mea, aşa că nu mă simt în largul meu cu ei pe cât de mult mi-aş dori". (Rafkin, 1990)

- **Guilemere (5 ani)**

„Nişte prieteni mi-au pus întrebări despre mamele mele, aşa că mi-a fost ruşine şi teamă să le răspund. Iar uneori sunt furioasă că nu am fraţi şi surori. Doresc sincer mai mulţi copii în familia noastră... I-am spus odată mătuşii Shari şi mamei să se căsătorească cu bărbaţi şi să facă copii. După aceea pot să le spună bărbaţilor să meargă în alt stat!" (Rafkin, 1990)

- **Lovenia (9 ani)**

„Câteodată îmi doresc ca tata să facă parte din viaţa mea, fiindcă nu l-am cunoscut niciodată ca tată... Uneori vorbesc cu mama despre asta şi i-am spus deja că mi-a făcut viaţa grea".(Rafkin, 1990)

Analizând problemele copiilor proveniţi din cuplurile de gay şi lesbiene şi prezentaţi în 57 de povestiri redate în cărţile lui Rafkin (1990)-din care s-au scos extrasele de mai sus-şi Saffron (1996), Cameron a constatat că, în 92% din aceste cupluri, copiii au menţionat anumite probleme, iar 94% din aceste probleme erau cauzate de faptul că părinţii erau homosexuali (Cameron, 2002).

Jakii Edwards a scris o carte cu un titlu foarte sugestiv - *Like Mother, Like Daughter? The Efects of Growing Up in a Homosexual Home (Aşa mamă, aşa fiică? Efectele creşterii într-o familie homosexuală)* despre cum este să fii crescută de o mamă lesbiană. Ea rezumă experienţa acestor copii în modul următor:

„Ne întrebăm tot timpul dacă în cele din urmă vom fi şi noi gay. Este umilitor când copiii îi văd pe părinţii noştri sărutând un iubit de acelaşi sex în faţa noastră. Credeţi-mă, este foarte greu pentru copii, oricât de mult şi-ar iubi părinţii gay. Comunitatea homosexuală poate să nu recunoască niciodată acest lucru, însă distrugerea care îşi are rădăcina în acţiunile lor poate fi foarte mare". (Edwards şi Kurrack, 2001).

Studiul realizat de Cameron în anul 2006 a pus în mişcare lobby-ul pro-homosexualitate, căci tema este de cea mai mare actualitate. Până în urmă cu 10 ani, tribunalele americane respingeau în general adopţia de copii de către homosexuali, pe motiv că exista o mare probabilitate ca aceşti copii să-şi însuşească şi ei comportamentul homosexual al părinţilor (McNeill, 1998). Aceasta înseamnă că un studiu precum cel al lui Cameron putea să contrabalanseze afirmaţiile instituţiilor de sănătate mentală pro-homosexuale, dându-le judecătorilor posibilitatea de a refuza adopţia. Astfel, după numai un an, a fost publicat un studiu care contestă rezultatele lui Cameron (Morrison, 2007). Contestaţia fiind, în mod evident, căutată şi subiectivă, contrară complet adevărului

În anul 2010, Walter Schumm realizează cea mai cuprinzătoare metaanaliză a fenomenului, aşa cum apare acesta în studiile desfăşurate până în pre-zent, precum şi în cele 10 studii narative care prezintă istoria familiilor a 262 de taţi gay şi mame lesbiene (Schumm, 2010).

Schumm citează datele obţinute din 26 de studii care au cercetat transmiterea intergeneraţională a comportamenului homosexual[46], studii realizate între anii 1978 şi 2009, bază care cuprindea informaţii privind 2.847 de copii, 1.356 de bărbaţi şi 1.318 femei, 373 de taţi şi 2.423 de mame. Dintre aceştia, 650 de copii aveau părinţi homosexuali. Constatarea lui Schumm a fost că, în medie, ţinându-se cont de rezultatele tuturor acestor

[46] Green, 1978; Miller, 1979; Bees, 1979; Bozett, 1980, 1987, 1988; Lewis, 1980; Kuba, 1981; J avaid, 1983, 1993; Harris & Turner, 1985/1986; Paul, 1986; Hays 8: Samuels, 1989; Huggins, 1989; Turner şi cola-bora-torii, 1990; O'Connell, 1993; Bailey şi colaboratorii., 1995; Cameron & Cameron, 1996; Sirota, 1997, 2009; Tasker & Golombok, 1997; Kunin, 1998; Ng, 1999; Barrett & Tasker, 2001; Bennett, 2001; J edzinak, 2004; Canning, 2005; Goldberg, 2006, 2007; Goldberg 8; Sayer, 2006; Goldberg & Perry-Jenkins, 2007; Kuvalanka, 2007; Rivers s1i colaboratorii., 2008

studii, 28% din tinerii peste 17 ani care proveneau din familii homosexuale erau deja homosexuali ca identitate şi comportament, în timp ce numai 2,3% din tinerii cu părinţi heterosexuali ajungeau astfel. În cazul fetelor, efectul de transfer intergeneraţional este şi mai puternic: 31,4% din fetele crescute de lesbiene şi-au însuşit comportamentul homosexual, în timp ce numai 2,6% din cele crescute de părinţii heterosexuali cuprinşi în eşantion au ajuns să devină lesbiene. Din această metaanaliză, se poate constata că, la copiii părinţilor homosexuali, este de 12 ori mai mare probabilitatea ca ei să ajungă homosexuali (Schumm, 2010).

Din studiul lui Schumm rezultă că moştenirea comportamentului homosexual de către copiii cuplurilor de gay şi lesbiene este cauzată de atitudinea părinţilor, de modelul lor, dar şi de impactul pe care îl are asupra copiilor numărul semnificativ al persoanelor LGBT cu care intră în contact.

Din punct de vedere al aşteptărilor părinţilor, între 20% şi 30% din părinţii homosexuali declară că doresc ca fiii sau fiicele lor să fie homosexuali. Aceasta îi influenţează în mod clar pe copiii care iau în considerare acest comportament, dacă nu cumva sunt chiar împinşi la adoptarea lui prin sugestiile părinţilor homosexuali sau chiar prin abuzuri sexuale.

Al doilea factor de influenţă rezultă chiar din studiul activistei lesbiene C.J. Patterson (1998), care constată că până la 42% din adulţii cu care au legătură copiii din cuplurile de gay şi lesbiene sunt homosexuali, transsexuali sau bisexuali. *În mod evident, într-o lume în care homosexualitatea e o prezenţă constantă în viaţa copiilor şi pe parcursul procesului de maturizare, opţiunea de a deveni homosexual este foarte probabilă, ca efect al forţei modelului.*

Dacă în studiul lui, Cameron estima că între 35% şi 47% din copiii homosexualilor ajung ei înşişi homosexuali, Schumm constată că procentul este mult mai mare dacă sunt luate în considerare datele provenind din zece studii narative realizate până în acel moment. Din acestea rezultă că peste jumătate din fetele mamelor lesbiene vor urma comportamentul homosexual al mamei. Iar dacă se restricţionează datele la mame lesbiene şi fete peste 17 ani, efectul este mult mai puternic, procentul respectiv ajungând până la 61% (Schumm, 2010). Rezultatele par şocante şi pentru cei mai

optimişti apărători ai stilului de viaţă homosexual. În aceste condiţii, multiplicarea comportamentului homosexual în societate nu mai este decât o chestiune de timp.

Ca şi studiul lui Regnerus, cercetarea lui Schumm a stârnit rapid o puternică reacţie publică instrumentată de activiştii pro-homosexualitate, prin care acesta nu numai că a fost acuzat de fraudă şi impostură, dar a fost şi batjocorit prin diverse insulte aruncate împotriva lui.

În cele din urmă, studiului nu i s-a putut găsi nici măcar o singură eroare metodologica. Însă din nou lobby-ul pro-homosexualitate şi-a atins scopul, acela de a intimida pe oricine îndrăzneşte să spună adevărul. Poate că mai e doar încă un pas până când s-ar putea interzice prin lege orice afirmaţie care pune sub semnul întrebării punctul de vedere formulat oficial.

Cazul Thomas Lobel

În toamna lui 2011, canalul CNN făcea cunoscut un caz considerat de ei exemplar pentru o nouă abordare a identitatii de gen[47].Este vorba de Thomas Lobel, un băieţel de numai 11 ani care a fost înfiat şi crescut până la această vârstă de un cuplu de lesbiene. Surprinzător şi impresionant, încearcă reportajul să ne convingă, este faptul că Thomas se crede fetiţă, sau oricum, aşa răspunde la întrebările retorice ale „mamelor" lui. În sprijinul tezei, reportajul aduce părerea unor psihologi de renume şi descrie şi un alt caz asemănător, în care o fetiţă se crede băieţel. În fine, se ignoră cu totul faptul că cele două femei i-au administrat hormoni feminini lui Thomas când avea 8 ani, precum şi că ele nu-i puteau oferi un model identitar la care băiatul ar fi trebuit să se raporteze în dezvoltarea normală a identităţii sale.

Am prezentat în prima parte a acestui volum cât de important este modelul masculin pentru ca un băieţel să-şi poată construi identitatea şi cât de importantă este poziţionarea ca femeie a mamei lui, pentru a-i oferi posibilitatea să se dezvolte ca bărbat şi să înţeleagă cum ar trebui să relaţioneze cu o femeie, care este cu totul altfel decât el. Ce ar fi putut învăţa

[47] http://edition.cnn.com/2011/09/27/health/transgender-kids/

Thomas de la două lesbiene, care au foarte puţină feminitate şi doar un dram de masculinitate, nefiind nici femei pe de-a-ntregul, nici bărbaţi?

Desigur, reporterii şi psihologii intervievaţi nu s-au întrebat cum ar fi putut creşte aceste lesbiene un băieţel în spiritul bărbătesc, din moment ce ele urăsc masculinitatea, pe care, de fapt, o schimonosesc! I-au dat oare ca jucării maşinuţe şi altele specifice băieţilor, sau păpuşi? L-au îmbrăcat şi tuns băieţeşte, sau ca pe o fată? L-au lăsat să se joace cu băieţii de vârsta lui, sau l-au ţinut departe de un astfel de anturaj, să crească numai în preajma adulţilor homosexuali prieteni „de familie”?

În loc să-şi pună aceste întrebări, specialiştii în sănătate mentală şi biologică au lăudat simţul practic al celor două lesbiene care, atunci când Thomas avea opt ani, au hotărât să-i administreze hormoni feminini pentru a-i impulsiona dezvoltarea caracteristicilor feminine şi a bloca dezvoltarea celor masculine.

Organizaţiile atee şi activiştii pro-homosexualitate sunt foarte indignaţi şi protestează cu orice ocazie împotriva educaţiei creştine a copiilor din primele clase de şcoală. „Lăsaţi spun ei, să se maturizeze şi atunci să hotărască singuri ce credinţă vor alege!” Dar în cazul lui Thomas, nu s-a mai intrebat nimeni dacă acest copil are discernământul necesar pentru a fi de acord sau a se opune unui tratament care-i va schimba complet viaţa. Diferenţa este că la necredinţă poţi să renunţi, dar să mai dai timpul înapoi pentru a recupera o dezvoltare psihosomatică speolfica Impulsionată de activitatea hormonală stimulată artificial, este imposibil.

Copilul Thomas, poate constata oricine văzând reportajul CNN, nu este chiar întreg la minte. Şi e normal să se întâmple asta în condiţiile în care a fost crescut şi mai ales ca urmare a tratamentului hormonal la care era supus de câţiva ani. Se ştie că hormonii nu sunt implicaţi numai în dezvoltarea somatică şi a organelor sexuale, ci în întreg metabolismul omului, în dezvoltarea creierului şi în viaţa psihică. De pildă, hormonii androgeni impulsionează dezvoltarea creierului la bărbat, iar cei feminini la femeie. Şi nu se poate invers, pentru că aşa suntem programaţi genetic de la concepţie. Aşadar, băieţelul Thomas avea să rămână cumva cu un creier nedezvoltat normal, iar corpul şi psihicul său nu vor avea nici caracteristicile fe-

meieşti, nici pe cele bărbăteşti, hormonii dând în mod fundamental aceste trăsături specifice.

Tot ce mai mărturisea în favoarea bărbăţiei lui Thomas era organul bărbătesc de procreare. Dar şi pentru acesta cele două lesbiene au găsit o soluţie. Au hotărât împreună, întrebându-l şi pe el, bineînţeles-că mai şi înţelegea săracul ce se întâmplă cu el! -, să-i taie penisul (chirurgical, nu altfel!) şi să i-l arunce la gunoi, punându-i în loc ceva care ar semnăna cu un vagin. Astfel, ele au considerat că pot definitiva opera de transformare a lui Thomas după chipul şi asemănarea lor, nici bărbat, nici femeie, ci un construct pur artificial.

Desigur, în urmă cu câţiva ani, unui asemenea act i se spunea mutilate genitală şi era pedepsit foarte sever. Acest lucru nu se mai întâmplă astăzi, când CNN-ul celebrează mediatic astfel de practici, glorificând curajul acestor „mame" de a-i reda copilului lor înfiat dreptul de a-şi alege „genul". Din moment ce acum se simte fetiţă, Thomas nu mai are voie să se întoarcă vreodată la un comportament bărbătesc-simţindu-se, de exemplu, atras de o femeie-sau pur şi simplu să se întrebe care este funcţia unui organ care l-ar fi diferenţiat de o femeie.

Materialul prezentat pe CNN nu este un simplu reportaj. Avem de-a face cu o adevărată inaugurare rituală a unui nou mod de a vedea sexualitatea şi „identitatea de gen" ca şi constructe pur subiective, desprinse de logica realităţii biologice (ca să nu mai vorbim de perspectiva care le consideră ca daruri de la Dumnezeu). Acestea sunt desprinse de realitate, deconstruite postmodern şi reconstruite, ca şi un oarecare discurs cultural, după o logică strâmbă. Iar cel mai important canal de ştiri din lume nu se mulţumeşte doar cu reflectarea mediatică a cazului, ci recomandă folosirea tratamentelor hormonale pentru schimbarea de sex la copii.

Reeducaţi de mici, drogaţi cu hormoni şi mutilaţi sexual, aceşti copii nu vor şti niciodată cine sunt şi ce rost au pe lume. Probabil că nici viaţa lor nu va fi chiar atât de lungă în urma traumelor psihologice şi biologice la care au fost supuşi de la naştere. Aceasta să fie, oare, noua ordine morală a lumii pe care educaţia sexuală, pornografia hipermediatizată şi legile homofile o urmăresc? Dacă da, ce viitor va mai avea omenirea?

Molestare sexuală şi incest

Copiii crescuţi de cupluri homosexuale nu au parte de ambii lor părinţi naturali, iar în foarte multe dintre cazuri, niciunul dintre părinţi nu este cel natural. Nu există, oare, riscul ca această situaţie să favorizeze abuzul sexual al copilului care trăieşte în casa unor persoane pentru care actul sexual constituie unul dintre centrele obsesionale ale existenţei de zi cu zi?

În 1996, analizând rezultatele obţinute din chestionarea a 5.182 de adulţi din şase oraşe americane, s-a constatat că este de 50 de ori mai probabil ca un copil dintr-un cuplu de homosexuali să întreţină relaţii sexuale cu părinţii săi naturali sau vitregi decât un copil care creşte într-o familie de heterosexuali. Din studiu rezultă că 0,6% din copiii heterosexualilor fuseseră abuzati de părinţii naturali sau de cei vitregi, în timp ce copiii crescuti de cupluri homosexuale sunt abuzaţi sexual în proporţie de 29% (Cameron, 1996)!

Într-unul din cinci studii clinice ale homosexualilor, pacienţii se plângeau că mamele lor lesbiene i-au forţat să aibă prima experienţă sexuală cu homosexuali (Schwartz şi colaboratorii, 1984).

Analizând datele despre cazurile de abuz sexual din perioada 1997-2002 obţinute de la Departamentul pentru Copii şi Familie al statului american Illinois, Paul Cameron constată că, din cei 270 de părinţi adoptivi care se implicaseră substanţial în abuzul copiilor adoptaţi, 34% erau homosexuali (Cameron, 2003). Acelaşi autor, făcând o analiză exhaustivă a ştirilor publicate de 50 de mari agenţii de presă între 1980 şi 2003, a descoperit că, din 169 de părinţi adoptivi care molestaseră 351 de copii adoptaţi, 88% erau bărbaţi, iar dintre aceştia 53% erau homosexuali. Ţinând cont de faptul că bărbaţii gay reprezintă sub 2% din populaţia de gen masculin a Americii, înseamnă că probabilitatea ca un tată adoptiv gay să-şi abuzeze sexual copilul înfiat e de 26 de ori mai mare decât în cazul taţilor heterosexuali (Cameron, 2005). În alte două analize despre cazurile de abuz sexual al copiilor adoptaţi prezentate în diverse reviste pe o perioadă de câţiva ani, acelasi autor constată că implicarea părinţilor adoptivi homosexuali în astfel de abuzuri variază între 46% şi 60% din numărul total al părinţilor

care se făceau vinovaţi de această crimă (Cameron şi Cameron, 1998; Cameron, 2003).

Rareori ies la iveală abuzurile incestuoase ale homosexualilor, iar, când se întâmplă, presa se face că nu vede. Un astfel de caz este cel al cuplului de homosexuali australieni Mark Newton şi Peter Truong:

„Dorind «să cunoască plăcerile paternităţii» (după cum aveau să declare în faţa instanţei), cei doi au început din 2002 să caute o mamă-surogat. Ei au reuşit să obţină abia în Rusia în 2005, dreptul de a concepe un copil cu ajutorul unei femei dispuse la «gestatie pentru altul». Unul dintre cei doi barbaţi a donat spermă şi întreaga afacere i-a costat 8.000 dolari.

De la vârsta de 22 de luni, copilul a fost abuzat sexual aproape zilnic de către cei doi «părinţi» şi de către opt alţi bărbaţi, membri ai unui grup de pedofili din Franţa, Germania, SUA şi Australia. Gradul de exploatare sexuală atinsese un asemenea nivel, încât copilul a crescut crezând că ceea ce i se întâmplă reprezintă viaţa normală. El a fost chiar dresat să nege totul, dacă ar fi fost întrebat despre viaţa sa. Anchetatorii au descoperit un jurnal al celor doi bărbaţi, în care aceştia au scris despre tot ce îi făceau copilului. Când cei doi bărbaţi au început să dea de bănuit, ei au acuzat autorităţile că îi persecută din cauza orientării lor sexuale. În 2010, intr-un interviu acordat unui post de radio australian, cuplul a încercat să ofere imaginea unei «familii ca oricare alta»; dar, pentru anchetatori, a fost clar că au cumpărat copilul cu unicul scop de a-l exploata sexual.

Mark Newton a fost condamnat la 40 de ani de închisoare şi despăgubiri de 400.000 de dolari, iar Peter Truong la 30 de ani de închisoare[48].

Violul homosexual

Ancheta Naţională Americană privind Infracţiunile (*National Crime Survey*, citată în Harlow, 1991; Bachman, 1992) a raportat că aproximativ 1 din 10.000 de băieţi cu vârsta de peste 11 ani este violat anual (faţă de 13 fete din 10.000) - ceea ce în-seamnă că aproximativ 7% din violuri sunt de tip homosexual. În două jurisdicţii din SUA, Columbia, South Carolina (For-

[48] http://www.culturavietii.ro/ 2013/07/08/sua-un-cuplu-de-homosexuali-a-cumparat-un-copil-conceput-cu-ajutorul-unei-mame-surogat-pentru-a-l-abuza-sexual/

man, 1982) şi Memphis, Tenessee (Lipscomb şi colaboratorii, 1992), bărbaţii au relatat că 5,7% din victimele violurilor reclamă fapta la autorităţi, iar atacatorul a fost femeie doar intr-un singur caz.

Odată cu amploarea luată de mişcarea pentru drepturile gay-lor, numarul cazurlior de violarea băieţilor pare să fi crescut în ultimele decenii. Incidenţa violului homosexual este de două ori mai mare în zonele urbane, unde se adună gay-ii, decât în regiunile suburbane sau rurale. Poate fi o practică uzuală acolo unde este acceptată subcultura gay: un studiu din anul 1970 efectuat la San Francisco a constatat că 9% din heterosexualii bărbaţi, 24% din gay, 2% din femeile heterosexuale şi 11% din lesbiene au relatat că suferiseră un viol homosexual (Bell, 1982). În alt studiu naţional făcut pe zonele urbane din SUA în 1983 (care nu a inclus San Francisco), 1,3% din bărbaţii heterosexuali, 12,5% din gay, 0,6% din femeile heterosexuale şi 8,6% din lesbiene au declarat că suferiseră un viol homosexual.

Şi mai îngrijorător este că 15% până la 40% din violurile statutorii (molestare de copii) implică homosexualitatea (Cameron, 1985). Într-un alt studiu (Bell, 1982), 25% din gay-ii albi au recunoscut că întreţinuseră relaţii sexuale cu tineri de 16 ani sau mai mici atunci când ei înşişi aveau 21 de ani sau mai mult.

Violul la orice vârstă este violent, iar din punct de vedere emoţional este devastator. Dar el poate şi să împingă victimele spre homosexualitate. În cadrul studiului naţional, aproape jumătate dintre lesbiene au spus că suferiseră un viol heterosexual-şi probabil au gravitat spre homosexualitate din cauza acestei experienţe.

Deseori, bărbaţii reacţionează diferit. Astfel, Institutul Masters&Johnson a raportat că „un bărbat de 25 de ani a avut prima experienţă sexuală la vârsta de 13 ani. Aceasta a fost aranjată de mama lui lesbiană cu un bărbat gay mai în vârstă. După acest episod, imaginaţia lui şi experienţa sexuală interpersonală au fost exclusiv homosexuale” (Schwartz & Masters, 1984). Tot astfel, „DL K., de 22 de ani, a simţit că schimbarea preferinţei lui sexuale este legată de faptul că a fost violat de doi bărbaţi... După acest atac, el a devenit confuz în legătură cu identitatea sa sexuală şi a început voluntar activitatea homosexual. Când a fost abordat pentru evaluare, s-a etichetat singur ca homosexual” (Goyer si Eddleman, 1984).

Familia formată dintr-un bărbat şi o femeie versus cuplul homosexual

Sunt decenii bune de când s-a lămurit că familia constituie atât pentru părinţi, cât şi pentru copii, unul dintre cele mai binecuvântate locuri şi moduri ale existenţei umane. Acum, însă, a ajuns să se susţină chiar că pentru copii ar fi o mare şansă să aibă două mame lesbiene în loc de un tată şi o mamă (Biblarz and Stacey, 2010; Crowl şi colaboratorii, 2008). Astfel că ne vedem nevoiţi să comparăm avantajele pe care le presupune viaţa de familie pentru bărbatul şi femeia uniţi prin căsătorie, cu „beneficiile" uniunilor formate din două persoane homosexuale.

Cuplul homosexual, parteneriatul civil sau alte forme de uniune maritală

1. *Cuplurile de homosexuali au o durată medie de numai 1,5 ani* (Xiridou, 2003). Această durată atât de scurtă abia dacă este suficientă pentru acomodarea celor doi, pentru formarea unor obiceiuri comune. Potrivit statisticilor, la o relaţie de peste 20 de ani nu pot îndrăzni să spere mai mult de 5% din homosexuali, faţă de 50% din bărbaţii şi femeile care sunt căsătoriţi (în SUA).

2. *Monogamia, după cum declară chiar homosexualii-sau in primul rând ei-, este cel mai mare duşman al cuplului.* Chiar şi dacă ar sta mai mult împreună, ne gândim cum i-ar veni unui copil să fie crescut de doi taţi sau două mame care întreţin fiecare relaţii sexuale în afara cuplului cu circa alte opt persoane pe an. Potrivit studiilor, opt parteneri externi cuplului pe an e o cifră optimistă. Este o medie, desigur, dar care spune totul. În acelaşi timp, dacă este să comparăm cele două tipuri de căsătorie, 77% din bărbaţii americani şi 88% din femeile americane nu au avut niciodată o relaţie sexuală în afara căsătoriei (Wiederman, 1997).

3. *Bărbatul şi femeia care sunt căsătoriţi trăiesc în medie cu opt ani mai mult* şi suferă mai puţin de-a lungul vieţii de boli de lungă durată decât cei necăsătoriţi sau divorţaţi (Waite, 2013). Homosexualii trăiesc în medie cu 20-30 de ani mai puţin decât heterosexualii. După cum am arătat mai sus, homosexualii care trăiesc în cuplu au o rată mai mare de îmbolnăviri decât cei care întreţin doar relaţii ocazionale. Cum ar putea rezulta de aici că

uniunea maritală dintre homosexuali ar avea aceleaşi efecte ca cea dintre persoanele heterosexuale?

4. *Heterosexualii căsătoriţi au o probabilitate mai mică să se angajeze in comportamente nesănătoase* precum consumul de droguri şi abuzul de alcool (Waite, 2013). Aceasta este valabil în cazul heterosexualilor. La homosexuali s-a constatat contrariul: rata consumului de droguri şi a abuzului de alcool este în medie de trei ori mai mare decât în cazul heterosexualilor. Favorizează, oare, aceste comportamente creşterea de copii?

5. *In ceea ce priveşte viaţa lor sexuală, studiile arată că heterosexualii căsătoriţi sunt mult mai satisfăcuţi decât cei care trăiesc in concubinaj sau intreţin relaţii ocazionale* (Waite, 2013). In cazul homosexualilor cu greu se poate vorbi despre satisfacţie sexuală de vreme ce aventurile poliamoroase sunt o constantă în viaţa lor. Oricum, dacă ar fi investigată, poate că ar trebui să fie folosită o cu totul altă definiţie pentru noţiunea de satisfacţie sexuală dintr-o relaţie de tip homosexual, având în vedere practicile şi comportamentul sexual radical diferite.

6. *Heterosexualii căsătoriţi au o rată de zeci de ori mai mică de violenţă domestică decât cuplurile homosexuale* (Waite, 2013). În cuplurile de homosexuali, se constată o rată a violenţei domestice de 43 de ori mai mare la lesbiene şi de 316 ori mai mare la gay, faţă de femeia, respectiv bărbatul care sunt intr-un mariaj heterosexual. Este, oare, un mediu violent definitoriu pentru o armonioasă viaţă de familie şi propice pentru dezvoltarea mentală şi sufletească a copiilor?

7. *Rata depresiei este de trei ori mai mică, iar tentativele de sinucidere sunt de cinci, respectiv de şapte ori mai puţin probabile la heterosexualii căsătoriţi* (Robins şi colaboratorii, 1990; Brown, 2000). In cazul gay-lor şi al lesbienelor, riscul de depresie şi de tulburări mentale este de trei până la cinci ori mai mare, iar riscul de tentativă de sinucidere este de şase până la zece ori mai mare decât la persoanele heterosexuale căsătorite.

În privinţa creşterii copiilor, studiile sunt la fel de concludente:

1. *Copiii crescuţi in familii naturale suferă abuzuri mult mai puţin grave* (Fagan, 2003), pe când copiii crescuţi în cupluri de homosexuali riscă să fie abuzaţi sexual sau violaţi de cel puţin 10 ori mai mult decât primii (Regnerus, 2012);

2. *Copiii proveniţi din familii naturale riscă mult mai puţin să ajungă la inchisoare la vârsta adultă* (Fagan, 2003), pe când copiii din cuplurile homosexuale prezintă o probabilitate mai mare de a fi arestaţi şi a pleda vinovaţi în acuzaţii de infracţiune (Regnerus, 2012);

3. *Copiii crescuţi in familiile formate din părinţii lor naturali sunt mult mai puţin depresivi la adolescenţă* (Fagan, 2003), în timp ce tinerii proveniţi din cupluri homosexuale înregistrează o rată mult mai mare a depresiilor şi tentativelor de sinucidere (Regnerus, 2012);

4. *Este mult mai puţin probabil ca un copil crescut intr-o familie naturală să consume droguri* (Hoffman şi Johnson, 1998), pe când copiii crescuţi de cupluri de homosexuali raportează un consum mult mai mare de alcool, marijuana şi ţigări decât restul populaţiei (Sirota, 1997);

5. *Copiii crescuţi in familii naturale sunt mult mai sănătoşi din punct de vedere fizic şi emoţional când ajung la maturitate* (Dawson, 1988; Dobson, 2004), iar copiii crescuţi în cuplurile de homosexuali înregistrează o probabilitate mai mare de a avea nevoie de terapie pentru o boală mentală şi pentru una cu transmitere sexuală;

6. *Viaţa de familie este un factor care protejează copiii de a deveni activi sexual la vârste timpurii* (Moore, 1998; Fagan, 2003). În cuplurile de homosexuali, lucrurile stau invers. Copiii lor sunt mult mai probabil angajaţi în relaţii sexuale de natură compulsivă, suferă intr-un grad mai mare abuzuri sexuale la vârste timpurii şi se implică mai mult în relaţii promiscue.

7.„*Adolescentele sau femeile tinere adulte crescute de lesbiene par a avea mult mai multe aventuri sexuale şi sunt mai puţin caste...* Cu alte cuvinte, copiii lesbienelor nu ţin cont de rolurile si normele de bază, tradiţionale, de gen, în timp ce copiii crescuţi de mame heterosexuale se conformează mult mai mult acestora" (Stacey şi Biblarz, 2001)

Cât este de compatibil stilul de viaţă al cuplurilor homosexuale cu exigenţele, cu structura de valori şi comportamentele vieţii de familie ar trebui să rezulte din avantajele pe care le-ar oferi acestora viaţa de cuplu în parteneriat civil sau uniune maritală. Iar dacă aceste avantaje nu există, înseamnă că, dacă li se acordă statut de familie cuplurilor de homosexuali, incompatibilitatea stilului lor de viaţă cu viaţa de familie va atrage însăşi modificarea definiţiei familiei sau chiar disoluţia familiei.

De ce homosexualii cer dreptul să se căsătorească, dacă, în general, nu doresc aceasta?

Mulţi au impresia că homosexualii abia aşteaptă momentul liberalizării căsătoriilor între ei pentru a începe să-şi legifereze relaţia. Lucrurile nu stau aşa. Se pare că ei înşişi înţeleg mai devreme sau mai târziu că relaţiile lor sunt cu totul străine de o autentică viaţă de familie. Aceasta pentru că nici relaţia de cuplu nu funcţionează prea bine în cazul lor.

Una dintre primele observaţii documentate ştiinţific, statistic, a fost făcută în anul 1960. Încă de atunci, un studiu realizat pe un eşantion de 2.000 de bărbaţi gay din SUA şi Europa ajungea la următoarea concluzie:

> „Locuirea de unul singur este modul de viaţă predilect al homosexualilor. Acesta le oferă libertatea de a adopta orice stil de viaţă aleg, fie că este vorba de întâlniri ocazionale în parcuri, fie de scufundarea în subcultura homosexuală" (Weinberg şi Williams, 1975).

Dintr-un alt studiu, făcut în 1977, rezultă că numai 8% din gay şi 37% din lesbiene locuiau împreună cu altcineva (Spada, 1979). În acelaşi an, peste 5.000 de gay şi lesbiene au fost întrebaţi dacă s-ar vedea căsătoriţi cu o altă persoană de acelaşi sex. Doar 40% din lesbiene şi 25% din gay au răspuns pozitiv (Young, 1979).

Deşi monogamia aproape că. nu există la homosexuali, deşi aplecarea lor către formarea unui cuplu fidel pe termen lung este foarte redusă, mai ales în cazul gay-lor, care sunt de altfel şi mult mai mulţi decât lesbienele, nici măcar cei care doresc să formeze un cuplu sau care trăiesc în cuplu nu sunt interesaţi de legiferarea acestui mod de viaţă. Aceasta pentru că modul de viaţă monogam, stabilitatea unui relaţii fidele cu scopul naşterii şi creşterii de copii, nu este posibil în cazul lor. De exemplu, deşi în Vermont, unul dintre cele 50 de state ale Americii, legalizarea căsătoriilor între homosexuali a avut loc în anul 2000, numai 21% din aceştia îşi legiferaseră legătura până în anul 2004.

În anul 1995, Suedia a adoptat legea uniunii civile pentru cuplurile de homosexuali. În anul 2003, cuplurilor de homosexuali li s-au acordat aceleaşi drepturi ca şi familiilor naturale în ceea ce priveşte adopţia de copii. Cu

toate acestea, în anul 2004 doar 2% din homosexualii şi lesbienele din Suedia se înregistraseră oficial cerând recunoaşterea legală a relaţiei lor (Shane, 2004).

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Olanda. Deşi legea parteneriatului civil a fost introdusă în 1998, acordând cuplurilor de homosexuali statut egal cu familiştii, până în 2002 numai 2,8% din homosexualii şi lesbienele din Olanda se căsătoriseră (Blackgrounder, 2002).

De ce homosexualii nu doresc sau nu pot să-şi asume legiferarea relaţiei lor, chiar şi în condiţiile în care aceasta le este oferită împreună cu anumite avantaje sociale, financiare şi-mai ales-psihologice? Răspunsul îl aflăm în incapacitatea funciară a relaţiei homosexuale de a crea o punte interioară, psihologică şi biologică, pe termen lung, între membrii cuplului. Monogamia, după cum am văzut, este cu adevărat doar un ideal mitic în cadrul cuplurilor de acelaşi sex. Fostul homosexual William Aaron descrie succint mecanismul existenţei cuplului de homosexuali:

> „În viaţa persoanelor gay, fidelitatea este aproape imposibilă. Datorită faptului că o parte a compulsiei homosexuale pare a fi o nevoie din partea persoanei homosexuale de a «absorbi» masculinitate de la partenerii sexuali, el trebuie să fie în permanentă căutare [de noi parteneri]. În consecinţă, «mariajele» homosexuale cele mai reuşite sunt cele în care există o înţelegere între cei doi de a avea şi alte relaţii, în acelaşi timp menţinând o aparenţă de permanenţă în modul lor de convieţuire” (Aaron, 1972).

De aici se vede că însăşi relaţia de cuplu homosexual este o amăgire; şi la fel al trebui văzută şi dorinţa de legalizare a acesteia. Să creadă, oare, bărbaţii gay şi femeile lesbiene că, printr-o recunoaştere socială a relaţiei lor, le va fi mai uşor să-şi salveze stabilitatea cuplului? Dacă lucrul acesta ar fi cu totul adevărat, atunci cu mult mai mulţi dintre homosexuali ar fi trebuit să apeleze la căsătorie acolo unde aceasta a devenit pentru ei posibilă legal. Şi totuşi, realitatea exclude această ipoteză.

Rămâne însă întrebarea; Dacă atât de puţini homosexuali sunt interesaţi să-şi legifereze relaţia, dacă nu rezultă de nicăieri avantajele care ar decurge din acordarea statutului de familie acestor cupluri, de ce căsătoria între

homosexuali şi adopţia de copii ocupă un loc atât de important pe agenda politicienilor de astăzi?

Răspunsurile le primim chiar de la nişte activişti homosexuali de frunte. Paula Ettelbrick, fostul director al departamentului legislativ al Fondului Lambda pentru Apărare Legală şi Educaţie, organizatie care urmăreşte recunoaşterea completa a drepturilor civile ale homosexualilor, declară:

„A fi *queer* (n.n. — nonheterosexual) reprezintă mai mult decât să-ţi aranjezi o casă, dormitul împreună cu o persoană de acelaşi sex şi căutarea aprobării statului pentru a face asta... A fi *queer* înseamnă împingerea la extrem a termenilor de sex, sexualitate şi familie şi, prin acest proces, însăşi transformarea ţesutului social" (Ettelbrick, 1993).

Michelangelo Signorile, un alt cunoscut activist homosexual, recunoaşte că „relaţia deschisă" a ajuns să însemne norma pentru foarte mulţi bărbaţi homosexuali:

> „O relaţie în care partenerii fac adeseori sex în afara ei, îşi ascund resentimentele şi gelozia şi discută între ei aventurile sexuale din afara relaţiei, sau au parteneri de sex în comun" (Signorile, 1997).

Tocmai pentru că aşa stau lucrurile, pentru ca homosexualii să nu se lase amăgiţi, ca apoi să ajungă la deznădejde pentru eşecul lor, Signorile îi previne în legătură cu adevăratul sens al atingerii dezideratului de recunoaştere socială şi politică prin intermediul „căsătoriei" între persoane de acelaşi sex:

> „Să luptăm pentru căsătorie între persoanele de acelaşi sex şi beneficiile ei şi, apoi, odată acordate, să redefinim complet instituţia căsătoriei, pentru a cere dreptul la căsătorie nu ca mijloc de aderare la codurile morale ale societăţii, ci mai curând pentru a demitiza şi a schimba radical o instituţie arhaică... Cea mai subversivă acţiune pe care femeile lesbiene şi bărbaţii gay o pot întreprinde... este să transforme cu totul noţiunea de «familie»" (Signorile, 1994).

De fapt, *transformarea* înseamnă distrugerea din temelii a familiei, după cum a recunoscut lesbiana Masha Gessen la un festival al scriitorilor desfăşurat în 2012 în Australia, la Sidney:

- „E de la sine înţeles că (homosexualii) ar trebui să aibă dreptul la căsătorie. Dar tot de la sine înţeles mi se pare că institutia căsătoriei nu ar trebui să existe. Aceasta îmi dă ceva bătaie de cap. Fiindcă lupta pentru legalizarea căsătoriei între persoane homosexuale presupune în general să minţim în legătură cu ce Vom face cu căsătoria odată ce aceasta ne va fi permisă- fiindcă minţim atunci când spunem că instituţia căsătoriei nu se va schimba. Acesta este o minciună. Instituţia căsătoriei se va schimba, aşa cum şi trebuie să se schimbe. Părerea mea este că aceasta nici nu ar trebui să existe. Şi spun asta pentru că nu-mi place să construiesc ficţiuni în viaţa mea".

Aplaudată puternic de auditoriu, Masha Gessen, pe numele el adevărat Maria Alexandrovna Gessen (n. 13 ian. 1967), este o jurnalistă care activează în Rusia şi SUA, precum şi o cunoscută susţinătoare a drepturilor minorităţilor sexuale.[49]

Signorile are dreptate şi trebuie să-i fim recunoscători pentru desluşirea intr-un mod atât de precis a scopului real al parteneriatelor civile, al căsătoriei între homosexuali şi al adopţiei de copii.

Dar de ce doresc aceşti oameni să distrugă cea mai veche instituţie din istoria omenirii? Este doar ura unor oameni care nu pot ei înşişi să guste din fructul familiei? Este, oare, o mişcare revanşardă, o răzbunare a homosexualilor care au fost lipsiţi de o viaţă normală de familie?

Dar nu homosexualii fac politica mondială, încât să credem că aceştia înşişi au ajuns să decidă asupra destinului lumii, ca urmare a unor stări sufleteşti de natură psihopatologică. Care este, deci, cauza finală a susţinerii căsătoriei dintre homosexuali şi a adopţiei de copii de către aceştia?

Vom afla răspunsul la această întrebare după ce vom studia consecinţele pentru instituţia familiei şi pentru noţiunea de căsătorie pe care le implică atribuirea numelui şi statutului de familii pentru cuplurile de acelaşi sex.

---

[49] http://www.lifesitenews.com/news/homosexual-activist-says-gay-marriage-isnt-about-equality-its-about-destroy/

Consecinţele legiferării căsătoriei între homosexuali

Cuvintele sunt purtătoarele, depozitarele sensului, ale scopului şi manifestării lucrurilor, proceselor şi realităţilor pe care le numesc. Astfel că, cei care au posibilitatea să opereze modificări majore în limbă au acces deschis la schimbarea mentalităţilor şi a comportamentelor şi pot manipula cu uşurinţă individul şi schimba societatea.

Termenii definesc un fenomen prin recunoaşterea la nivel social şi acceptarea acelui nume pentru fenomenul respectiv. Aşa comunicăm, aşa ne înţelegem noi, oamenii: prin existenţa unor locuri comune ale experienţei, dar şi ale numirii lucrurilor pe care le întâlnim.

De pildă, când spun „familie", înţeleg tot ceea ce a însemnat familie pentru mine şi pentru toţi cei în mijlocul cărora am trăit, dar - şi mai mult - şi toată experienţa vieţii mele legată de povestirile despre familie în general şi despre familiile oamenilor în particular. La lucrul acesta nu m-am gândit niciodată poate în mod conştient, el a pătruns în conştiinţa mea cu timpul, încât nu ştiu când am învăţat că se numeşte „familie", dar ştiu sigur ce înseamnă o familie.

Cuvântul este mai mult decât folosirea, pur şi simplu, a unei succesiuni de sunete şi litere ce ţin de forma sa într-o limbă anume. Căci, dacă în română familia este numită cu acest nume, în germană poartă numele de *Familie*, în limba greacă *oikogenia*, ceea ce însemană „casa neamului", în chineză *jia*, iar într-o altă limbă acelaşi lucru se va numi altfel. Când învăţăm cuvântul respectiv, îl asociem cu ceea ce ştim despre familie, iar de câte ori îl vom auzi, acesta ne va evoca familia.

Termenii primesc, aşadar, sensul pe care îl are realitatea pe care o numesc. Un termen însă poate fi şi purificat sau-dimpotrivă - întinat la maximum prin folosirea lui intr-un context anume. Cu siguranţă, până la el, nu numai Hitler a purtat acest nume în istoria lumii şi nu a existat un singur Stalin în Rusia. Cu toate acestea, toată lumea asociază azi cele două nume cu ideea de crimă, de totalitarism, de suferinţă şi moarte. Deci există posibilitatea de a schimba sensul cuvintelor, de a le modifica percepţia în spaţiul memoriei şi al mentalităţii colective, printr-o simplă asociere pozitivă

sau-dimpotrivă-nefastă. Dar nu numai sensul cuvintelor poate fi schimbat, ci şi cel al realităţilor pe care încep sau continuă să le definească. De pildă, dacă mass-media asociază stigmatizant numele de Hitler cu o persoană, indiferent cum este aceea, prin repetiţie, mai devreme s-au mai târziu, lumea va asocia cu acea persoană trăsăturile de personalitate şi acţiunile lui Hitler.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu familia. Toată lumea o percepe ca fiind urmarea căsătoriei dintre un bărbat şi o femeie care se iubesc, se hotărăsc să întemeieze o familie, să nască şi să crească împreună copii şi să-şi sfârşească viaţa împreună. Este un legământ care presupune dragoste, fidelitate, castitate, asumare, stabilitate, protecţie, responsabilitate, ataşament etc. Este greu de surprins în doar câteva cuvinte uriaşul tezaur semiotic pe care îl presupune familia. Ce se întâmplă, însă, atunci când acest nume, atât de scump pentru omul dintotdeauna, este atribuit cuplului de homosexuali? Din acel moment, pas cu pas, odată cu recunoaşterea publică a acestui statut şi cu deprinderea mentală a opiniei publice cu noua realitate, începe să apară o schimbare în perceperea publică a noţiunii de familie, care de acum începe să fie aplicată ca o etichetă şi asupra cuplurilor de homosexuali, pentru a le consfinţi, a le consacra comunitar relaţia. Urmarea va fi o alterare, o alienare progresivă a sensului originar, tradiţional şi, în ultimă instanţă, real şi firesc al noţiunii de familie. Tot ceea defineşte relaţia de cuplu homosexual şi toată problematica pe care această relaţie o ridică-problematică pe care am prezentat-o în paginile de mai sus-va deveni definitorie pentru familie în general. Astfel, conceptul de căsătorie între persoane de acelaşi sex constituie un fel de cal troian în cetatea mentalităţii oamenilor. Acesta va schimba nu numai sensul cuvântului familie, ci însăşi realitatea pe care acest cuvânt o descrie şi o defineşte. Pentru prima oară în istorie, familia se confruntă cu riscul propriei disoluţii. Efectele au început deja să se arate acolo unde s-a facut pasul de a le riscul acorda homosexualilor dreptului ilicit de a se casatorii, caci de la redefinirea casatoriei a inceput totul.

Într-o analiză, Peter Sprigg, Expert în Studii Politice la organizaţia americană *Family Research Council*, avertizează cu privire la efectele imediate şi pe termen lung ale legalizării căsătoriei între persoane de acelaşi sex[50]**:**

Efecte imediate

1. Accesul homosexualilor la facilităţile fiscale menite să susţină familia naturală, cum ar fi pensia de urmaş acordată mamelor rămase cu copii minori în urma decesului soţului, sau dreptul ca imul dintre parteneri să primească asistenţă medicală gratuită în temeiul asigurării celuilalt. Chestiunea îngrijorează datorită ratei uriaşe de incidenţă a bolilor grave în rândul populaţiei homosexuale: SIDA, BTS, boli psihice şi cancere.
2. Copiii vor învăţa la şcoală că relaţia dintre homosexuali este identică cu cea dintre heterosexuali.
3. Va fi pusă în pericol libertatea religiei şi libertatea de conştiinţă.

Efecte pe termen lung

1. Mai puţini oameni se vor căsători.
2. Mai puţini oameni vor rămâne monogami şi fideli soţului sau soţiei.
3. Mai puţini oameni vor rămâne căsătoriţi pe întreaga durată a vieţii.
4. Mai putini copii vor fi crescuţi de ambii părinţi.
5. Mai mulţi copii vor creşte fără tată.
6. Se va prăbuşi rata naşterilor.
7. Se vor înmiiţi cererile pentru legalizarea poligamiei.

Redefinirea căsătoriei, un pas spre instituţionalizarea creşterii copiilor

În anii ’70, apariţia mijloacelor contraceptive şi legalizarea avortului au marcat atât debutul in forţă al revoluţiei sexuale, cât şi separarea relaţiei sexuale de naşterea şi creşterea de copii. Dintr-o dată, sexul era proclamat ca sursă de divertisment, iar „pericolul” naşterii de copii, consecinţa sa firească, era indepartat. Consecinţa? Deşi, în retorica justificativă a măsuri-

[50] [50] http://www.frc.org/brochure/the-top-ten-harms-of-same-8ex-mamage

lor contraceptive şi a avortului, principalul argument era ocrotirea viitorului copilului prin favorizarea naşterii numai în cazul copiilor doriţi, efectul s-a dovedit contrar. Ingineriile reproductive au crescut exponenţial numărul copiilor născuţi în afara familiei şi, în perspectivă, numărul de copii crescuţi fără tatăl natural. Fie crescut doar de mamă, fie cu un tată vitreg sau intr-o familie adoptivă, copilul destinat să fie fericit prin ingineria reproductivă va ajunge să sufere cumplit de lipsa unei familii formată din părinţii lui naturali, mamă şi tată, suferinţă care în foarte multe cazuri duce la grave afecţiuni care-l marchează pe întreaga viaţă (Parke, 2003; Manning, 2003; Wilcox şi colaboratorii, 2005; Giampietro, 2007).

Redefinirea căsătoriei constituie, din punct de vedere calitativ, o nouă etapă în separarea copiilor de părinţii care le-au dat naştere. Adică, dacă efectele ingineriilor antireproducătoare erau sciziunea dintre dragoste, relaţie sexuală şi naştere, legiferarea căsătoriei între homosexuali şi adopţia de copii de către aceştia marchează un pas decisiv spre ruptura totală dintre convieţuirea în sânul unei familii, relaţia sexuală şi conceperea de copii. Acest lucru este deja recunoscut pe faţă de activiştii pro-homosexualitate, care susţin că redefinirea căsătoriei înseamnă schimbarea semnificaţiei acesteia prin reorientarea ei intr-un sens eminamente hedonist, pur sexual, mergând chiar spre promiscuitate. De acum înainte căsătoria:

> „va susţine mereu alegerea sexuală, tăind legătura dintre actul sexual şi scutece” (Graif, 1997).

Dacă până acum copiii erau o consecinţă a dorinţei părinţilor de a-i naşte sau, uneori, simple accidente provocate de ineficienta mijloacelor contraceptive, acum ei devin eminamente nişte produse ale tehnicilor reproductive. Astfel, din punctul de vedere al mentalităţii pe care o presupune legalizarea căsătoriei între persoane de acelaşi sex, copilul nu mai intră fiziologic vorbind în orizontul relaţiei sexuale nici măcar ca posibilitate latentă.

De asemenea, dacă avortul şi contraceptia au favorizat separarea copilului de tatăl său natural, prin inmultirea mamelor care îşi cresc singure copiii, redefinirea din perspectivă homosexuală a mariajului face posibilă despărţirea completă a copilului atât de tatăl, cât şi de mama care i-au dat naştere. În cazul copiilor „programati” de gay şi lesbiene, nici măcar la concepţie

copilul nu mai poate avea parte de întâlnirea efectivă şi afectivă dintre tată şi mama sa. De creşterea şi educarea acestui copil se va ocupa ori unul dintre donatorii de material genetic, ori nişte terţi, femei sau bărbaţi, în orice combinaţie posibilă.

Fenomenul nu-i priveşte doar pe copiii proiectaţi de homosexuali, ci şi societatea în ansamblul ei. Căci, aşa cum contraceptia şi planificarea de copiii s-au generalizat, tot astfel această viziune privind naşterea şi creşterea de copii se va răspândi din momentul apariţiei noului cadru legislativ.

Noua mentalitate, care se va răspândi în societate prin talk-show-uri, reality-show-uri şi filme, va fi aceea că, din momentul naşterii, copiii nu le mai aparţin din punct de vedere legal părintilor naturali, care vor fi percepuţi doar ca donatori de material genetic, fără niciun rol în creşterea lor. Responsabilitatea privind creşterea şi educarea copiilor o va prelua statul, prin organismele sale de asistenţă socială, părinţii naturali (atunci când îşi vor păstra totuşi copiii) sau cei care, chipurile, şi-i doresc, fiind socotiţi un fel de tutori, atâta timp cât îşi fac datoria potrivit prescripţiilor legale.

Desigur, până atunci, poarta adopţiilor de copii „doriţi" este cel mai bun pretext pentru generarea cadrului legislativ şi a sprijinului mediatic în scopul atingerii acestui obiectiv. Mai ales într-un cuplu de homosexuali - unde „dorinţa" nu este dublată şi de legătura de sânge şi cu atât mai puţin de purtarea pruncului în pântece-, este foarte probabil ca activitatea „recreaţională" de a creşte un copil să nu mai prezinte interes la un moment dat, mai ales când survin greutăţile. Iar toată lumea va fi de acord ca responsabilitatea creşterii copiilor să fie preluată de stat, prin instanţele impersonale ale acestuia.

Ne apropiem astfel de viziunea din antiutopia lui Aldous Huxley, Minunata lume nouă, unde, pentru controlul populaţiei, copiii erau concepuţi eminamente prin tehnologii reproducătoare şi crescuţi de instituţiile statului. Sexul rămânea, în această lume fictivă, doar o sursă de destresare şi divertisment, iar familia dispărea, fiind înlocuită de concubinaje aleatorii şi de scurtă durată.

Redefinirea căsătoriei, sau dispariţia monogamiei

În domeniul manipulării limbajului, activismul pro-homosexualitate este remarcabil de inventiv. Prin ingenioase mecanisme de inginerie lingvistică, anumite cuvinte sunt înlocuite cu altele, căutate atent pentru a reprezenta în mod pozitiv anumite realităţi sexuale sau relaţionale şi pentru a induce conotaţii pozitive sau cel mult neutre, ca nu cumva să se înţeleagă altceva decât se doreşte şi oamenii să apuce să condamne fenomenul înainte de a se obişnui cu el şi a-l accepta. Astfel, nu i se mai spune „poligamie", noţiune proscrisă în mentalul colectiv, ci „non-monogamie", o noţiune neutră, sau poliamorie, termen ce implică chiar ideea de dragoste. O ,,dragoste" in devălmăşie, promiscuă, desigur, dar cine mai stă să vadă care sunt sensurile reale ale cuvintelor şi să se pună în gardă?

Acest tip de mentalitate şi comportament va pătrunde şi în mentalitatea familiei naturale odată cu deschiderea uşii pentru primirea cuplurilor de homosexuali în interiorul instituţiei familei. Că acest fapt va aduce o iminentă redefinire a familiei este recunoscut chiar şi de militanţii pro-homosexualism. Cu alte cuvinte, deja sunt atât de avansate lucrurile în această direcţie, încât se dau pe faţă din ce în ce mai mult adevăratele intenţii.

Iată ce afirma Ari Karpel într-un articol definitoriu pentru agenda politică şi mediatică privind familia;

> „Noi adesea protestăm când homofobii insistă că mariajul celor de acelaşi sex îl va schimba şi pe cel dintre heterosexuali, dar, într-un fel, au dreptate. Vom arăta, aşadar, cum relaţia dintre gay va schimba instituţia căsătoriei, dar în mai bine" (Karpel, 2011).

„In mai bine", desigur, din perspectiva promiscuităţii dorite de homosexuali, un „bine" menit să atragă disoluţia familiei şi a moralei tradiţionale. Pentru a reinventa acest nou tip de „familie", a fost definit un termen special, *monogamish,* care aminteşte de monogamie, ca să inducă cumva în eroare, înrudit semantic cu el, dar care nu înseamnă altceva decât comportamentul descris în capitolele anterioare. Acest termen, *monogamish,* după definiţia dată de jurnalistul gay Dan Savage, presupune o anumită relaţie emoţională în cuplu, dublată de o libertate pentru diverse expe-

rienţe sexuale în afara lui (Savage, 2011)[51]. El însuşi declară că împărtăşeşte, de 16 ani, o astfel de experienţă alături de un alt bărbat, împreună cu care creşte un copil-bineînţeles, printre alte aventuri „poliamoroase".

De la început, termenul a fost gândit pentru a desemna şi un nou tip de comportament sexual al heterosexualilor. Practic, propaganda gay vine de acasă cu propriile definiţii, cu propriile structuri relaţionale. Mai mult, termenul de *monogamish* nu numai că subliniază o realitate nouă în câmpul relaţionalii interumane, cunoscută în limbajul de specialitate ca „promiscuitate", dar contestă în mod militant şi caracterul natural al monogamiei. După Savage, monogamia respinge dorinţa naturală către experienţă (sexuală) de viaţă, susţinând chiar că subînţelesul de factură pobgama cuprins în termenul de *monogamish* nu este chiar atât de distructiv pentru relaţia de prietenie (Oppenheimer, 2011)[52]. Monogamiei îi este contestat caracterul de comportament specific uman, înnăscut, susţinându-se ideea că este doar un construct social, derivat, conform psihiatrului Michael Cohen, din religie. Argumentul că dragostea justifică sexul, adus de revoluţia sexuală, pentru a încuraja renunţarea la virginitatea de dinainte de căsătorie, se rescrie astăzi pentru a încuraja şi renunţarea la monogamie. Astfel, Cohen susţine că monogamia emoţională este altceva decât cea sexuală. Cu alte cuvinte, să ne mulţumim doar cu cea emoţională, singura cu adevărat importantă şi singura care poate justifica viaţa de cuplu.

Intr-un articol publicat în *The New York Times*, se recunoaşte faptul că homosexualii, odată primiţi în instituţia căsătoriei, rescriu regulile familiei naturale. Citând, chipurile, noile studii, editorialul susţine:

> „Provocările relaţiilor homosexuale reprezintă o evoluţie în căsătorie, una care ar putea arăta calea pentru supravieţuirea instituţiei familiei" (James, 201O)[53].

[51] http:// **www.thestranger.com/seattle/SavageLove?oid=9125045**

[52] http://www.nytimes.com/ 2011/07/ 03/magazine/infidelity-will-keep-us-together.html?_.r=0

[53] Scott James, ,,Many Successful Gay Marriages Share an Open Secret", New York Times, 28 ianuarie 2010; http://www.nytimes.com/2010/01/29us/295fmetro.html?scp=1&sq=Homosexuality%2O%20%20Monogamy&St=cse

Cu alte cuvinte, premisa ce trebuie indusă în mentalul colectiv, ca o axiomă ce nici nu mai necesită demonstraţie, este că familia tradiţională ar fi deja condamnată de istorie, iar adoptarea libertinajului sexual caracteristic cuplurilor homosexuale ar fi singura soluţie pentru a salva ceea ce mai poate fi salvat, adică „monogamia emoţională”.

Autovictimizarea este unul dintre cele mai eficiente mecanisme prin care activiştii pro-homosexualism au progresat în obţinerea tuturor drepturilor, chiar şi cel de a fi „mai egali” decât restul populaţiei. Peste tot auzim despre homofobie şi persecuţie, despre hărţuire şi stigmatizare a homosexuallilor, propagandă care justifică întreaga agendă politică pro-homosexualism. Acest mecanism al autovictimizării a fost inserat şi în discutarea noţiunii de familie, pentru a o schimba şi pe aceasta în acelaşi mod în care a fost schimbată întreaga legislaţie care promova moralitatea publică. Astfel, încă nici nu s-a adoptat peste tot legislaţia care să le dea „dreptul” homosexualilor de a beneficia de căsătorie, că psihoterapeuţii sexuali, cum ar fi americana Timaree Schmit, au şi început să susţină că aceştia ar fi „constrânşi” de morala actuală a căsătoriei să joace teatru în societate, mimând, de pildă, monogamia, lucru care îi tensionează şi le afectează sănătatea psihică:

> „Ei simt presiunea de a-şi ajusta cât mai mult relaţia, ca să poată fi încadrată în patul lui Procust' al acceptabilităţii (din punct de vedere al mentalităţii actuale privind familia).” (Karpel, 2011)

Schmit mai crede că, în virtutea acestei presiuni „discriminatorii”, instituţia familiei trebuie să se redefnească;

> „Contextul sexual în care mulţi bărbaţi gay iniţiază relaţii ar putea să netezească calea spre normalizarea nonmonogamiei, care, de obicei, nu e tocmai modul în care se pune mingea în joc în relaţiile hetero. Pe lângă aceasta, «clauza saunei» (n.n.-referire la regula unor homosexuali, pentru care sexul în sala de gimnastică ori saună nu se lua în calcul) nu se prea aplică în cazul persoanelor heterosexuale” (Karpel, 2011).

Există o clasă de oameni, nu puţini, cărora le-am spune naivii. Ei cred uşor tot ceea ce li se sugerează în filme sau în reality-show-uri şi adesea ajung astfel să militeze chiar împotriva propriilor interese. Unii dintre aceş-

tia ar putea crede că primirea homosexualilor în generoasa instituţie a căsătoriei nu va schimba nimic din viziunea heterosexualilor privind fidelitatea şi toate cele pe care le presupune, de bun simţ, căsătoria. Că, deci, pentru ei nu se va schimba nimic, în timp ce homosexualii n-au decât să-şi aplice propria lor înţelegere, să-i spunem „poligamă", şi propriile lor standarde libertine, ,,poliamoroase", asupra relaţiilor din cadrul căsătoriei. Lucrurile nu stau însă chiar aşa, după cum constată cu îngrijorare majoritatea sociologilor şi psihologilor profamilie. Este greu de crezut că heterosexualii vor aderala un alt standard de fidelitate sexuală, mai ridicat, în timp ce homosexualii vor redefini monogamia pentru a include escapadele poliamoroase in cadrul căsătoriei.

> „Standardul cel mai de jos va prevala în cele din urmă, astfel că regula «sex doar cu soţul sau soţia» va rămâne ca o opţiune valabilă, dar nu ca ideal şi, în mod cert, nu ca normă. Un procent semnificativ de bărbaţi heterosexuali vor urma exemplul confraţilor lor homosexuali şi, pur şi simplu, vor refuza să se căsătorească dacă femeia va veni cu o aşteptare privind exclusivitatea relaţiei sexuale. La urma urmei, ei de ce nu ar trebui să aibă aceleaşi drepturi în căsătorie ca şi bărbaţii gay? [...] Dacă monogamia nu este considerată o componentă necesară a căsătoriei între persoane de acelaşi sex, atunci va i doar o chestiune de timp până ce manipularea atentă a limbajului va schimba semnificaţia culturală a noţiunii de monogamie în toate tipurile de căsătorie. Refuzul de a permite unui soţ să-şi ia o amantă va fi privit ca înapoiat şi de modă veche." (Carter, 2013)

Creşterea nivelului de permisivitate sexuală în urma revoluţiei sexuale, hipersexualizarea tot mai accentuată a mesajului mediatic şi înmulţirea divorţurilor devin, în perversitatea retoricii antifamilie, argumente pentru introducerea noţiunii criptopoligamice de *monogamish* ca soluţie salvatoare pentru criza prin care trece familia astăzi.

„Cu rate de divorţ atât de mari, cu canalele de ştiri vuind de căsătorii celebre ruinate, cu infidelităţi flagrante, poate că acum este momentul perfect ca gay-ii să iniţieze o uşoară cosmetizare a căsătoriei." (Karpel, 2011)

Aşadar, iată cum va fi formulat în câţiva ani discursul propoligamie în revistele la modă şi pe canalele româneşti de televiziune. Condiţia fundamentală şi garantul stabilităţii relaţiei va deveni infidelitatea, nu fidelitatea - contrar a tot ceea ce se ştia dintotdeauna şi a fost verificat de toate studiile de până acum.

Redefinirea căsătoriei, sau legalizarea poligamiei

Adoptat în septembrie 1996 ca lege federală a Statelor Unite, *The Defense of Marriage Act* (DOMA) definea căsătoria doar ca unirea dintre un bărbat şi o femeie:

„În determinarea sensului oricărei legi emise de Congres, sau a oricăror decizii, regulamente sau interpretări administrative emise de birourile şi agenţiile Statelor Unite, cuvântul «căsătorie» înseamnă numai uniunea juridică dintre un bărbat şi o femeie, ca soţ şi soţie, iar cuvântul soţi se referă numai la persoanele de sex opus care sunt bărbatul şi femeia.” (DOMA, 1996)

Legea permitea statelor americane să refuze recunoaşterea căsătoriilor între persoane de acelaşi sex, care fuseseră deja legiferate în unele state. Mai mult, legea nu le îngăduia gay-lor şi lesbienelor să beneficieze de drepturile naturale, sociale şi politice, ale bărbaţilor şi femeilor care erau căsătoriţi. Cu alte cuvinte, acesta constituia actul oficial prin care nu li se recunoşteau cuplurilor de homosexuali drepturile depline de care heterosexualii se bucurau în mod natural prin formarea unei familii şi recunoaşterea ei de către stat.

În iunie 2013, în urma unui lung proces de contestare a constituţionalităţii acestei legi, proces condus de membrii mişcării LGBT şi susţinut constant de mass-media, secţiunea a treia a legii *Defense of Marriage Act*, care răspundea de protejarea familiei, a fost eliminată. A fost momentul inaugurării unei noi epoci, în care familia nu mai este definită prin unirea bărbatului cu femeia, ci poate deveni, prin această omisiune, cu totul şi cu totul altceva.

După cum vom vedea, nu este vorba doar despre câştigarea de către homosexuali a unor drepturi pe care în mod natural nu aveau cum să le do-

bândească. Lucrurile sunt duse mult mai departe, după cum observă Anita Wagner Illig, o cunoscută activistă pentru relaţiile poligame. Ea recunoaşte în *Newsweek* că redefinirea căsătoriei în cadrul DOMA deschide o cale directă catre legiferarea „căsătoriei" poligame:

> „Noi, poligamii, le suntem recunoscători fraţilor noştri LGBT, pentru că ne-au deschis calea către căsătorie. Un rezultat în favoarea egalităţii căsătoriei [homosexuale] este favorabil şi pentru căsătoria între mai mulţi parteneri, deoarece opoziţia nu mai poate fi argumentate prin lipsa precedentului nelegalizării mariajului unor alte forme de relaţii nontradiţionale" (Nelson, 2013).

Aşadar, în acest moment, adepţii poliamoriei ridică problema că, deşi Curtea Supremă a declarat neconstituţională interpretarea soţilor ca exclusiv bărbat şi femeie, încă întreţine o discriminare în privinţa numărului de soţi.

Jonathan Turley, profesor de drept la Universitatea „George Washington" şi avocatul poligamului Kody Brown, care coabitează în statul american Utah împreună cu patru femei, spune că, în privinţa recunoaşterii drepturilor.

> „poligamii sunt în acest moment acolo unde se aflau cuplurile de homosexuali înainte de 2003, când decizia în procesul intentat de Lawrence statului Texas a făcut să se prăbuşească legile care se îrnpotriveau relaţiilor homosexuale consensuale" (Nelson, 2013).

Chestiunea poligamiei nu este doar o temă de discuţie pentru câţiva nebuni care vor să li se recunoască public normalitatea unei vieţi promiscue. În anul 2006, peste 300 de profesori homosexuali şi lesbiene, împreună cu apropiaţii lor acestora de la mai multe universităţi americane, au semnat declaraţia *Beyond Same-Sex Marriage (Dincolo de căsătoria între persoane de acelaşi sex*), în care, printre altele, cereau şi recunoaşterea legală a relaţiilor sexuale între mai mult de două persoane *(Beyond Same-Sex Marriage*, 2006)[54].

[54] BeyondMarriage.org, "Beyond Same-Sex Marriage: A New Strategic Vision for All Our Families and Relationships" 26 iulie 2006, httPZ//beyond' marriage.org/full.statement.html (accesat pe 6 martie 2013).

Profesoara Elizabeth Brake de la Universitatea din Calgary, Canada, crede că justiţia este chemată să folosească instrumentele juridice pentru a „denormaliza relaţia heterosexuală monogamă ca mod de viaţă” şi „a îndrepta discriminările făcute în trecut faţă de homosexuali, bisexuali, poligami”. Ea susţine „căsătoria minimală", în care „persoanele trebuie să aibă dreptul legal de a se căsători nu numai cu o singură persoană, ci fiecare să aibă posibilitatea de a-şi determina sexul şi numărul de soţi sau soţii pe care vrea să îi/ le aibă, tipul de relaţie în care se va implica” (Brake, 2010).

Judith Stacey, profesoară la Universitatea din New York şi una dintre semnatarele declaraţiei *Beyond Same-Sex Marriage*, îşi exprimă speranţa că redefinirea căsătoriei

> „va da mariajului un contur variat, creativ şi uşor de adaptat, şi va pune în discuţie limitările diadice ale căsătoriei, în căutarea căsătoriilor grupurilor formate din mai multe persoane” (Gallagher, 2013).

Numai ce s-a operat redefinirea căsătoriei, în vara anului trecut, şi Judith Stacey a şi declarat, la o dezbatere de la Facultatea de Drept a Universităţii din New York: „Copiii în mod cert nu au nevoie de amândoi părinţii-şi de mamă, şi de tată”.

Ba mai mult, ea sugerează că trei părinţi pot fi cu mult mai buni decât doi (Anderson, 2013). Aceasta în condiţiile în care tot Stacey demonstra că băieţii crescuţi de lesbiene sunt mult mai puţin masculini, fetele crescute de lesbiene mult mai puţin feminine, iar ambii, şi băieţii, şi fetele crescute de cupluri de lesbiene, se simt atraşi de persoane de acelaşi sex (Stancey şi Biblarz, 2001). Aceste rezultate sunt probabil apreciate ca pozitive de organizaţiile de sănătate mentală.

Care este agenda „poliamoroşilor”?

Pasul întâi: Controlul imaginii mediatice prin prezentarea unor întâmplări fericite din viaţa unor plăcute şi fericite grupuri poligame.

Pasul doi: Supradimensionarea virtuţilor acestui mod de viaţă, în principal prin naraţiuni personale sprijinite de anumite dovezi „ştiinţifice”.

Pasul trei: Evidenţierea şi folosirea tragediei destrămării a numeroase familii heterosexuale pentru a justifica „necesitatea” instituirii unor noi norme pentru viaţa de familie:

> “Când mă gândesc la numărul mare de copii care cresc fără unul din părinţi, mă gândesc că este extraordinar ca fata mea să aibă în viaţa ei trei adulţi care să-i acorde timpul necesar, atenţie şi îngrijire. Şi nu numai atât, ci şi toate felurile de dragoste care se întâlnesc in familiile din întreaga lume. Nu văd de ce ar putea fi considerată diferită de alţi copii.”

> „Am fost foarte bucuroasă (după aflarea hotărârii de anulare a DOMA). Familia nucleară, formată dintr-un tată, o mamă şi doi sau trei copii, nu mai poate constitui o majoritate», afirmă Anne Wilde, promotoare a poligamiei. „Acum, copiii sunt îngrijiţi de bunici, părinţi singuri sau părinţi gay. [...] Se pare că, dacă tot mai multe persoane acceptă Căsătoriile gay, urmează ca şi Căsătoriile poligame să nu mai fie criticate atât de mult[55].

Să înţelegem de aici că destrămarea programatică a familiei are ca scop trecerea într-o fază „superioară”, chiar aceea a desfiinţării conceputului de familie? Căci legalizarea „familiei” homosexuale sau poligame duce implicit la abolirea celei tradiţionale.

> „În final, vom pune cuvintele noastre în gura copiilor noştri. Când fata mea va vorbi despre Căsătoriile între persoane de acelaşi sex, sau despre dragostea între mai mulţi, ea totdeauna va fi uimită şi va spune: *Nu înţeleg de ce cineva se supără când oamenii se iubesc fără să facă rău nimănui.* Transformă-l pe copilul tău intr-un apărător al stilului tău de viaţă şi protector al minorităţii tale sexuale! Copiii îşi iubesc părinţii până la moarte, ei vor fi fericiţi să respingă ambivalenţa şi să te apere.[56]

O strategie mediatică asemănătoare s-a aplicat şi pentru formarea la nivel mondial a unei opinii publice pozitive privind legiferarea căsătoriei între persoane de acelaşi sex, scop în mare măsură atins. Mass-media deţin astăzi pâinea şi cuţitul...

---

[55] http://Www.christianpost.com/news/polygamists-celebrate-doma-ruling-does-gay-marriage-open-the-door-for-polygamy-98954/

[56] Brown, 2013; http://www.nomblog.com/36962/

Redefinirea căsătoriei şi scăderea natalităţii şi fertilităţii în rândul populaţiei

Impactul legiferării căsătoriilor între homosexuali este puternic şi imediat şi în ceea ce priveşte scăderea fertilităţii şi a natalităţii. Fenomenul a fost constatat din anul 2007, când, din cele cinci state americane care legalizaseră Căsătoriile între persoane de acelaşi sex, patru se situau printre ultimele opt din cele 50 de state americane în ce priveşte rata naşterilor-măsurată în raport cu populaţia totală-şi rata fertilităţii-măsurată în raport cu populaţia de sex feminin capabilă de a da naştere unui copil (Martin şi colaboratorii, 2010).

Fenomenul este vizibil şi în statele americane care le acordă anumite drepturi cuplurilor de homosexuali, chiar dacă nu le-au legiferat căsătoria. Din cele 16 state care au făcut aceasta[57], 12 se clasează printre ultimele 20 la capitolul natalitate, iar 11 dintre ele sunt printre ultimele 17 la rata fertilităţii. Vermont, primul stat american care le-a oferit aceleaşi avantaje cuplurilor de homosexuali ca şi celor de heterosexuali, prin legea dedicată „parteneriatelor civile" în anul 2000, se situează pe ultimul loc la rata naşterilor şi a fertilităţii (Martin şi colaboratorii, 2010)[58].

La nivel internaţional, din cele 10 state care permit căsătoriile între homosexuali, şase se situează printre ultimele 60 din 223 de ţări la rata naşterii şi a fertilităţii (Fastenberg, 2010)[59]. Toate cele 10 ţări se situează sub media ratei mondiale a fertilitătii (Country Comparison: Birth Rate)[60], nu-

[57] Human Rights Campaign, "Marriage Equality and Other Relationship Recognition Laws," April 2, 2010; online la: http://www.hrc.org/documents/ Relationshipjlecognition_LaWS_Map.pdf

[58] An Act Relating to Civil Unions," H. 847, adopted April 26, 2000; online la: http://www.leg.state.vt.us/docs/2000/bills/passed/h-847.htm

[59] The Netherlands, Spain, Canada, Belgium, South Africa, Norway, Sweden, Portugal, Iceland, and Argentina în Dan Fastenberg, "A Brief History of International Gay Marriage," Time, July 22, 2010; http://www.time.com/ time/world/article/O,8599,2005678,00.html

[60] "Country Comparison: Birth Rate," The World Factbook (Central Intelliv gence Agency); online 1: https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/rankorder/2054rankhtml; şi "Country Comparison: Total Fertiliv ty Rate," The World Factbook (Central Intelligence Agency); online la: https:// WW-CiägW/library/publications/the-world-factbook/rankorder72127rank. htnil?countryName=Burma&countryCode=bm&regionCode=eas#bm

mai Africa de Sud având rata naşterilor mai mare decât media mondială (Spring, 2011).

Care să fie cauza scăderii natalităţii şi a fertilităţii?

În primul rând, este exact efectul despre care am vorbit mai sus, şi anume o deteriorare majoră a moravurilor, mai cu seamă a celor ce ţin de căsătorie, de formarea unei familii şi naşterea de copii. Ieşirea în prim-planul scenei mediatice a „familiei" homosexuale, unde practicile sexuale şi excentricitatea copleşesc oricare alt obiectiv de viaţă, are în mod evident un puternic efect de atenuare a dorinţei oamenilor de a naşte şi creşte copii. Aşadar, odată cu apariţia „familiei" de homosexuali, se răspândeşte mentalitatea că scopul relaţiei de cuplu pe termen lung nu este decât acela de a asigura cadrul unei anumite comunicări emoţionale, unei intimităţi psihologice mai mari, necesare nevoilor psihologice ale individului de a se elibera de stresul, de spectrul singurătăţii. În acelaşi timp, deschiderea sexuală a acestei „familii" fie către alţi indivizi, fie către alte cupluri, conferă acestui cuplu mai mult profilul unui organism sexual care subzistă şi socializează în principal în temeiul fanteziilor sexuale.

În noua ecuaţie a contractului marital promovat de homosexuali nu intră nici fidelitatea, nici responsabilitatea, nici durabilitatea, şi cu atât mai puţin naşterea şi creşterea de copii.

Homosexualii, oricât tam-tam s-ar face pe tema legalizării adopţiilor de copii de către aceştia, nu au această afinitate, lucru care rezultă din studiile citate până acum. Chiar dacă ar adopta copii, nu ştim ce s-ar putea întâmpla cu aceşti copii după ce cuplul se destramă-fapt dovedit în studiile citate mai sus a avea o probabilitate semnificativă. Mai ales în cazul în care copilul a fost purtat în pântece de o femeie străină.

Însă, chiar şi copiii adoptaţi de astfel de cupluri vor fi introduşi în aceeaşi cult al sexului, aşa că, după cum au constatat studiile, probabilitatea de a ajunge şi ei homosexuali este foarte mare.

In aceste condiţii, intr-adevăr, homosexualitatea devine un mijloc eficace de control al creşterii populaţiei. De altfel, acest lucru a fost susţinut chiar de activiştii homosexuali în anul 1964, momentul în care, în spaţiul public

american, aceştia au trecut de la o politică defensivă la una de afirmare a normalităţii comportamentului lor. Astfel, unul dintre reprezentanţii lor argumenta:

„Homosexualitatea nu este o aberaţie; cei cu această orientare sunt numai un alt fel de oameni, care trăiesc un mod de viaţă acceptabil, mai cu seamă pentru că homosexualii constituie un răspuns perfect la problema exploziei demografice" (Socarides, 1993).

Dar adopţia pentru homosexuali şi gestaţia pentru terţi reprezintă doar o parte din mecanismele prin care homosexualitatea se va propaga în societatea care legiferează căsătoriile şi adopţia de copii pentru cuplurile de acelaşi sex.

Consacrarea modelului de „familie" de homosexuali, mijloc de răspândire a homosexualităţii

În anul 1976, Gwen Broude şi Sarah Greene, de la Universitatea Harvard, analizând datele etnografice disponibile de la 186 de societăţi din întreaga lume, au clasificat culturile respective în funcţie de gradul de permisivitate a comportamentului homosexual (Broude şi Greene, 1976). Din toate cele 186, au fost listate numai 39 de societăţi unde informaţiile cunoscute permiteau realizarea clasificării potrivit criteriilor identificate ca relevante pentru gradul de acceptabilitate a comportamentului homosexual. Iată ce s-a descoperit:

- comportamentul homosexual este complet absent în cinci dintre cele 39 de societăţi unde aceasta nu există ca şi concept;
- in 60% din societăţile care nu aprobau homosexualitatea 76% din cele 39-, aceasta este foarte rară sau nu există deloc. În celelalte 40%, nu este neobişnuită;
- în 50% din societăţile care doar ridiculizează homosexualitatea, aceasta este absentă, iar în celelalte 50% nu este ceva neobişnuit;
- în 89% din societăţile care acceptă sau ignoră homosexualitatea, aceasta nu este ceva neobişnuit (Schumm, 2010; Cameron, 2009).

Aşadar, există o relaţie de proporţionalitate directă între gradul de acceptare a homosexualităţii de către o societate şi prezenţa fenomenului în

acea societate şi cultură În aceste condiţii, legalizarea căsătoriilor între persoane de acelaşi sex, prezenţa tot mai vizibilă în societate a acestora, vizibilitate hipertrofiată prin intermediul mass-media şi, mai ales, răspândirea concepţiei pro-homosexuale prin mediile educaţionale vor putea juca un rol esenţial în răspândirea fenomenului homosexualităţii în societatea actuală.

Un studiu realizat de Amy Butler în anul 2005 dovedeşte că, atunci când climatul legislativ şi mentalităţile sunt favorabile homosexualităţii, creşte probabilitatea formării de parteneriate, deci de exprimare socială a comportamentului homosexual (Butler, 2005). Chiar şi rata de abuzuri homosexuale asupra copiilor şi adolescenţilor este mai mare acolo unde homosexualitatea este mai mult prezentă şi promovată social. Practic, avem de-a face cu un comportament sexual extrem de ofensiv, care, dacăi se dă posibilitatea, cucereşte noi şi noi teritorii din corpul social al, din rândul populaţiei. Mai grav însă decât toate fenomenele prezentate până acum rămâne educaţia noilor generaţii potrivit standardelor de gândire ale ideologiei de gen, adică potrivit acelei gândiri care nu numai că lasă poarta deschisă dezvoltării comportamentului homosexual, ci şi determină înclinaţii şi chiar împinge copiii pe panta deviaţiei sexuale.

Îngrădirea libertăţii de conştiinţă şi religioase. Scoaterea creştinilor în afara legii

Oare, recunoscându-se homosexualilor căsătoria şi dreptul de a înfia copii, nu va fi influenţată major viaţa religioasă, în ocurenţă creştină, a cetăţii? În general, principial vorbind, când nelegiuirea este legiferată, legea morală care o incriminează ori dispare, ori se schimbă, negându-şi propriile valori şi criterii, ceea ce este aproape acelaşi lucru cu a dispărea Aceasta funcţionează atât în planul persoanei umane, cât şi în cel social şi politic, fiind, până la urmă efectul unui principiu natural al noncontradicţiei.

Cu siguranţă, noua lege care ameninţă să se impună lumii le va pune la încercare credinţa multor. Ori vor mărturisi, asumându-şi toate riscurile legale şi sociale, ori se vor autocenzura, făcând tot mai mult pact cu gândul că totuşi e şi asta o formă de a iubi, că tot dragoste e până la urmă, ceea ce înseamnă că vor păşi mai încet sau mai repede spre lepădarea de propria

credinţă. Va fi, oare, şi acesta un mod de spălare a creierului noii generaţii? Fiecare pas făcut spre impunerea homosexualităţii ca normă socială şi morală este unul spre scoaterea în afara legii atuturor celor care mărturi-sesc că homosexualitatea nu este cel mai frumos, benefic şi rezonabil mod de viaţă, cel puţin nu tot atât de recomandat ca heterosexualitatea, nemaivorbind de cei care-l consideră nociv sau dezastruos pentru cei ce-l practică şi pentru alţi membri ai societăţii.

Instituirea şi la noi a Consiliului Naţional pentru Combaterea Discriminării (CN CD) indică clar direcţia în care se îndreaptă ţările europene astăzi. Acest nou „jandarm ideologic" va aplica sancţiuni aspre, de la contravenţie şi până la închisoare, pentru orice manifestare contrară deplinei recunoaşteri a drepturilor homosexualilor, inclusiv acela de a se apăra în faţa unui pericol imaginar atacându-i pe cei care nu le sunt simpatici.

În acest context, refuzul Bisericii de a oficia căsătorii între persoane de acelaşi sex sau de a-şi da acordul privind adopţia de copii de către acestea, nemaivorbind de aiirmaţia că homosexualitatea e un păcat, va fi un motiv suficient pentru a o lipsi de drepturi, a o persecuta şi prigoni.

- În Brazilia, legea „antihomofobie" promovată de guvernul de stânga va trimite preoţii la închisoare între doi şi cinci ani dacă spun ceva care răneşte sentimentele unui homosexual. Acest lucru înseamnă că homosexualii trebuie doar să pretindă că sunt discriminaţi de către un preot profamilie şi preotul acela este scos din luptă câţiva ani de zile. Aceeaşi lege va închide rectorul unui seminar catolic dacă va refuza admiterea unui homosexual. Cu alte cuvinte, în Brazilia, singurii oameni care au dreptul de a fi preoţi sunt homosexualii. Această lege a fost susţinută de toate marile grupuri pro-homosexualitate din Brazilia[61].
- În 1989, dr. Chuck McIlhenny, pastor al primei Biserici Presbiteriene din San Francisco, a ajutat la respingerea unei legi a parteneriatului civil care, sub ameninţarea cu închisoarea sau cu amenzi grele, ar fi forţat publicul să trateze cuplurile homosexuale ca pe familii. Fiind

[61] "Homophobia Law to Impact Homilies, Seminaries." ZEN IT: The World Seen from Rome, March 18, 2007

unul dintre puţinii pastori ai oraşului activi din punct de vedere politic, McIlhenny şi familia sa au devenit rapid ţinta urii homosexualilor. Timp de trei ani, la cele mai diverse ore ale zilei şi nopţii, ei au primit mii de apeluri telefonice ameninţătoare şi hărţuitoare, în care apelanţii jurau să le sodomizeze şi să le ucidă pe cele trei fiice ale pastorului[62]. Teroriştii homofili le-au incendiat şi casa, şi biserica De asemenea, i-au vandalizat în mod repetat casa şi biserica cu graffiti (de exemplu, cu inscripţia „Dykes pro Choice", adică „Lesbiene pro-avort") şi au atacat centrul de consiliere pentru criză de sarcină care aparţinea de biserică. Homosexualii au spart pe furiş geamurile bisericii de atâtea ori încât enoriaşii au fost nevoiţi să zidească permanent ferestrele[63].

- „Consiliul de supervizare a oraşului San Francisco a condamnat decizia Bisericii Catolice de a nu da copii în adopţie cuplurilor de homosexuali. Oficialii au caracterizat această poziţie ca «ignorantă», «defăimătoare», «discriminatorie», «instigatoare la ură» şi i-a cerut episcopului local să încalce învăţătura oficială a Bisericii Catolice"[64].

o Organizaţiei de caritate a Bisericii Catolice din Massachusetts i s-a interzis să se mai implice în procedura de plasare a copiilor în adopţie, deoarece a refuzat să le plaseze copii cuplurilor de homosexuali"[65].

Deja, în Danemarca, Parlamentul a adoptat o lege care obligă toate cultele să oficieze căsătorii între persoane de acelaşi sex. Deşi preoţii pot refuza să le oficieze, lucrurile nu sunt deloc liniştitoare, fiindcă episcopii sunt obligaţi să găsească un alt preot care să facă acest lucru[66]. Să ne gândim care ar fi efectul acestei legi intr-o ţară ortodoxă! Oare, dacă episcopul ar fi obligat să delege un preot să oficieze o căsătorie între homosexuali, nu ar

---

[62] „The McIlhennys: Victims of Hate." Focus on the Family Citizen, August 20, 1990, pp. 14-15

[63] Buletinul de ştiri Focus on the Family, octombrie 1991

[64] 64 http://www.thomasmore.org/downloads/sb_thomasmore/ CityofSanFrancisco-Resolution.pdf

[65] http://www.weeklystandard.com/Content/Public/Articles/ 000/000/012/191kgwgh.asp; http://www.boston.com/news/ local/articles/2006/ 03/11/workeruusL to_.fill_void._left_by_bostomagencys_decision

[66] http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/denmark/9317447/ Gay-Danish-couples-win-right-to-marry-in-church.html

însemna că este căzut din credinţă? Deci, ori homosexuali, ori în catacombe. Desigur, mai întâi Biserica ar fi lipsită de toate subvenţionările de care se bucură organizaţiile de interes public pentru a susţine acţiuni de caritate sau alte activităţi proprii. Pe urmă, va pierde scutirile de taxe pe care le are ca orice organizaţie de interes public (Laycock şi colaboratorii, 2008). Apoi vor urma amenzile, măsurile opresive, care vor merge până la închiderea persoanelor care se opun respectării legii „anti-discriminare”[67]. Deja, în statele unde a fost legalizată căsătoria între homosexuali, s-au demarat asemenea măsuri“[68]. Poate că numai bolşevismul a mai reuşit o asemenea prigoană împotriva creştinismului precum cea pe care o anunţă homosexualizarea moralei şi legislaţiei ţărilor Occidentale astăzi.

„În 1989 şi 1990, homosexualii au dus un război direct de vandalizare şi distrugere împotriva bisericilor catolice din Los Angeles. Atacatorii homosexuali, autointitulaţi «Greater Religious Responsibility», au revendicat atacurile virulente împotriva Cardinalului Roger Mahony, pe care l-au numit «criminal», pentru că s-a opus programelor lor de educare pentru «sex protej at». Ei au atacat Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” din Los Angeles, profanând-o cu printuri de culoarea sângelui, fotografii pornografie cu perversiuni sexuale şi postere ale organizaţiei gay ACT-UP lipite peste tot. Pe uşa bisericii „St”. Ecaterina” au bătut în cuie pe uşa bisericii o cruce înaltă de trei metri, festonată cu penisuri din plastic şi prezervative folosite. Au uns cancelaria cu sânge de animale şi intestine, care păreau provenite din ritualuri satanice.”[69]

În acelaşi timp, însă, noua ideologie va impune subvenţionarea organizaţiilor LGBT cu sume mare de bani, ca organizaţii de interes public, după cum s-a întâmplat în ultimii ani în Spania[70].

Cine speră intr-o rezolvare amiabilă a conflictelor ridicate de atribuirea unor drepturi fără precedent homosexualilor s-ar putea să se înşele. Experienţa ultimelor trei decenii ne arată că nu este vorba numai despre reven-

[67] http://www.npr.org/templates/story/story.php?story1d=91486340

[68] http://www.heritage.org/research/reports/2008/10/same -sex-marriage-and-the-threat-to-religious-liberty

[69] “Mahony and the Times.” National Catholic Register, February 11, 1990, p. 4

[70] http;//www.thelocal.es/20140820/gays-are-to-blama-for-spains-debt-politician

dicarea şi obţinerea unor drepturi, ci şi despre cauţionarea unei adevărate campanii de intimidare şi terorizare a populaţiei care încă mai crede că homosexualitatea se împotriveşte naturii şi chiar lui Dumnezeu. Acest lucru se întâmplă deja în ţările Occidentale.

„Homosexualii şi membrii pro-avort ai grupurilor ACT-UP (Coaliţia SIDA pentru eliberare) şi ai altor grupuri au luat cu asalt Catedrala Sf. Patrick din New York pe 10 decembrie 1989, atacând enoriasii, întrerupând slujba Cardinalului John O'Connor şi profanând moaştele, pe care le-au aruncat pe jos şi le-au călcat în picioare. În afara catedralei, sute de homosexuali cereau caterisirea Cardinalului O'Connor şi atacau trecatorii, toate acestea deoarece Cardinalul a refuzat să accepte educaţia pentru «sex protejat». De asemenea, pancartele homosexualilor afişau lozinci precum: «Maria ar fi trebuit sa facă avort», «Hristos a fost homosexual», «Moarte Bisericii», «Adolf Hitler-un lider catolic» şi «Să Biserica».” (Jones, 1987)

Este pur şi simplu imposibil de imaginat ceva mai odios decât acest atac, dar, desigur, mass-media şi instanţele de judecată nu au găsit nicio dovadă de rea-voinţă în rândul protestatarilor.

„După invazia de la Catedrala Sf. Patrick, ACT-UP a dat un comunicat de presă, spunând despre cauza pe care au susţinut-o astfel că este «... suficient de importantă [pentru a ne permite] să invadăm orice spaţiu, să întrerupem orice discurs». Organizatorii sacrilegiului - auto-proclamat «Păcatul Sexului Protejat» - au fost condamnaţi de către judecătoarea Jo Ann Ferdinand, de la Tribunalul Penal din Manhattan, doar la 75 până la 100 ore de muncă în folosul comunităţii. Ea a refuzat să îi aresteze sau să îi amendeze, spunând că «le admiră devotamentul» şi comparându-i cu Mahatma Gandhi şi Martin Luther King, o comparaţie pe care ziaristul Ray Kerrison de la New York Post a socotit-o «atât de bizară încât pătează memoria a două figuri istorice autentice».” (King, 1991)

Kirk şi Pill rezumă concis în cartea lor strategia de infiltrare şi subversiune-în special împotriva bisericilor, cel mai mare inamic al „agendei homosexuale - după cum urmează:

„[...] Totuşi, două lucruri pot fi făcute pentru a contracara homofobia religioşilor moderaţi. În primul rând, homosexualii pot vorbi pentru a «tulbura apele» morale, adică pentru a submina raţionamentele care «justifică» bigotismul religios, blocând astfel unele din recompensele psihice ale acestuia. Aceasta ar implica sprijinul public acordat bisericilor moderate şi ridicarea de obiecţii teologice serioaSe faţă de învăţăturile biblice conservatoare. Înseamnă, de asemenea, expunerea inconsecvenţei şi urii care stau la baza doctrinelor antihomosexuale. Bisericile conservatoare, care vorbesc la fel de mult de mila creştină ca oricine altcineva, sunt vulnerabile în special prin ipocrizia insensibilă pe care o au faţă de suferinzii de SIDA.

În al doilea rând, homosexualii pot submina autoritatea morală a bisericilor homofobe asupra aderenţilor mai puţin fervenţi ai acestora, portertizându-le instituţiile ca entităţi retrograde, intr-o gravă necon-cordanţă cu vremurile şi cu ultimele descoperiri ale psihologiei. Împotriva forţei atavice a Religiei de Modă Veche trebuie să se folosească forţa mai mare a Ştiinţei şi Opiniei Publice (scutul şi sabia acelui blestemat «umanism secular»). O astfel de «Nesfântă Alianţă» a funcţionat deja foarte bine în America împotriva bisericilor, pe teme ca divorţul şi avortul. Cu destule discuţii deschise despre prevalenţa şi acceptabilitatea homosexualităţii, această aliantă poate funcţiona şi pentru homosexuali” (Kirk şi Pill, pg. 179).

Dar noile legi pro-homosexualitate nu afectează doar personalul clerical, ci şi pe oamenii obişnuiţi care ţin la convingerile lor interioare, refuzand să îşi exprime acordul cu stilul de viaţă homosexual. Astfel, în statele Americane unde s-a legiferat căsătoria între persoane de acelaşi sex, micii furnizori de servicii care au propriile convingeri de conştiinţă ori religioase şi nu vor să contribuie la organizarea nunţilor homosexuale sunt hărţuiţi în justiţie:

- În august 2013, Curtea Supremă a statului american New Mexico a decis împotriva unei fotografe care a refuzat să lucreze la nunta unui cuplu de lesbiene. Fotografa motivase că imaginile ei aveau să promoveze un concept pe care religia sa nu îl acceptă. Lesbienele au reclamat-o la Comisia pentru Drepturile Omului, care a amendat-o cu peste 6.600 de dolari. Iar Curtea Supremă din New Mexico

a susţinut această decizie, judecătorul Bosson atrăgând atenţia printr-o opinie scrisă în care vorbea despre obligaţia cetăţenilor „de a face compromis cu convingerile religioase care le inspiră viaţa... O societate pluralistă multiculturală... cere neapărat aceasta[71]. Cu toate acestea, un sondaj Rassmussen din acelaşi an arăta că 85% din americani considerau că un fotograf creştin ar trebui să aibă dreptul de a refuza să lucreze pentru o ceremonie de nuntă între persoane de acelaşi sex[72].

- O florăreasă din Washington s-a ales cu dosar la procuratură după ce a refuzat să furnizeze aranjamente florale pentru o nuntă între persoane de acelaşi sex. Acuzarea nu a ţinut cont de faptul că ea avea persoane LGBT printre clienţi, pe care le servea fără probleme. Dar a refuzat pe motive de conştiinţă să se implice intr-un eveniment cu care nu era de acord[73].
- La fel, un judecător din statul New Jersey a decis, în 2012, că o casă de vacanţă a Bisericii Metodiste Unite nu-şi putea refuza serviciile dacă cuplurile homosexuale i-o cereau[74].
- Deţinătorii unei locaţii de nuntă din statul Iowa au avut pierderi financiare şi au fost abuzaţi verbal pe email după ce au refuzat unui cuplu format din persoane de acelaşi sex organizarea nunţii în locaţia lor[75].
- Un exemplu despre agresivitatea activiştilor pro-homosexualitate este cel al unui întreprinzător din Gilbert, Arizona, care şi-a exprimat sprijinul pentru o lege care să garanteze dreptul afaceriştilor la libertatea de conştiinţă când vine vorba de furnizarea de servicii persoanelor homosexuale. Acesta a primit numeroase emailuri prin

[71] https://www.lifesitenews.com/news/nm-supreme-court-justice-com-promising-religion-on-gay-marriage-is-the-price

[72] http://www.rasmussenreports.com/public_content/business/generaLbusiness/july_2O13/85_think_christian_photographer_has_right_to.turn_down_same_sex_wedding_job

[73] http://www.lifesitenews.com/news/elderly-christian-ilorist-faces-thousands-in-fines-for-refusing-to-provide/

[74] http://wwwlifesitenews.com/nevvs/judge-rules-christian-facility-can` not-ban-same-sex-civil-union-ceremony-on/

[75] http://www.liifesitenews.com/news/f-k-you-f-k-your-god-f-k-your-religion-business-owners-threatened-for-refus

care erau ameninţaţi cu moartea el şi copiii săi. O mostră de mesaj suna astfel:

*Die you ****. And I hope your children die too. You hateful . . .demon ("Moarte ţie, *****. Sper sa-ţi moară şi copii. Demon ***** plin de ură ce eşti."*[76].

Ce putem face? Să nu ne fie frică, căci pe frică, pe intimidare se întemeiază ofensiva noii ordini „morale" (mai exact, imorale) a lumii. Şi să luptăm pentru a ne apăra drepturile câştigate cu sânge în 1989, la numai câteva zile după atacul pe care homosexualii l-au dat Catedralei Sf. Patrick din New York: în primul rând, pentru dreptul de a trăi şi gândi cu adevărat liber, într-o societate în care să nu ne fie ruşine că ne numim creştini, drept pe care şi comunismul ni-l refuza.

[76] http://www.adfmedia.org/News/PRDetail/8885

Organizatiile de sănătate mentală şi instituţiile publice ca instrumente ale propagandei pro-homosexualitate

Tendinţa omului de rând este aproape întotdeauna de a se supune, de a urma autorităţii celor care guvernează societatea Conducătorii şi, mai nou, specialiştii şi experţii, se insinuează în mentalitatea popoarelor ca o elită demnă de încredere, pentru că îşi asumă rolul de apărători ai binelui public din poziţia de aleşi care ştiu şi sunt îndrituiţi pentru aceasta.

Dacă în multe domenii, în marea parte a ţărilor occidentale, o astfel de atitudine este îndreptăţită, în ce priveşte poziţia instituţiilor publice privind homosexualitatea avem temerea că încrederea pe care le-o acordăm nu mai poate fi justificată

Aranjamente politice, teroare şi fraude intelectuale pentru a falsifica adevărul ştiinţific

Totul a început în anul 1973. Pana in acel an, homosexualitatea era tratată ca o tulburare mentală prima din cele înscrise în secţiunea 302 - dedicată deviaţiilor sexuale - din Manualul de Diagnostic şi Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale, DSM-II. Din anul 1973, însă, DSM, cel mai important ghid în diagnosticarea şi tratarea bolilor mentale pentru America şi multe alte ţări din lume - printre care şi România -, a eliminat homosexualitatea din rândul tulburărilor mentale. Din acel moment, a devenit peste noapte ilegal să diagnostichezi şi să tratezi homosexualitatea ca boală. Cine o face, riscă pierderea licenţei şi distrugerea carierei. E ca şi cum, peste noapte, scoţându-se schizofrenia din DSM, boala ar înceta să mai existe, iar doctorii care ar mai prescrie vreun tratament şi-ar pierde dreptul de a mai practica.

Cum a fost posibil, se întreabă medicul şi psihiatrul american Charles W. Socarides, ca prin această măsură „să ignori şi să respingi in mod dictatorial nu numai sute de studii, cercetări şi rapoarte de psihiatrie şi psihanaliză, dar şi o întreagă serie de studii realizate de grupuri de psihiatri, psihologi şi specialişti în educaţie în cadrul unor rapoarte realizate de cele mai importante instituţii de sănătate mentală din America pe o perioadă de 70 de ani” (Socarides, 1992)?

În 1969, când abia începuseră să se mediatizeze luări de poziţie în favoarea normalităţii homosexualităţii, după nişte importante succese terapeutice de eliberare a pacienţilor de „jugul homosexualităţii”, doctorul Socarides, încurajat de comunitatea de psihoterapeuţi, a făcut un memoriu prin care susţinea dezvoltarea de către Institutul Naţional pentru Sănătate Mentală din SUA (NIMH) a unui program naţional de prevenţie şi tratament al homosexualităţii şi altor tulburări sexuale:

„Homosexualitatea ar putea fi ameliorată cu succes în multe cazuri prin abordări terapeutice noi. Aceasta le-ar putea aduce o mare speranţă de Vindecare celor care au ajuns la disperare şi o reală speranţă pentru posibilitatea unui prognostic favorabil în cele mai multe cazuri de homosexuali care în mod voluntar caută ajutor” (Socarides, 1992).

Grupul de lucru alcătuit de NIMH, din care au fost excluşi cei mai importanţi cercetători şi terapeuţi ai homosexualităţii, a respins propunerea, cerând toleranţă şi înţelegere pentru condiţia homosexualilor, de parcă oferirea de ajutor pentru nişte oameni în suferinţă însemna să-i terorizezi şi să-i marginalizezi. De fapt, cei mai importanţi factori implicaţi în decizie erau cunoscuţi ca susţinători ai normalităţii comportamentului homosexual şi, ulterior, şi ai operaţiilor de schimbare de sex (vezi John Money).

Din acel moment, a început o adevărată reprimare a tuturor programelor de cercetare privind psihopatologia homosexualităţii:

> „Grupuri de homosexuali militanţi politic au început să perturbe, să submineze şi chiar să întrerupă programele de cercetare desfăşurate la nivel local şi naţional care urmareau sa identifice originile, simptomatologia, evoluţia şi tratamentul homosexualităţii.

Psihiatrii care îndrăzneau să vorbească despre constatările lor clinice au fost discreditaţi chiar în paginile revistelor oficiale ale propriilor organizaţii profesionale (Psychiatric News, 1972). Unele dintre aceste atacuri publice erau argumentate în scrisori pline de ură, cu ameninţări prin telefon şi chiar ameninţări cu acte teroriste îndreptate împotriva celor care continuau să vorbească despre concluziile lor ştiinţifice” (Socarides, 1992).

În cartea sa, Ronald Bayer, un psihiatru pro-homosexual, descrie atmosfera anilor în care s-a votat eliminarea homosexualităţii din rândul tulburărilor mentale (Bayer, 1981).

În 1970, la convenţia Asociaţiei Psihiatrice Americane (APA), activiştii homosexuali au decis să tulbure conferinţa întrerupând-o brutal prin pătrunderea cu forţa în sală şi ridiculizarea psihiatrilor care tratau homosexualitatea ca pe o tulburare mentală, cărora le-au strigat să plece. Oare organele de ordine, care sar întotdeauna cu promptitudine să reprime manifestările de dezaprobare a homosexualităţii, unde erau când unii dintre cei mai mari doctori psihiatri şi psihoterapeuţi ai Americii erau împiedicaţi prin violenţă să-şi exprime liber constatările ştiinţifice?!

Lucrurile nu s-au oprit aici. În 1971, activistul şi proeminentul lider homosexual Frank Kameny, membru al Gay Liberation Front şi co-fondator al Mattachine Society[77] filiala Washington DC, întrerupe din nou conferinţa Asociaţiei Psihiatrice Americane strigand următoarea ameninţare:

„Psihiatria este inamicul întrupat care poartă un război neobosit împotriva noastră. Puteţi lua această afirmaţie ca pe o declaraţie de război împotriva voastră" (Bayer, 1981).

În urma acestor ameninţări şi a terorii (care avea şiunnume de cod: Zapping the Shrinks, „Prăjirea psihiatrilor"[78]) pe care activiştii o exercitau asupra APA, susţinută de altfel de mass-media Vremii, homosexualii au reuşit chiar să obţină acreditari pentru a se putea exprima în cadrul conferinţelor asociaţiei. Astfel, puteau ameninţa direct pe oricine susţinea că homosexualii au nevoie de terapie. La Convenţia din 1972, activiştilor homosexuali li s-a permis să participe cu un stand intitulat *Gay, Mândru şi Sănătos.*

[77] Organizaţie fondată în 1950 de Harry Hay şi alţi activişti pro-homosexualism cu orientare ideologică de extremă stânga afiliaţi Partidului Comunist din SUA, organizată iniţial pe modelul aceluiaşi partid ca societate secretă cu celule, jurăminte secrete, niveluri suprapuse şi conducere anonimă (cf. http1//9nWîkipedia.org/wiki/Mattachine_Society; McClay, 2010, p.279)

[78] www.conservapediacom/Zapping,.the.Shrinks

Pasul următor a fost că agenţii pro-gay din interiorul APA au favorizat şi prezenţa activistului homosexual Kameny la comisia de discuţii pe tema eliminării homosexualităţii din grupul deviaţiilor sexuale, concomitent cu înlăturarea din acest grup a psihiatrilor cu experienţă în psihoterapia homosexualităţii (Bayer, 1981).

În aceste condiţii, constatand o adevărată strategie de intimidare a psihiatrilor şi de reducere la tăcere a oricărei dezbateri ştiinţifice, filiala newyorkeză a Asociaţiei Psihiatrice Americane a organizat un grup de lucru format numai din psihiatri, primul de acest fel în America, cu scopul de „a pune în lumină natura, sensul şi ceea ce înseamnă de fapt homosexualitatea".

„După doi ani de deliberări şi şaisprezece reuniuni de lucru compuse dintr-o duzină de experţi aiiliaţi la cele mai importante centre medicale din New York, raportul final a fost înaintat Consiliului Executiv din New York al APA. Raportul documenta în unanimitate că homosexualitatea este o tulburare de dezvoltare psihosexuală şi, simultan, cerea drepturi civile pentru cei care suferă de această tulburare. Raportul nu a fost acceptat de Comitetul Executiv al APA, nefiind nici măcar inclus integral în procesul verbal al şedinţei. Mesajul oficial rostit tare şi clar a fost că singurul raport acceptabil ar fi doar unul în favoarea drepturilor civile ale homosexualilor, nu unul care declara homosexualitatea ca tulburare psihică. În urma raportului, comitetul a fost desfiinţat" (Socarides, 1992).

Trebuie precizat că dr. B. Diamond, preşedintele filialei APA care autorizase formarea comitetului, murise cu câteva luni înainte de data înaintării raportului, iar noua conducere avea cu totul alte interese. Acest comitet a fost ultimul demers onest al celei mai importante organizaţii de sănătate mentală din SUA în ceea ce priveşte tema homosexualităţii.

După semnificative presiuni politice, în anul 1973, Asociaţia Psihiatrică Americană a votat cu uşile închise ştergerea homosexualităţii din rândul bolilor mentale. Celor care s-au opus votului li s-au acordat numai cinci minute pentru a-şi exprima poziţia (Satinover, 1996).

Şocul psihiatrilor implicaţi de-a lungul timpului în cercetarea şi tratarea homosexualităţii a fost acela că hotărârea nu s-a luat printr-o analiză a da-

telor ştiinţifice existente, ci pur şi simplu prin supunerea la vot, în condiţiile în care lobby-ul politic pro-homosexual îşi asigurase majoritatea.

Comitetul s-a prevalat de două materiale în poziţia pe care a adoptat-o. Primul a fost întocmit de psihiatrul Leopold Spitzer, care, până la data respectivă, nu mai publicase absolut niciun studiu pe tema homosexualităţii. Materialul întocmit de el reproducea practic concluziile lui Kinsey, care, în anii ’50, printr-o metodologie de cercetare frauduloasă, ajunsese la concluzia că 12% din bărbaţii americani sunt homosexuali, 35% din bărbaţii americani ar fi avut in viaţă experienţe homosexuale, iar homosexualitatea ar fi fost doar un comportament normal, undeva la capătul celălalt al unei scări pe care el însuşi a întocmit-o.

În mod incredibil, celălalt material nu era un studiu, ci o carte semnată de Marcel Saghir şi Eli Robins, Male and Female Homosexuality (1973), unde concluziile proveneau dintr-un şir de interviuri pe care autorii le luaseră unor homosexuali recrutaţi prin intermediul organizaţiilor pro-homosexualitate şi al unor persoane heterosexuale necăsătorite plătite. Nici primul, nici al doilea material nu aveau nimic comun cu o cercetare acceptabilă din punct de vedere.

Aceste maşinaţii politice stau în spate actului care a schimbat complet modul în care acum e percepută şi tratată homosexualitatea în lume. Decizia APA a fost preluată de toate marile organizaţii de sănătate mentală din America şi Europa. Dar nu s-a oprit aici odată cu trecerea timpului şi cu modificarea mentalităţilor, toate aceste organizatii au făcut noi paşi spre normalizarea homosexualităţii în societate.

„Preşedintele Asociaţiei Psihiatrice Americane (APA) din 1979, Nicholas Cummings, care a fost foarte activ în a-i ajuta pe gay să fie acceptaţi în APA, declară că «acceptarea selectivă (cherry-picking) a rezultatelor ştiinţifice s-a transformat treptat în modus operandi al Asociaţiei, care a devenit captiva mişcării pentru drepturile homosexualilor». Un comitet al APA care analiza şansele de succes ale terapiei de redresare a gay-lor nu a permis niciunui suporter al acestei terapii să facă parte din comitet. «Acest tip de influenţare părtinitoare [bias] predomină în APA, totul sub

o aură ştiinţifică», afirmă Cummings. «APA a devenit un monolit. APA a devenit corectă politic. Corectitudinea Politică e la putere, nu ştiinţa»[79]

Instituţiile pentru sănătate mentală împiedică revenirea homosexualilor la normalitate

Academia Americană de Pediatrie, Asociaţia Americană de Psihologie, Asociaţia Americană de Medicină, Asociaţia Americană a Administratorilor de Şcoli, Asociaţia Americană a Consilierilor Psihologici, Federaţia Americană a Profesorilor, Asociaţia Americană a Consilierilor Şcolari, Asociaţia Americană de Sănătate Şcolară, Fundaţia Alianţa Interconfesională, Asociaţia Naţională a Psihologilor Şcolari, Asociaţia Naţională a Directorilor de Şcoli Gimnaziale, Asociaţia Naţională a Asistenţilor Sociali, Asociaţia Naţională pentru Educaţie, Asociaţia Americană de Asistenţă Socială Şcolară şi alte zeci de asociaţii americane, în principal din zona sănătăţii mentale şi a educaţiei, subscriu şi promovează toate afirmaţiile pe care le face Asociaţia Psihiatrică Americană.

În primul rând, se insistă aproape obsesiv nu numai asupra faptului că homosexualitatea nu este o tulburare mentală sau o deviaţie sexuală, ci şi că este la fel de sănătoasă şi recomandată ca şi comportamentul heterosexual. Ba mai mult, din retorica discursului oficial pro-homosexualitate, rezultă că alegerea de a fi homosexual este un act de curaj, elogiat ca exemplar la nivelul şcolilor şi al comunităţii.

În al doilea rând, cele mai multe declaraţii oficiale ale acestor asociaţii contestă însăşi terapia de conversie, cea care poate ajuta la eliberarea de „jugul homosexualităţii”. După cum observa psihiatrul american Charles W. Socarides, unul din principalele efecte ale eliminării homosexualităţii din manualul de diagnostic

DSM este că li se refuză homosexualilor şansa vindecării:

„1. În mod logic, va avea loc o alterare a conceptelor teoretice de dezvoltare sănătoasă, comparativ cu dezvoltarea anormală din punct de vedere sexual.

[79] http://www.conservapedia.com/Zapping_the_Shrinks

2. Cel mai probabil, educaţia sexuală din şcolile noastre va fi una pro-homosexualitate.

3. Homosexualii care caută ajutor vor cădea pradă deznădejdii şi vor pierde şansa de a se angaja vreodată în relaţii de tip bărbat-femeie.

4. Homosexualii vor fi descurajaţi să mai facă terapie şi, de aceea, vor prezenta o rezistenţă mult mai mare la psihoterapie, ceea ce va compromite rezultatele tratamentului.

5. Va creşte numărul de sinucideri în rândurile celor cu probleme de orientare sexuală. Unde vor mai găsi aceştia ajutor dacă până şi psihiatria li-l refuză? Rudele şi prietenii homosexualilor care şi-ar dori să fie ajutaţi să-şi depăşească această condiţie vor suferi de aceeaşi deznădejde, poziţia Asociaţiei Psihiatrice Americane nemailăsându-le nicio portiţă de scăpare.

6. Vor fi afectate şi alte discipline medicale, printre care şi pediatria, de la care tinerii cu probleme şi părinţii acestora ar fi putut cere ajutor.

7. În şcoli publice, facultăţi şi universităţi se va începe promovarea valorilor homosexualităţii ca stil de viaţă alternativ; psihiatrii rezidenţi ar evita să realizeze cercetări psihiatrice pe această temă, în urma cărora n-ar primi decât atacuri şi ironii, ...ceea ce va duce la o scădere a cunoştinţelor şi datelor Psihiatrice" (Socarides, 1992).

Între timp, s-a adeverit tot ceea ce anticipa Socarides înainte de votarea eliminării homosexualităţii din rândul deviatiilor sexuale. Mai mult chiar, prin toate demersurile şi declaraţiile lor, asociaţiile de sănătate mentală şi de educaţie citate mai sus descurajează de la bun început ideea că ar fi posibilă întoarcerea către heterosexualitate a homosexualilor care şi-ar dori aceasta Cu alte cuvinte, chiar instituţiile, asociaţiile şi organizaţiile care ar trebui să prevină alunecarea în homosexualitate sau să elibereze omul de acestă dependenţă luptă astăzi pentru a împiedica aceste procese.

De pildă, iată una din declaraţiile tipice ale Asociaţiei Psihiatrice Americane, pe care şi-au însuşit-o în spiritul ei şi toate instituţiile amintite anterior (APA, 2005)[80]:

[80] American Psychological Association. (2005). Just the facts about sexual orientation and youth:A primar for principals, educators, and school personnel.

„În ultimele patru decenii, psihoterapeuţii «recuperatorii» nu au realizat nicio cercetare ştiinţifică riguroasă care să susţină vindecarea (n.n.-un fals intelectual flagrant, deoarece există sute de studii pe această temă).

Riscurile potenţiale ale terapiei sunt mari, incluzând de- presie, anxietate şi un comportament autodistructiv, deoarece adoptarea prejudecăţilor sociale anti-homosexuale ar putea consolida ura de sine pe care pacienţii o experimentează deja (n.n.-iarăşi fals, căci, fără nicio terapie, homosexualii au ratele cele mai mari de anxietate şi depresie; în plus, oricare terapie a dependenţelor presupune trecerea printr-o perioadă de depresie cauzată de retragerea comportamentului sau a substanţei) [...]

Prin urmare, Asociaţia Psihiatrică Americană se opune oricărui tratament de tipul terapiei recuperatorii sau de conversie, care se bazează pe prezumţia că homosexualitatea în sine este o tulburare mentală sau pe prezumţia că pacienţii trebuie să-şi schimbe orientarea homosexuală (Drescher şi Zucker, 2013).

Condiţiile pe care le impun aceste instituţii de sănătate mentală fac imposibilă abordarea terapeutică. Cum să schimbi un om, cum să-l determini să luptecu boala, dacă nu conştientizează că este bolnav? Cum să-l ajuţi, dacă ţi se impune ca mai întâi să te autoconvingi şi să-l convingi şi pe acesta că este perfect sănătos? Desigur, oricine încalcă aceste prescriptţii riscă să-şi piardă licenţa, dreptul de liberă practică. Cu alte cuvine, instituţiile de sănătate mentală nu numai că au eliminat homosexualitatea din rândul tulburărilor mentale, dar interzic chiar şi tratarea vreunui homosexual, adică terapia care i-ar permite întoarcerea la comportamentul sexual normal.

În acelaşi timp, aceeaşi Asociaţie Psihiatrică Americană - care îşi exprimă îngrijorarea privind moralitatea, eficacitatea, beneficiile şi potenţialele vătămări pe care le-ar aduce terapia de conversie de la homosexualitate la heterosexualitate (DeLeon, 1997) şi care se opune unor astfel de demersuri terapeutice - consideră eficiente, benefice şi recomandabile tratamentele hormonale şi operaţiile chirurgicale prin care un om se automutilează pentru a-şi dezvolta anumite trăsături care ţin de sexul opus şi a-şi implanta un surogat de organ sexual care îl imită pe cel al sexului opus.

În numele ştiinţei, Asociaţia Psihiatrică Americană falsiiică adevărul ştiinţific

Pentru a le da câştig de cauză homosexualilor în procesele pe care le intentează, Asociaţia Psihiatrică Americană susţine fraudulos puncte de vedere contrazise de numeroasele studii realizate până acum. Nimeni însă nu-i cere socoteală, atâta timp cât poziţiile ei sunt politică de stat.

De pildă, în 1986, pentru protecţia constituţională a relaţiilor homosexuale consensuale în faţa Curţii Supreme, APA declară:

-„Datele existente nu demonstrează existenţa unei legături intre activitatea homosexuală din copilărie şi orientarea sexuală ulterioară".

- ,,Nu există date empirice care să susţină mitul că orientarea sau comportamentul homosexual rezultă în mod contagios din contactul cu alţi homosexuali".

Ambele afirmaţii au fost dovedite false în studiul lui Cameron (1988), fapt care rezultă şi din monografia de faţă (Cameron şi Cameron, 1988; Bell, 1981).

De asemenea, în 1995, Asociaţia Psihiatrică Americană, Asociaţia Americană de Psihologie şi Asociaţia Naţională pentru Educaţie susţin în faţa Curţii Supreme următoarele:

- „homosexualii, inclusiv profesorii homosexuali, nu molestează copii disproporţionat mai mult decât heterosexualii;

- copiii părinţilor homosexuali nu ajung în mod mai probabil homosexuali;

- profesioniştii din domeniul sănătăţii mentale sunt de acord că homosexualitatea nu este o patologie;

- atracţia homosexuală este determinată biologic şi genetic, aflându-se dincolo de controlul individului" (Cameron şi colaboratorii, 1996).

Cameron şi colaboratorii, ca şi alţi oameni de ştiinţă, au demonstrat cu prisosinţă neadevărul tuturor celo patru afirmaţii de mai sus, dar Curtea Supremă de Justiţie a SUA şi, în general, entităţile politice nu sunt dispuse să audă adevărul. Studiile demonstrează că;

- există o probabilitate foarte mare ca homosexualii (Cameron şi Cameron, 1998; Cameron, 2003) şi profesorii homosexuali (Cameron şi colaboratorii,

1996; Cameron, 1996; Hechinger, 1978; Wishnietsky, 1991) să molesteze copiii;

- copiii părinţilor homosexuali ajung mult mai probabil homosexuali după studiile citate în acest volum, până la 60% din ei (Schumm, 2010);
- încă mai există numeroşi experţi care certifică faptul că homosexualitatea este o patologie (Drescher şi Zucker, 2013);
- atracţia homosexuală nu este determinată nici biologic, nici genetic (Marmor, 1980), şi nici nu este dincolo de controlul individului (Bieber, 1962).

În privinţa declaraţiei APA că nu există nicio diferenţă între copiii crescuţi intr-o familie de homosexuali şi copiii născuţi şi crescuţi de părinţii naturali, studiile lui Sarantakos (1996), ale lui Sirota (1997) şi Regnerus (2012) sunt destul de elocvente. Contestările violente nu au reuşit să găsească nicio eroare metodologică la niciunul dintre ele. Cu toate acestea, pe baza mărturiei false susţinută de APA în faţa Curţii Supreme, s-a reuşit legalizarea adopţiei de copii în şapte dintre statele americane.

In 1993, Belcastro a analizat 14 studii care dovedeau că nu există nicio diferenţă între copiii crescuţi într-o familie normală şi cei crescuţi de cupluri de homosexuali (Belcastro, 1993). Concluzia la care a ajuns a fost că tuturor acestor studii le lipsea validarea externă, în sensul că nu puteau fi generalizate. De asemenea, ele conţineau şi o mulţime de erori, cum ar fi cele legate de natura eşantioanelor de studiu (formate de obicei din voluntari homosexuali care dădeau răspunsurile aşteptate). În 1996, Gartrell şi colaboratorii au analizat şi ei 19 studii privind părinţii homosexuali, constatând că 17 din ele erau viciate de erori grave, în sensul că lesbienele cuprinse în studiu erau interesate să demonstreze că erau capabile să crească copii sănătoşi şi fericiţi (Gartrell şi colaboratorii, 1996). Aşadar, erau studii făcute „la comandă”, de cele mai multe ori chiar autorii lor fiind homosexuali sau lesbiene. Acelaşi lucru îl constată în 2001 şi sociologul Steven Nock de la Universitatea din Virginia, în urma unei analize ample a literaturii privind rezultatele „pozitive” ale parentingului homosexual. In faţa Curţii Canadiene, el a declarat:

1. „Toate articolele revizuite conţin cel puţin un viciu fundamental de concepţie sau de realizare”.

2. „Niciunul dintre aceste studii nu a fost realizat potrivit standardelor ştiinţifice general acceptate.” (Nock, 2001)

Pentru organizaţiile de sănătate din America, aceste analize nu au nicio relevanţă, după cum nu mai are nici respectarea standardelor ştiinţifice. Aceste studii sau metaanalize, care demonstrează patologiile psihologice sau sociale născute de legiferarea homosexualităţii, dacă nu pot fi combătute ştiinţific, nu mai sunt luate în seamă, ca şi cum nu ar exista.

Pe de altă parte, studiile pe care le invocă în general aceste organisme de sănătate mentală când se impune acest lucru sunt cel mai adesea realizate de cunoscuţi activişti, care fie că sunt ei înşişi homosexuali sau lesbiene, cum este cazul lui Patterson şi Isav, fie sunt doar înscrişi în lupta ideologică împotriva heterosexualităţii şi a familei naturale. Majoritatea acestor studii, chiar dacă sunt lipsite de valoare ştiinţifică, se vor afla întotdeauna pe prima pagină a ştiinţei popularizate mediatic şi în discursurile oficiale. Pentru cei care urmăresc să înscrie viitorul societăţii umane pe o traiectorie istorică radical diferită de tot ce a fost până acum, ştiinţa este astăzi un instrument ideologic - poate cel mai persuasiv şi mai eficient.

Dr. Nicholas Cummings, fost preşedinte al Asociaţiei Psihiatrice Americane (APA), citat mai sus, unul dintre cei care au susţinut declasificarea homosexualităţii din lista de tulburări prezentată de manualul de diagnostic şi tratament DSM, precum şi liberalizarea acesteia sub toate aspectele, se declară astăzi revoltat că;

„mişcarea pentru diversitate pe care a aprobat-o a condus în cele din urmă la o lipsă de diversitate în ceea ce priveşte heterosexualii, declarând: «Mişcarea pentru drepturile homosexualilor a pus stăpânire pe Asociaţia Psihiatrică Americană. Dacă ar fi să aleg acum, aş vedea necesar să se formeze o organizatie care să recruteze bărbaţi albi şi heterosexuali care sunt slab reprezentaţi astăzi în Asociaţia Psihiatrică Americană [APA]»[81].

Cea mai mare durere a fostului preşedinte al uneia dintre cele mai importante instituţii de sănătate mentală din întreaga lume este că aceasta a renunţat la principiul enunţat de dr. Leona Tyler, şi ea fost preşedinte al

[81] http://www.lifesitenews.com/news/former-president-of-apa-says-organization-controlled-by-gay-rights-movement

aceleiaşi organizaţii profesionale, care susţinea că, atunci când un psiholog face o pledoarie la nivel social din poziţia profesiei pe care o reprezintă, acesta trebuie să se bazeze pe date ştiinţifice şi experienţă profesională.

„Acum, observă Cummings, acest principiu a fost dat complet uitării, atitudinile politice părând să primeze în faţa oricăror rezultate ştiinţifice. Maniera predilectă a fost cea de promovare doar a rezultatelor care se conformau politicii”[82].

Atât Nicholas Cummings, cât şi Robert Spitzer, fostul preşedinte al APA, cei mai mari apărători ai drepturilor homosexualilor în anii ’70, au ajuns să fie contestaţi in lumea ştiinţifică şi marginalizaţi, pentru că îndrăznesc să afirme că, prin intermediul terapiei, homosexualii îşi pot schimba orientarea sexuală, redevenind heterosexuali. Dr. Nicholas Cummings, care in deceniul al optulea al secolului trecut era considerat unul dintre cei mai progresişti cercetători, a ajuns astăzi să fie privit ca unul dintre ultimii „dinozauri” care trebuie să dispară, reprezentantul unei lumi ştiinţifice care mai credea încă în adevărul ştiinţific şi se lupta pentru el. Colegii mai tineri ai doctorului Cummings preferă să se supună comandamentelor ideologice, să se pună în slujba lor, pentru a-şi asigura succesul, bunăstarea şi puterea.

Aceasta face ca astăzi cei care ar trebui să ne apere drepturile, sănătatea biologică şi mentala, să lupte de fapt împotriva noastră, prevalându-se, paradoxal, chiar de prestigiul de care ar trebui să se bucure în mod legitim adevărul - adevăr pe care de fapt îl eludează, aşa cum arată temeinicele studii din bibliografia prezentei monografii. Nu altfel procedau şi comuniştii până de curând, când te arestau în numele dreptăţii şi al binelui individual şi general, invocând aşa-zisul adevăr „ştiinţific” al doctrinei materialist-dialectice marxiste, dovedită între timp ca fiind o mitologie utopică. Şi, dacă se continuă la fel, s-ar putea să nu mai fie mult până când nu vom mai avea nici măcar dreptul de a striga pentru a ne apăra adevărul, libertatea de a gândi şi a crede, familia şi copiii.

[82] http://www.lifesitenews.com/news/former-president-of-apa-says-organization-controlled-by-gay-rights-movement

Cum se realizează prin şcoală educaţia pentru homosexualitate

Ghidul care defineşte standardele pentru educaţia sexuală în Europa, emis de Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS), recomandă ca această educaţie să debuteze încă din primii ani de viaţă ai copilului. Potrivit acestui material, educaţia sexuală ar trebui să înceapă în aceeaşi perioadă în care copilul începe să deprindă limbajul, la vârsta poveştilor sau când abia începe să exploreze mediul înconjurător şi lumea. Ghidul spune totul în ceea ce priveşte viitorul instituţiilor şi programelor educaţionale în spaţiul european. Nu este vorba de o recomandare, ci de o impunere cu titlul de iminentă implementare la nivelul ţărilor membre ale Uniunii Europene. În linii generale, putem spune că se doreşte ca, de la vârsta de 5-6 ani, copiii să deţină mai multe informaţii, deprinderi şi atitudini sexuale decât aveau în urmă cu 30 de ani tinerii abia după vârsta de 15-20 de ani.

În primul rând, ghidul recomandă ca, pe toate palierele de vârstă, de la naştere începând, copiii să fie educaţi să „se bucure de plăcerea de a-şi atinge trupul, de masturbarea timpurie”. Aceasta este prima constantă a educaţiei sexuale pe care o recomandă OMS. Problema este însă că masturbarea are o mulţime de efecte negative, mai ales dacă debutează în copilărie. Fenomenul este foarte complex, încât cu greu poate fi descris în câteva cuvinte. Insă putem enumera câteva efecte ale masturbării:

- comportament compulsiv;
- labilitate psihologică;
- scăderea stimei de sine;
- autoerotism;
- pierderea dimensiunii personale a actului sexual, care devine numai un mijloc de satisfacere a plăcerii egoiste şi în care celălalt este transformat în obiect sexual;
- stimularea consumului de materiale pornografice
- demasculinizare, prin scăderea dramatică a nivelului de testosteron;
- scăderea capacităţii de comunicare personală, de a te bucura de cel căruia te dăruieşti intr-o relaţie de dragoste;

- creşterea probabilităţii instalării comportamentului homosexual, mai ales dacă există contextul favorabil pentru acest lucru (acesta constă din achiziţionarea unei mentalităţi favorabile homosexual-lităţii şi/sau din prezenţa altor tineri sau adulţi homosexuali care iniţiază un act homosexual cu un astfel de tânăr, fie prin abuz, fie prin seducţie).

Un alt obiectiv al noii educaţii de acest tip este că, încă de când deprinde vorbirea, copilul va trebui să fie informat că familiile pot fi de mai multe feluri, astfel ca acesta să se obişnuiască de mic cu ideea că familia nu este formată doar din tată, mamă şi copiii pe care aceştia îi aduc pe lume, ci poate fi formată şi din doi taţi sau două mame, iar copiii pot fi pur şi simplu „produşi la comandă", în eprubetă sau în pântecele unei femei străine.

De asemenea, ghidul citat insistă ca, încă de la vârsta micii copilării (1-3 ani), copiii să fie învăţaţi că au dreptul să-şi exploreze identitatea de gen. La toate etapele de vârstă, insistă ghidul, copiii trebuie ajutaţi să-şi poată stabili identitatea de gen, adică să se hotărască ce este fiecare, fată sau băiat. Ghidul presupune, potrivit ideologiei identităţii de gen, că datele anatomice nu sunt suficiente pentru a se face această deosebire.

După vârsta de patru ani, prescrie ghidul, copilul trebuie să fie informat privind relaţiile homosexuale, iar după vârsta de 12 ani să fie capabil deja să-şi aleagă partenerul sexual, bărbat sau femeie, şi comportamentul sexual pe care îl va aborda.

Documentul insistă.

„Comisia [Europeană] ar trebui să promoveze egalitatea şi nediscrimina-rea pe motive de orientare sexuală şi identitate de gen în programele sale educaţionale şi cele dedicate tineretului." (Standards for Sexuality Educa-tion in Europe, 2010)[83].

[83] http:/www.bzga-whocc.eu şi http://www.bzga-whocc.de/pdf.php?id=0613863a Ofdf28218e4fe9e1b3f463b3

Crearea, prin educaţie, a unei mentalităţi şi conştiinţe homosexuale - Berlin 2006

În spiritul acestui ghid, a început deja să se alcătuiască suportul de curs pentru iniţierea copiilor în mentalitatea pro-homosexualitate. În Germania de pildă, încă de acum câţiva ani, au început să se experimenteze programe educaţionale pentru formarea unei noi generaţii în care ponderea homosexualilor să fie cu mult mai mare. Cu alte cuvinte, cel puţin în landul Berlinului a fost pus la punct un proiect care îi deschide sau îi condiţionează psihologic pe copii pentru acceptarea şi chiar adoptarea homosexualităţii.

Sub egida Administraţiei Senatului pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cercetare, a Administraţiei Senatului pentru Integrare, Muncă şi Probleme Sociale şi a Institutului pentru Şcoală şi Media - cele mai importante instituţii educaţionale ale Landului Berlin-Brandenburg -, încă din 2002, a fost elaborat *Ghidul metodic pentru cadre didactice, pedagogi şi profesori*[84]. Acest document, aflăm din Cuvântul înainte, permite

„abordarea cu uşurinţă a problemei homosexualităţii în procesul de învăţământ. Încurajează cadrele didactice să contribuie la îmbunătăţirea situaţiei tinerelor lesbiene şi a tinerilor gay, înlesnindu-le dezvoltarea unui sentiment stabil de stimă de sine şi întâmpinarea lor cu deschidere, naturaleţe şi acceptare de către colectivul de elevi” (Fuge şi colaboratorii, 2006).

Scopul declarat al ghidului, care constituie material orientativ pentru abordarea homosexualităţii în cadrul tuturor materiilor predate la şcoală, este acela de a face ca heterosexualitatea să nu mai fie considerată drept normă subînţeleasă a existenţei şi coeziunii sociale. Lucrul acesta rezultă foarte bine din sugestiile pe care acest ghid le face, la pagina 12, directorilor de şcoli şi cadrelor didactice cu privire la „conduita lor generală (verbală, de atitudine de acceptare şi toleranţă)”:

1. „Aveţi în vedere permanent posibilitatea ca unii din tinerii prezenţi să fie homosexuali şi evitaţi formulări care exprimă heterosexualitatea ca normalitate, iar homosexualitatea ca pe o excepţie marginală.

[84] http://www.schwulelehrer.de/cmseassets/documents/?71619-182207-lesbischwulelebensweisen2010.pdf

2. Când discutaţi despre relaţii interumane sau vorbiţi despre probleme de cuplu, folosiţi tot timpul formulări în care denumiţi ambele sexe.
3. Abordaţi tema stilului de viaţă homosexual în cercurile profesorale. Impulsionaţi organizarea de zile de studiu corespunzătoare acestei teme.
4. Sprijiniţi-vă colegele lesbiene şi colegii gay care doresc să îşi expună deschis stilul de viaţă.
5. Intervеniţi când unii elevi sau cadre didactice se exprimă discriminatoriu faţă de homosexuali.
6. Nu toleraţi exprimări sau comportamente depreciative îndreptate împotriva unei persoane despre care ceilalţi sunt de părere că este diferită din punct de vedere al orientării sexuale.
7. Plasaţi în locuri cât mai vizibile broşuri despre stilul de viaţă lesbi-gay şi pancarte care indică proiecte şi puncte de consiliere pentru lesbiene şi gay.
8. Informaţi-vă despre aspectele şi instituţiile LGBT (Lesbiene, Gay, Bisexuali şi Transsexuali): organizaţii social-politice, puncte de consiliere şi de prevenţie şi asistenţă SIDA, baruri, cluburi, cercuri de tineret, materiale de lectură şi filme. Invitaţi persoane care reprezintă proiectele lesbienelor şi gay-lor la ore şi la seminarii.
9. La ore, folosiţi-vă de orice ocazie pentru a dezvolta discuţii despre chestiuni legate de lesbiene şi gay.
10. Preluaţi chestiunea orientării sexuale şi a diferitelor stiluri de viaţă ca teme de predare şi ca puncte de referinţă care apar în diverse discipline.
11. Informaţi-vă despre persoane lesbiene şi gay care au realizat lucruri însemnate şi abordaţi orientarea sexuală în măsura în care ea a fost importantă pentru creaţiile lor.
12. Dotaţi biblioteca şcolii cu cărţi tematice, romane despre homosexualitate, despre *coming-out* (asumarea publică a orientării homosexuale), despre vedete lesbiene şi gay, asigurându-vă că elevii au acces la acestea. .
13. Includeţi pe lista lecturilor obligatorii şi recomandate texte despre lesbiene şi gay. De asemenea, introduceţi chestiuni referitoare la

homosexualitate pe lista de teme pentru acasă şi de referate care se prezintă în clasă.

14. Adoptaţi în mod vizibil o atitudine deschisă şi receptivă faţă de lesbiene şi gay, astfel încât să fiţi o persoană de încredere pentru tinerii aflaţi în proces de *coming-out*.
15. Prezentaţi homosexualitatea nu doar ca pe o problemă, ci şi ca stil de viaţă la fel de valoros ca celelalte.
16. Fiţi la curent cu cea mai recentă versiune a *Indicaţiilor generale referitoare la educaţia sexuală*, Berlin, 2001 şi puneţi-le în practică în şcoala dumneavoastră" (Fuge şi colaboratorii, 2006).

Iată care sunt şi obiectivele pe care ghidul le propune pentru elevi - mai bine zis, unde sunt chemaţi să ajungă aceştia:

1. „Elevii respectă oamenii indiferent de orientarea lor sexuală.
2. Elevii reflectă, în contextul diferitelor moduri de viaţă, la propria lor sexualitate şi la a altora şi sunt în situaţia de a-şi găsi propria identitate sexuală.
3. Elevii îşi pun întrebări referitoare la imaginile clasice ale feminităţii şi masculinităţii şi recunosc legătura dintre acestea şi prejudecăţile despre homosexuali.
4. Elevii apreciază hetero-, bi- şi homosexualitatea ca forme îndreptăţite şi echivalente de exprimare a sentimentelor umane şi a identităţii sexuale şi ştiu că homosexualitatea nu e nici boală, nici delict.
5. Elevii deţin cunoştinţe despre diferite moduri de viaţă, de exemplu despre cupluri de acelaşi gen, despre familii cu un părinte homosexual sau despre relaţii libere.
6. Elevii cunosc experienţe de viaţă şi sociale ale homosexualilor *(coming-out*, reacţii ale părinţilor şi prietenilor, prejudecăţi şi discriminări, recunoaşteri juridice, urmăriri de-a lungul istoriei şi în alte ţări, spaţii de viaţă culturală şi subculturală, mişcări şi proiecte de emancipare, diferite forme de exprimare sexuală).
7. Elevii pot explica şi distinge între ele noţiunile de homosexualitate, hetero-, bi-, transsexualitate, transvestism şi intersexualitate.

8. Elevii ştiu că HIV şi SIDA nu sunt boli specific homosexuale şi dispun de suficiente cunoştinţe pentru a se proteja de pericolul contaminării." (Fuge şi colaboratorii, 2006)

Documentul, retipărit în 2008, constituie, din câte cunoaştem, una din cele mai importante iniţiative educaţionale pro- homosexualitate experimentate la nivel global. A fost pusă în practică, deocamdată numai în Landul Berlinului, sub tutela celor mai importante instituţii. Cuprinsul acestui ghid este destul de sugestiv:

> „Predarea, susţine ghidul, trebuie să plece de la convingerea că în fiecare clasă sunt unul sau doi-copii care s-au descoperit sau trebuie să se descopere că sunt homosexuali, iar aceştia trebuie ajutaţi să treacă peste acest moment cât mai uşor" (Fuge şi colaboratorii, 2006).

Cine cunoaşte limba germană şi va arunca o privire pe acest suport de curs va putea realiza foarte uşor că nu menţionează nimic despre orientarea sexuală normală, ci dezvoltă persuasiv o adevărată strategie de atragere a copilului către non-identitatea de gen de tip homosexual.

În continuare, prezentăm doar câteva exemple privind modul în care aceste cursuri influenţează modul de a gândi şi a simţi al copiilor.

De pildă, copiii sunt puşi să construiască propoziţii în care, în locul cuvântului *cool*, să se folosească cuvântul *gay*. De genul: „Aceasta este o maşină *gay*". Justificarea este că astfel se încearcă eliberarea acestui termen de conotaţiile lui negative, de stigmatul care a fost pus în timp de societate, de oamenii răi. Mijlocul de a introduce în temă trebuie să fie în mod predilect:

> „jocurile de luare de contact şi cunoştinţă - pentru a se crea o atmosferă de încredere şi apropiere necesare discutării problemelor intime" (Fuge şi colaboratorii, 2006).

De asemenea, un alt important mecanism psihologic prin care elevilor li se insuflă mentalitatea pro-homosexualã îl constituie jocurile de rol:

> „jocurile de rol reprezintă cea mai complexă metodă de introducere a schimbării de opinie/perspectivă, respectiv de a evidenţia clisee" (Fuge şi colaboratorii, 2006).

Prin urmare, copiii sunt puşi să intre în rolul unor homosexuali persecutaţi şi să-şi construiască propria apărare. Aceasta sub motivul că oamenii trebuie să înveţe de mici să se pună în locul celuilalt. De fapt, jocul de rol are mai degrabă ca efect consolidarea acelei identităţi decât o poziţionare obiectivă.

Toate suporturile de curs pun într-o lumină pozitivă homosexualitatea, arătând cât de minunat este să fii homosexual, dar ce greu este să-ţi asumi acest lucru într-o lume care nu te înţelege. În fapt, homosexualul este pus în poziţia de victimă, dar şi de erou-unul cu care copiii trebuie să fie mândri dacă se pot identifica.

Cursul pune un mare accent pe descoperirea de sine, pe aşa-zisul *coming-out*, adică pe faptul că poate veni acea zi în care tu să descoperi lumii întregi că eşti de fapt homosexual. Deci copiii sunt îndemnaţi permanent să-şi evalueze sentimentele, să-şi pună la îndoială identitatea sexuală şi să găsească forţa de a-şi afirma eroic identitatea homosexuală. Eroic, pentru că nu sunt mulţi în această situaţie, eroic pentru că nu e puţin lucru să-ţi asumi lupta cu mentalităţile ostile.

Iată care este Cuprinsul acestui ghid:

Tema „Moduri de viaţă ale persoanelor de acelaşi gen“ în şcoală şi în învăţământ - p. 9
Sugestii pentru conducătorii de şcoli şi pentru cadrele didactice - p. 12
Cerinţe (din partea elevilor) legate de exemplele de predare - p. 13
Prejudecatile ca problemă metodică - p. 13
Intrebarea „De ce ?“ ca problemă - p. 14

Propuneri pentru predare - p. 15

Observaţii la jocurile de interacţiune şi autoprezentare - p. 16
Observaţii lajocurile de rol - p. 16
U 01 Mic glosar de noţiuni
U 02 Jocuri de interacţiune şi autoprezentare
U 03 „Prejudecăţi şi realităţi“ referitoare la homosexualitate
U 04 Dezbatere-joc pe tema „Dragoste şi sexualitate“
U 05 De ce devin unii oameni homosexuali?

U 06 Situaţia de viaţă a tinerilor gay şi lesbiene
U 07 Un sfârşit de săptămână gay sau lesbian
U 08 Este ,,gay“ ca termen de batjocură „cool“?
U 09 Povestiri gay şi lesbiene despre coming-out
U 10 Jocuri-rol contra prejudecăţilor
U 11 Filme despre coming-out
U 12 Homosexualii şi publicitatea comercială
U 13 „Sunt homo şi e bine aşa“ - Homosexuali renumiti
U 14 Dezordine în albumul de poezii
U 15 Dacă eu...
U 16 Vrem să ne căsătorim
U 17 Dreptul matrimonial şi parteneriatul de viaţă în Germania
U 18 Mama mea iubeşte o femeie
U 19 Oamenii trăiesc şi iubesc diferit?
U 20 Iubirea între persoane de acelaşi sex în literatura de tineret
U 21 Homosexualitatea la Thomas Mann
U 22 Ai văzut aceasta?
U 23 ,,Ia mâinile de pe băiatul meu!“ - Catul[85] şi dragostea de băieţi
U 24 Benzi desenate cu lesbiene şi gay
U 25 Ce înseamnă CSD? (Christopher- Street-Days[86]
U 26 Urmărirea şi persecutarea homosexualilor sub regimul naţional-socialist
U 27 Nedrept şi drept
U 28 Stereotipurile şi opresiunea

Partea de informare şi materiale

AV 27: Programul de educaţie sexuală

2. Homosexualitatea în planurile de învăţământ şcolar din Berlin

[85] Generalul, consulul şi scriitorul roman Quintus Lutatius Catulus, 149-87 î.H.

[86] Manifestare europeană anuală LGBT, echivalentul german şi elveţian al paradelor Gay Pride, cf. en.wikipediaorg/wiki/Christopherjtreeway

3. Circulara 1/2005: Informare despre moduri de viaţă ale persoanelor de aceleaşi sex la elevii cu istoric de migrare
4. „çiãdem [prenume feminin turc] este lesbiană, Vera, de asemenea. Ele fac parte din colectivul nostru. Totdeauna!“
5. Homosexualitatea la Thomas Mann - sugestii pentru ora de germană (Fuge şi colaboratorii, 2006)

Studii pentru eficientizarea educaţiei pro-homosexualitate

Nu cunoaştem să existe la momentul de faţă vreo iniţiativă instituţională la nivel european privind studierea mijloacelor optime din punct de vedere sociologic, psihologic şi educaţional prin care să fie susţinută familia. În privinţa homosexualităţii, însă, se pot cita mai multe astfel de demersuri susţinute la cel mai înalt nivel, cercetări privind starea actuală şi metodele cele mai eficiente pentru a-i deschide pe copii către homosexualitate, pentru a-i determina să devină, „de ce nu?”, homosexuali.

De pildă, rezultatele unui astfel de studiu au ajuns pe masa deputaţilor din Berlin în cadrul unei mese rotunde desfăşurate cu participarea deputaţilor de la cele două facţiuni majoritara din Camera Deputaţilor, SPD şi CDU. Pe documentul elaborat de un colectiv de profesori condus de dr. Ulrich Klocke apare şi sigla Universităţii Humbold din Berlin”[87]. Este vorba de un studiu privind:

acceptarea diversităţii sexuale în şcolile din Berlin;

- comportamentul elevilbr şi al profesorilor faţă de persoanele LGBT;
- atitudinea lor interioară faţă de persoanele LGBT;
- studiul investighează factorii care îi influenţează pe elevi şi pe profesori în formarea percepţiilor şi atitudinilor privind homosexualitatea, prin întrebările:

-de cine sunt influenţaţi elevii?
a) de profesori;
b) de alţi factori.
-de cine sunt influenţaţi profesorii?

[87] https://www.psychologie.hu-berlin.de/prof/org/domüoad/klocke2012.2

Studiul, desfăşurat între iunie şi octombrie 2011, a avut in vedere 85 de şcoli. Au fost chestionati:

- 787 de elevi din 24 de clase de aVI-a şi 26 de clase de a IX-a şi a X-a;
- 27 de diriginţi;
- 14 reprezentanţi ai părinţilor;
- 12 directori de şcoli.

Concluziile acestui studiu extrem de elaborat au fost următoarele:

1. „Prelucrarea copiilor trebuie începută devreme, deoarece comportament homofob la clasa a VI-a este mai pregnant decât la clasele a IX-a şi a X-a" (Klocke, 2012).

Aceasta dovedeşte că, din fire, omul este inclinat să respingă comportamentul homosexual ca nefiresc. Acceptarea este din această perspectivă un produs al presiunilor ideologice, al condiţionărilor sociale şi educaţionale. Aşadar, studiul, fără să vrea, recunoaşte că educaţia urmăreşte schimbarea mentalităţilor pe care le are omul, din fire, privind realitatea. Avem de-a face cu o malforrnare, nu cu o educare prin dezvoltarea potrivit raţiunilor firii umane.

2. Educaţia trebuie realizată „la mai multe materii şi pe parcursul mai multor ani". Abordarea trebuie făcută „mai curând în conexiune cu temele: iubire, familie, prietenie decât în raport cu sexualitatea" (Klocke, 2012).

De aici se vede că educaţia pro-homosexualitate doreşte colonizarea intregului orizont de cultură şi gândire al copilului, prin articularea mesajului homosexual la toate dimensiunile orizontului de experienţă şi cunoaştere, acolo unde înainte se întipăreau noţiunile de familie (naturală) şi de credinţă. Homosexualitatea şi ideologia care o sprijină doresc a se număra printre criteriile principale de reflectare a lumii şi a rolului omului în aceasta.

„Trebuie dezbătut principiul *anti-mobbing*."[88] (Klocke, 2012)

[88] Mobbing-ul este o formă de hărţuire psihologică şi discreditare sistematică la locul de muncă. Presupune manifestări de agresivitate suferite din partea colegilor sau a superiorilor, stigmatizare, zvonuri, intimidare, umilire, discreditare şi izolare. Sunt astfel puse în pericol sănătatea emoţională, dar şi abilitaţile profesionale ale victimei.

Întreaga propagandă ahomosexualităţii se bazează pe invocarea unor valori fundamental umane precum spiritul de dreptate şi sentimentul de milă şi compasiune. În acest context, un rol esenţial îl joacă victimizarea homosexualilor, ca unii care ar fi permanent persecutaţi pentru ceea ce sunt sau gândesc. Aplicarea acestei strategii de persuasiune în cazul copiilor va avea efectul cel mai puternic. La vârsta lor, sentimentul de dreptate şi de compasiune sunt mai puternice, mai puţin atenuate şi desensibilizate de viaţa în societatea noastră depersonalizantă. În mod paradoxal, însă, chiar această ofensivă ideologică transformă copiii noştri în victime ale mentalităţii pro-homosexuale, cu toate că motivaţia care se propune este una contrară:

> 3. „Trebuie pus accentul pe reflexia asupra propriilor stereotipuri sexuale şi nu pe devalorizarea comportamentului sexual nonconformist" (Klocke, 2012).

Cu alte cuvinte, după cum vom vedea mai departe, copiii trebuie îndemnaţi ca, în loc să se delimiteze de comportamentul homosexual, să caute mai degrabă să vadă de ce resping şi nu adoptă şi ei un asemenea comportament.

> 4 „Trebuie să se ia legătura şi să fie implicate persoane LGBT (externi sau profesori) (Klocke, 2012)

Studiul a constatat ceea ce se ştia deja. Contactul cu homosexuali şi lesbiene, mai ales dacă sunt aliaţi în poziţii de autoritate, favorizează acceptarea mentalităţii homosexuale. Explicaţia este dată de faptul că rolul social pe care aceştia îljoacă le maschează anrte bine drama prin care trec şi care nu e motivată de faptul că sunt persecutaţi de alţii, ci e generată de propriul mod de viaţă În al doilea rând, homosexualii în general sunt foarte preocupaţi de crearea unei relaţii cât mai bune mai ales cu persoane de acelaşi sex de care se simt atraşi, folosind toate mijloacele de seducţie care le stau la îndemână. Cel mai puternic efect al contactului direct cu homosexualii este incapacitatea oamenilor, mai ales a celor manipulaţi ideologic, de a face diferenţa între omul din faţa ta, persoana căreia îi datorăm

întreaga noastră compasiune, şi modul său de viaţă, pe care trebuie să-l respingem.

„Cum trebuie să se implice politicul şi administrativul în această educaţie” (*n.n. - pro-homosexualitate*) (Klocke, 2012):

a) Legitimare prin girul dat de autoritate

- „Planul de educaţie sexuală AV 27 să devină mult mai bine cunoscut şi săi se găsească o denumire mult mai sugestivă.” (Klocke, 2012)
- „Predarea diversităţii sexuale trebuie făcută obligatoriu la orele de etică şi de limba germană, mai ales în şcoala generală.” (Klocke, 2012)

b) „Calificarea profesorilor”

- Profesorii trebuie „instruiţi”, „calificaţi“, deoarece „cunoştinţele şi propria atitudine cresc disponibilitatea de a acţiona” în sensul obiectivelor educaţiei pro-homosexualitate.
- „trebuie calificaţi pentru prevenirea mobbing-ului” (Klocke, 2012).

Programul de educaţie sexuală AV 27 a fost elaborat în anul 2001 ca plan de predare in şcolile berlineze. Din fericire, nu s-a reuşit implementarea lui aşa cum a fost gândit, dar a dat legitimitate promovării homosexualităţii in şcolile din capitala Germaniei.

Programul în sine este o strategie educaţională care propune o intervenţie transversală, la nivelul tuturor obiectelor şcolare, cu o tematică proprie educaţiei sexuale. În privinţa homosexualităţii, programul AV 27 promovează idei precum:

- „Heterosexualitatea, homosexualitatea sau bisexualitatea sunt forme echivalente de manifestare a identităţii şi simţirii sexualităţii umane.”
- ,,Trebuie să se pună sub semnul întrebării imaginile tradiţionale privind masculinitatea şi feminitatea” etc. (Klocke, 2012)

„Modul de viaţă al gay-lor şi lesbienelor” - o publicaţie pentru profesori şi profesoare, o temă pentru şcoală

Sub egida, Noi construim viitorul, în anul 2011, Sindicatul pentru Educaţie şi Ştiinţă din landul Baden-Württemberg, cel mai important sindicat din sistemul de învăţământ german, cu un număr de 260.000 de membri, a elaborat un ghid pentru profesori, privind educaţia pro-homosexualitate în şcolile germane. Modul de viaţă al gay-lor şi lesbienelor, o temă pentru şcoală”[89]reprezintă, poate, prima punere în practică la nivel european a directivei: Ghidul pentru educaţie sexuală. Pentru reprezentativitatea acestui demers, este important să cunoaştem mai îndeaproape ce se doreşte a fi viitorul educaţional al copiilor noştri. Din introducerea acestui material, aflăm că principala nemulţumire care a stat la baza acestui demers este faptul că heterosexualitatea se consideră de la sine ca reprezentând normalitatea:

- „Multe profesoare şi mulţi profesori prezintă la orele de predare -fie ele de educaţie sexuală, de matematică sau altele-impresia că heterosexualitatea ar reprezenta normalitatea. Acest aspect se găseşte şi în manuale, şi în alte materiale didactice. Când se face referire la forme de coabitare, familia heterosexuală este prezentată ca stande normativ. Chiar şi la învăţarea scrisului, cititului şi socotitului este prezentat implicit tabloul familiei formate din tată, mamă şi copil, deşi, începând din secolul al XXI-lea, această formă de familie este pe cale de dispariţie. Un loc important în societatea noastră îl ocupă acum alte forme de familie, precum familia de tip patchwork (în care unul dintre soţi, sau amândoi aduc copii din altă căsătorie), familiile monoparentale, comunităţile bazate pe locuirea în comun. La şcoală nu se ţine cont intr-un mod de corespunzător de acestea. [...]

Prezenta broşură le oferă profesoarelor şi profesorilor propuneri concrete de predare a temei «Moduri de convieţuire gay şi lesbiană», pentru a-i încuraja şi a le uşura abordarea. Se pot contura trei puncte de referinţă:

1. Combaterea discriminării

[89] httpsz//demofueralle.files.wordpress.com/2014/06/geW-fratgebOgelwdf

2. Stimularea autonomiei
3. Confruntarea cu întrebarea: «Ce este normal?»” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Ghidul didactic este alcătuit din trei părţi: I. „Sugestii generale pentru practica didactică

II. Exemple de lecţii pentru clasele a IV-a şi aVII-a

A) Lecţii pentru modulul Om-Natură-Cultură, pentru clasa a IV-a
B) 14 materiale didactice pentru planul de lecţie pentru clasa a VII-a
C) 22 de blocuri didactice pentru predare la Politică, Studii Sociale şi Religie: «Fii diferit fără frică drepturi egale pentru lesbiene şi gay»

III. Despre noi

(Baßler şi colaboratorii, 2011)

În această parte este descrisă activitatea grupului de lucru al politicii lesbiene şi gay din landul Baden-Württemberg şi momente din viaţa de zi cu zi a vieţii şcolare a profesoarelor lesbiene.

În capitolul Sugestii generale pentru practica didactică sunt descrise principii de bază care trebuie urmărite pe parcursul procesului de modelare al mentalităţii homosexuale. Iată cum au fost organizate acestea:

- **Găsirea identităţii**
  Educaţia (pro-homosexualitate), îndeamnă ghidul, trebuie să plece de la ideea că elevii trebuie să-şi descopere identitatea de gen. Adică, dacă sunt femei sau bărbaţi. Se insistă asupra reflexiei individuale a propriului construct de identitate de gen, fapt care nu urmăreşte decât să smulgă copilul din relaţia de modelare identitară realizată prin identificarea cu rolurile de gen jucate de părinţii săi şi de cei din comunitatea în care trăieşte. În acest punct, se insistă ca elevului să-i fie puse în faţă diferite stiluri de viaţă, insistându-se persuasiv, după cum vom vedea mai departe, pe modelele homosexuale. Elevul este invitat să aleagă acel model care i se potriveşte pentru „dezvoltarea personală”, iar pentru aceasta se insistă foarte mult pe o permanentă opţiune interioară în favoarea unuia dintre modele, cel homosexual

sau cel heterosexual. Potenţialul negativ al acestei adevărate tehnici de reeducare îl constituie plasarea copilului din punct de vedere psihologic într-o zonă de permanentă incertitudine identitară. Concepţia că încă nu ştii dacă eşti bărbat sau femeie poate fi considerată un adevărat Virus, un soft care, odată instalat în minte, îl poate determina pe copil să se creadă homosexual în contextul conflictelor personale, fie că sunt comunicaţionale, relaţionale, sociale, fie de alt tip. Orice eşec personal, mai ales în plan afectiv sau erotic, poate deveni un motiv psihologic pentru încercarea opţiunii homosexuale, cu riscul consolidării unui comportament homosexual sau chiar al unor deviaţii sexuale.

- **Formarea relaţiilor**
  La acest punct se pune problema oferirii unor modele de relationare în aria dragostei sau prieteniei, potrivit unor stiluri de viaţă diverse, printre care, desigur, şi cel homosexual, cu specificaţia că aceste lecţii de relationare trebuie ţinute la orele de limba germană, de etică şi de religie, la toate nivelele de educaţie, precum şi la studiile sociale din modulul Om-Natură-Cultură şi în discuţiile din perspectivă biologică. Se insistă asupra înţelegerii celuilalt, asupra exprimării sentimentelor de acceptare şi respect. De fapt, se are în vedere crearea unui permanent raport psihologic de abordare pozitivă a relaţiilor cu homosexualii, în ideea că înţelegerea este calea cea mai bună către crearea de punţi afective şi de empatie. Recomandarea are la bază constatarea psihologică a faptului că empatizarea şi acest tip de comunicare înţelegătoare se dezvoltă pe baza unui proces de identificare mentală cu celălalt. În cazul de faţă, acest proces de identificare poate avea un efect foarte pervers, prin experimentarea mentală a posibilităţii de a fi homosexual.
- **Roluri de gen**
  Elevii, îndeamnă ghidul, trebuie să fie „puşi în contact cu diverse roluri de gen, în cadrul a diferite discipline şi într-un curriculum interdisciplinar”. De fapt, la acest punct se precizează principalul mecanism de experimentare şi însuşire a comportamentului homosexual: Jocurile de rol. Prin acestea, copiii sunt îndemnaţi să-şi asume modul de

gândire al unui homosexual, pentru a rezolva anumite situaţii de viaţă specifice homosexualilor, pentru a experimenta atitudini, comportamente şi sisteme de valori homosexuale. Atâta timp cât aceste modele homosexuale sunt experimentate mental de-a lungul anilor pe parcursul întregului ciclu şcolar, prin jocuri de rol, copiii se vor obişnui tot mai mult să gândească şi ca un homosexual, nemaifiind astfel nici bărbaţi, nici femei din punct de vedere mental, ci un fel de androgini. În acest context, experienţa sexuală homosexuală nu mai este decât un pas pentru consolidarea unui mod de a fi homosexual.

- **Stima faţă de ceilalţi**
  Acesta este unui din mecanismele prin care se construieşte o atitudine necritică, lipsită de discernământ moral privind orice fel de comportament. E ca şi cum copiii ar fi învăţaţi să nu mai judece în general, cu toate că judecăţile morale stau la baza oricărui comportament uman. A accepta un om, a compătimi cu el nu înseamnă să nu-i vezi greşelile, să nu te delimitezi de ele. Respectul la care îndeamnă, însă, corectitudinea politică pro-homosexualitate înseamnă nu atât acceptarea omului, cât valorizarea pozitivă a însuşi comportamentului homosexual al acestuia. Este iarăşi un mecanism mental care, exersat în timp, face tot mai dificil discernământul, mai ales în chestiuni de ordin moral, în contextul antinomic al noţiunilor de bine-rău, adevăr-minciună, frumos-urât. Plasat din punct de vedere mental, cognitiv, în spaţiul indeterminărilor valorice, omului îi va fi tot mai greu să găsească un sens şi o modalitate de realizare în viaţa sa
- **„Este normal să fii diferit" - orientarea sexuală ca subiect transdisciplinar.**
  „Profesorii şi profesoarele pot presupune că în fiecare clasă se află unul până la doi băieţi gay şi eleve lesbiene. Faptul, susţine ghidul, că lesbienele şi gay-ii aparţin unui mediu obişnuit tuturor oamenilor trebuie să se regăsească în predare. [...] Lesbienele şi băieţii gay trebuie să fie prezenţi în temele şcolare, în povestiri, în lecturile şcolare, în cărţile de şcoală. Prin aceasta se subminează «programa ascunsă» care stabileşte heterosexualitatea ca normă ce nu poate fi pusă în discuţie." (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Programa ascunsă reprezintă subînţelegerea faptului că familia naturală, formată din tată şi mamă, este centrul de referinţă al vieţii omului, expresia experienţei fundamentale a omului în lume şi cel mai important dat ontologic şi istoric al societăţii umane de la începuturi şi până acum. Declarând acest subînţeles drept programei ascunsă, demersul de homosexualizare a tineretului de mâine plasează întreaga viziune firească, normală a omului, întemeiată pe relaţia bărbat-femeie, intr-o perspectivă infracţională. Culp abilizarea este un alt mecanism prin care acest program de reeducare îi constrânge pe copii să le fie ruşine de atitudinea lor firesc heterosexuală, care are în centru familia formată dintr-un tată şi o mamă.

Prezenţa modelelor homosexuale la toate materiile va face ca homosexualitatea să devină cu mult mai prezentă, mai vizibilă şi mai proeminentă în conştiinţa copiilor. Iată cum vede ghidul infuzia concepţiei homosexuale în tot ceea ce înseamnă proces şcolar:

> „La lecţia de engleză: Mary îl vizitează pe bunicul ei gay, Peter se uită la Jocurile Gay la televizor, Sarah se îndrăgosteşte de cea mai bună prietenă a ei.

In cartea de citire de la Şcoala Generală vor fi prezentaţi copiii care trăiesc în familiile monoparentale, la fel ca cei care trăiesc cu ambii părinţi, cu bunicii sau cu doi taţi.

La matematică, elevii trebuie sa socotească procentul din populaţie format din lesbiene şi gay. La economie se poate ca şi un cuplu homosexual să semneze un contract de cumpărare sau o lesbiană să completeze declaraţia de impozitare. La istorie se tratează urmărirea homosexualilor de către sistemul nazist. Iar la germană există mai multe posibilităţi de a face vizibile alte stiluri de viaţă (*n.n. - desigur, începând cu cel homosexual, urmat în curând de cel „poliamoros" etc.).* Sub această formă va fi sprijinită socializarea tuturor copiilor şi tinerilor în privinţa dezvoltării libere a identităţii (*n.n. - homosexuale*).

Limba şi literatura sunt instanţe formative de socializare. Textele cărţilor de limbă şi citire, fiind lecturate de mai multe ori, îi modelează pe elevi, fete sau băieţi, fără ca aceştia să poată lua distanţa necesară faţă de ele.

Astfel pot fi consolidate sau dizolvate modelele tradiţionale de identificare sexuală. În acest context, sensibilitatea cadrelor didactice care aleg textele şi operează cu ele decide într-o măsură hotărâtoare ce li se propune copiilor şi tinerilor să devină. Prin aceste texte, ei reflectă comportamentul lor personal şi comportamentele altora, normele sociale şi posibilităţile de acţiune ce privesc perspectiva proprie de viaţă si găsirea orientării. Având în vedere toate acestea, canonul literar tradiţional al şcolii necesită urgent o lărgire, pentru a cuprinde voci ale femeilor, emigrantelor, autoarelor lesbiene precum C. Reinig, J. Winterson, A. Lorde, G. Brant sau ale autorilor gay precum L. van Dijk şi J. Winkler. Acelaşi lucru este valabil pentru materiile şcolare artistice." (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Aceste sugestii, care par incredibile prin precizia cu care operează o schimbare completă a viziunii privind educaţia, familia şi umanitatea în general, sunt puse în practică printr-un plan de lecţii foarte de bine pus la punct sub aspect educaţional şi psihologic - din datele noastre, deocamdată doar pentru clasele a IV-a şi a VII-a.

Exemple de lecţii

Modulul de predare MNK (Om-Natură- Cultură) pentru clasa a IV-a

„Pot şi vor fi prezentate diferite forme de convieţuire. Viaţa de familie se află intr-o poziţie centrală, dar trebuie întâi clarificat ce înseamnă familie. Forma restrânsă a definiţiei se referea la doi părinţi, cu copiii sau copilul lor. Forma lărgită îi include pe toţi oamenii care, sub o formă sau alta, trăiesc împreună şi îşi asumă unul pentru celălalt responsabilitatea, cu sau fără copii." (Baßler şi colaboratorii, 2011)

La acest punct, încă de la clasa a IV-a, copiilor li se inoculează ideea că şi cuplurile de homosexuali pot fi la fel de potrivite pentru a creşte un copil şi că nu este nicio diferenţă între familia firească, formată din tată, mamă şi copii, şi cea în care sunt doi „taţi", două „mame", sau orice altă combinaţie pe care deja o invocă poliamoroşii.

La primele două lecţii, copiii sunt invitaţi să aducă fiecare de acasă fotografii în care apar cei din familia lor. Aceste ore au ca rol introducerea în atmosfera vieţii de familie.

În următoarea parte a cursului, se începe descrierea tipurilor de „familie” propuse ca normale. Mai întâi, pentru a stimula imaginaţia copiilor, aceştia sunt puşi să deseneze pe hârtie o casă mare cu şapte apartamente şi să lipească poze din ziare:

> „Alternativ, se poate desena pe o coală mare de hârtie de impachetat o casă mare cu şapte apartamente şi se pot lipi poze din ziare. Elevii comentează spontan despre casă. Cine trăieşte aici împreună cu cine? Apoi se analizează locuitorii şi locuinţele mai îndeaproape” (Baßler şi colaboratorii, 2011).

În faza următoare, încep să fie prezentate mai multe tipuri de familie, de la cea formată din doi părinţi până la cea monoparentală, de la familiile care adoptă un copil sau vin în noua căsătorie cu un alt copil, până la „familiile” formate din doi gay şi două lesbiene. De pildă, în apartamentul 2 al casei li se sugerează că vor locui:

> „Două femei cu un copil. Femeile pot fi două prietene, surori sau o pereche de femei care «se iubesc». Pe copil îl pot creşte împreună fără că acesta să fie al uneia dintre ele. Dacă elevii nu se exprimă în această direcţie. Vine întrebarea de la educator: Ar putea fi cele două femei o pereche? Va fi examinat mai îndeaproape răspunsul - pereche lesbiană. Ce înseamnă lesbianism. Femeile se iubesc şi doresc să rămână împreună. De aceea au o locuinţă comună. La întrebarea copiilor dacă femeile se pot şi căsători, la şcoala generală se poate în mod cert răspunde afirmativ, chiar dacă acest lucru, din punct de vedere formal, nu este corect, pentru că aşa-numitul parteneriat civil nu are, din punct de vedere legal, acelaşi rang cu căsătoria. Se poate găsi un nume comun pentru cele două lesbiene «căsătorite»” (Baßler şi colaboratorii, 2011).

În apartamentul 4 al casei locuiesc:

> „Doi bărbaţi. Pot fi prieteni, fraţi, tată şi fiu sau o pereche. Ca şi în cazul celor două femei, va fi explicat cuvântul gay. Educatorul pune în discuţie homosexualitatea ca o formă egală ca valoare, de la sine înţeleasă, de convietuire” (Baßler şi colaboratorii, 2011).

In camera 7 se intră oarecum intr-un spaţiu al incertitudinii, ca să se provoace discuţii cu privire la cei care locuiesc acolo:

> „Prezentarea figurilor lasă loc pentru interpretări diferite: se poate sa fie o pereche (bărbat şi femeie), o mamă singură cu fiica adolescentă sau pot fi două femei (n.n. - lesbiene)" (Baßler şi colaboratorii, 2011).

Concluzia acestui modul:

> „Rezultatul acestei ore de predare: Există diferite forme de convietuire. Oamenii se simt în siguranţă în comuniune, unde primesc afecţiune şi dragoste. Forma exterioară a unei familii nu garantează neapărat această comuniune în dragoste, ci doar felul în care oamenii care îşi sunt apropiaţi se comportă şi se sprijină unii pe alţii" (Baßler şi colaboratorii, 2011).

În ultima parte a cursului, pentru a se vedea cât de bine s-au asimilat cunoştinţele şi format atitudinile,

> „copiii sunt puşi să deseneze casa corespunzătoare ataşamentului pe care îl au. O temă de lucru poate suna aşa: Cu cine aţi dori sa locuiţi împreună într-o casă? Desenaţi persoanele din diferite apartamente. Într-o discuţie ulterioară, grupele îşi prezintă rezultatele" (Baßler şi colaboratorii, 2011).

Acesta este un exemplu de manipulare mentală şi inoculare în conştiinţa copilului a unui nou mod de a vedea familia. Necunoscând problemele grave pe care le traversează cuplul de homosexuali, precum şi dezavantajele creşterii unui copil intr-un astfel de mediu, elevilor li se va putea dezvolta o percepţie pozitivă privind „familiile" de homosexuali. Acest fapt poate fi considerat un prim pas către alienarea lor, căci familia formată din tată şi mamă este fundamentală pentru dezvoltarea identităţii bărbăteşti şi femeieşti potrivit modelului pe care îl reprezintă tatăl-bărbatul şi mama-femeia, modele de identificare şi de relationare între actualul băiat şi actuala fetiţă, între viitorul bărbat şi viitoarea femeie.

Plan de lecţii interdisciplinare pentru clasa aVII-a

Planul se desfăşoară pe parcursul a patru etape:

1. Percepţie şi sensibilizare
2. Recapitularea cunoştinţelor, conştientizarea prejudecăţilor şi a atitudinilor
3. Consolidarea şi împărtăşirea cunoştinţelor
4. Aprofundare

Etapa 1. Percepţie şi sensibilizare

Modulul 1. Exerciţii de conştientizare

„Copiii sunt puşi în postura de a experimenta ce înseamnă să fii minoritar. Se fac tot felul de jocuri în care este stimulat sentimentul de incluziune într-o minoritate, pentru a se crea o simpatie pentru oricare minoritar.” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Modulul 2. Este stimulată empatizarea prin diverse jocuri şi exerciţii.

Primul exerciţiu este ca fetele şi băieţii să scrie un răspuns la o scrisoare primită:

> „un strigăt de ajutor al unei bune prietene căreia tocmai i-a devenit clar că este lesbiană (prima fază a procesului de *coming-out*); la fel fac şi băieţii pentru un prieten. [...] După aceea, elevii îşi schimbă între ei scrisorile în aceeaşi grupă şi le dau mai departe educatorului, care îşi face astfel o imagine privind poziţia elevilor faţă de respectiva temă”... (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Iată exemplul de scrisoare a unor copii de clasa a VII-a, care este dat în planul de lecţie:

„Dragă ...,

Pentru că eşti prietena mea cea mai bună, vreau să-ţi încredinţez problema mea. Eu m-am îndrăgostit de o fată din clasa paralela! Toate celelalte fete vorbesc tot timpul de băieţi, dar pe mine nu mă interesează. În schimb, prefer să fiu împreună cu fetele. Şi acum, doar când o văd pe Natalia mi se face foarte cald... Noaptea o visez de multe ori şi aş vrea să flu tot timpul împreună cu ea. Dar nu am curaju să-i spun ei sau altcuiva. Mi-e frică mai

ales să nu mă fac de râs dacă se află. Ce să fac? Sunt total disperată! Mă poţi ajuta. ” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

De asemenea, elevii primesc şi modele de răspuns din care se pot inspira;

„Bună, Maria!

Chiar nu ştiu ce să spun. Dar mi se pare ok, dacă te simţi atrasă de ea şi ea de tine. Într-adevăr, m-a şocat un pic, dar cred că putem trăi cu asta. Păi, unora li se par mai atractivi bărbaţii, altora femeile. Nu trebuie să-ţi fie teamă că o să te neglij ez din cauza asta, pentru că ăsta nu e un motiv... Mă bucur pentru tine, că aşa eşti fericită. Chiar dacă nu mi-aş putea imagina aşa ceva pentru mine. Iţi dau un sfat: fă ce-ţi place şi urmează-ţi sentimentele... Trebuie să faci acum ce crezi tu că e bine. Nu asculta bârfele celorlalţi...

Dragă Mark,

Mă simt onorat că îmi încredinţezi asta, deoarece ţi-a trebuit multă voinţă. Ai făcut primul pas pentru a duce o viaţă normală, fără să fii obligat să te ascunzi. Nu trebuie să-ţi fie ruşine! Dacă Saşa e un băiat atât de bun, o să reacţioneze bine şi o să te înţeleagă. Dacă nu reacţionează bine şi râde de tine, cred că nu este bun pentru tine...

Te înţeleg bine, pentru că şi mie mi se par băieţii atrăgători. Nu ştiu cum să te ajut, pentru că, până la urmă, este decizia ta cum te comporţi, dacă îţi recunoşti homosexualitatea sau nu! Pe mine nu mă influenţează, dar îţi înţeleg bine teama. Ce să faci? Nu cred că ţi-aş putea răspunde acum la întrebarea asta. Cred că ar fi bine dacă am putea vorbi detaliat despre problema ta. Oricum, eu sunt dispus să vorbim, dacă vrei...” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Modulul 3. Elevilor li se proiectează un film cu tineri care marturisesc pentru prima dată în mod public că sunt homosexuali (*coming out*).

„Ca introducere în temă, li se vor arăta tinerilor trei filme de la www.gayunion.de, despre tineri în proces de *coming-out*. Elevii trebui să se exprime, răspunzând la întrebările:

- Ce crezi despre băieţii gay şi fetele lesbiene? - Ce spun prietenii şi prietenele tale despre gay şi lesbiene?” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

În mod evident, avem de-a face cu o manipulare psihologică de natură narativă şi emoţională a copiilor. Scrisoarea vine pe fondul unor lecţii anterioare, în care copiii sunt prelucraţi pentru a dezvolta un sentiment de compasiune faţă de minoritari, fie ei copiii cei mai scunzi din clasă, fie ei homosexuali. Cunoscând ce se aşteaptă de la ei, intr-un context în care le este solicitată mila, este foarte probabil ca elevii, în mod empatie şi compasional, să facă pasul de a susţine comportamentul homosexual al presupusului coleg. Practic, cadrele didactice se joacă cu imaginaţia copiilor, modelându-le astfel perceptiile, atitudinile şi comportamentele.

Etapa 2. Recapitularea cunoştinţelor, conştientizarea prejudecăţilor şi atitudinilor

> „Fiecare elev are o imagine despre gay şi lesbiene care îi defineşte atitudinea faţă de homosexuali. Pentru ca această imagine să fie schimbată, trebuie mai întâi conştientizată. Obiectivul fazelor 2 şi 3 este de conştientizare a prejudecăţilor şi de relativizare a lor.” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Care este motivul pentru care se cere în mod imperios schimbarea mentalităţilor? Oare aceasta nu este în sine cea mai bună dovadă a intoleranţei acestei ideologii, care nu permite ca alţii să gândească diferit?

Modulul 1. „Elevii sunt puşi să răspundă pe trei foi, una roşie, una verde şi alta albastră, la următoarele întrebări:

- Ce ştii despre gay şi lesbiene?
- Ce prejudecăţi ai faţă de gay şi lesbiene?
- Ce întrebări şi noţiuni ar mai trebui clarificate la oră?

După aceea, elevii ordonează foile corespunzător categoriilor «fapte», «prejudecăţi», «întrebări» la tablă. La oră se va clarifica de unde provin cunoştinţele şi de unde prejudecăţile. Intrebare importantă: Cine cunoaşte lesbiene sau gay? Cum trăiesc aceştia?” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Modulul 2. Obiectiv: Elevii se confruntă cu propriile atitudini

Derulare: grupe de 4-6 elevi primesc câte un set de cartonaşe cu întrebări pe teme ca: homosexualitate, presiune de grup, conflicte, pubertate.

Pe rând, ia fiecare un cartonaş, citeşte cu voce tare întrebarea şi răspunde fără a se gândi prea mult. (Exemplu de întrebare: Ce ai face tu în această situaţie ? Cum te-ai simţi tu?) După ce s-a răspuns la toate întrebările, elevii schimbă impresii despre răspunsurile lor." (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Iată câteva dintre cazurile despre care elevul trebuie să spună cum s-ar simţi şi ce ar face dacă ar fi în acea situaţie:

„Ce ar fi dacă...

- pe o planetă ar fi doar perechi de femei şi perechi de bărbaţi, şi orice altceva ar fi considerat anormal?
- unchiul tău homosexual ţi-ar spune că doreşte să adopte un copil?
- fratele tău s-ar ruşina că nu are o constituţie foarte masculină?
- tatăl tău ţi-ar spune că este gay?
- cineva din clasă ţi-ar spune că este homosexual?
- ai vedea pe stradă doi bărbaţi care se sărută?
- ar sta la cafenea lângă tine două femei care se sărută?
- dacă ai afla că vecinul tău are SIDA?
- dacă te-ai îndrăgosti de cineva, dar nu ai şti cum să îi spui asta?
- mama ta ţi-ar spune că este lesbiană?
- dacă ai afla că dirigintele tău este gay?
- dacă ai afla că un bun prieten de al tău are o relaţie cu un bărbat?
- dacã prietena ta ţi-ar spune că s-a îndrăgostit de o fată?
- mătuşa ta lesbiană ţi-ar spune că este gravidă?
- ai fi părintele unui copil de 14 ani care ţi-ar spune că este homosexual?" (Basler şi colaboratorii, 2011)

Etapa 3. Consolidarea şi împărtăşirea cunoştinţelor

„Prejudecăţilor stereotipe despre gay şi lesbiene le vor fi contrapuse imagini şi informaţii diferentiate. Cu aceasta va deveni clar că homosexualii se deosebesc între ei la fel de mult ca şi heterosexualii.

Modulul 1. Prezentarea de gay şi lesbiene renumiti în societatea germană şi în lume. Se pleacă de la numele de vedete homosexuale pe care le cunosc elevii. Totul trebuie să decurgă firesc, în cadrul unei discuţii.

Modulul 2. Educatorul furnizează informaţii pe următoarele planuri:

- forme de identitate sexuală
- dezvoltarea identităţii sexuale şi *coming-out*
- discriminare
- legislaţie."

În continuarea acestui modul, se consideră că elevii au ajuns suficient de pregătiţi pentru a face un salt în atitudinea faţă de homosexualitate, prin care simpatia să devină sinonimă cu o adevărată distanţare faţă de însăşi atitudinea normală, de tip heterosexual:

> „Prin Chestionarul heterosexual, susţine ghidul, se vor evidenţia prejudecăţi şi stereotipuri. Tematizarea se poate face pe baza unei poezii, a unui articol de ziar, a unui text dintr-o carte pentru tineri etc. Iată Chestionarul heterosexual:
>
> - Cărui fapt crezi că se datorează heterosexualitatea ta?
> - Când şi cum te-ai decis să fi heterosexual?
> - Este posibil ca heterosexualitatea ta să fie doar o fază pe care să o depăşeşti cândva?
> - Este posibil ca heterosexualitatea ta să vină doar dintr-o frică nevrotică faţă de ceilalţi oameni de acelaşi gen ca tine?
> - Părinţii tăi ştiu că eşti heterosexual?
> - Prietenii şi prietenele tale ştiu?
> - Cum au reacţionat?
> - Majoritatea pedofililor sunt heterosexuali. Îţi asumi responsabilitatea de a lăsa copilul tău singur cu un educator heterosexual?
> - Ce fac bărbaţii şi femeile în pat? Cum se pot ei asigura că se satisfac reciproc, dacă sunt atât de diferiţi din punct de vedere anatomic?
> - Deşi societatea sprijină atât de mult căsătoria, rata de divorţuri creşte tot mai mult.

- De ce există atât de puţine căsătorii stabile şi îndelungate printre heterosexuali?
- Conform statisticilor, bolile cu transmitere sexuală au cea mai mică incidenţă la lesbiene. Are sens, aşadar, cu adevărat pentru femei să fie heterosexuale şi astfel să aibă un risc crescut de boli cu transmitere sexuală şi de sarcină?
- Având în vedere suprapopularea, se pune următoarea întrebare: Cum ar putea supravieţui omenirea dacă toţi ar fi heterosexuali?
- Se pare că există foarte puţini heterosexuali fericiţi. S-au dezvoltat, însă, metode ca să te poţi schimba. Te-ai gândit vreodată sa te supui unor electroşocuri pentru a te schimba?" (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Adaptat după *Limba sexului: Chestionarul heterosexual,* de P. Baker

Etapa 4. Aprofundare

Modulul 1. „Obiective: pe baza unor jocuri de rol, elevii vor fi abordaţi la nivel emotional şi astfel îşi vor schimba punctul de vedere cu privire la temă. Elevii primesc cartonaşe cu roluri pe care trebuie sale interpreteze în grupuri mici. Apoi se prezintă jocurile în plen. Participarea este voluntara, se discuta şi se evaluează.

Jocuri de rol

Pentru fete:

- la discotecă, eşti invitată de o fată la dans
- eşti la disco şi vezi o fată cu care ai dori să dansezi

Pentru baieti

- la discotecă, te invită un băiat la dans
- eşti la discotecă şi vezi un băiat cu care ai dori să dansezi

Alte teme pentru jocuri de rol:

- un tată le dezvăluie copiilor lui că este gay;
- o pereche de lesbiene planifică nunta lor împreună cu o prietenă;

- o pereche de lesbiene doresc să adopte un copil şi se prezintă la Oficiul pentru Protecţia Copilului.” (Baßler şi colaboratorii 2011)

Asemenea jocuri de rol sunt poate cele mai periculoase exerciţii pentru libertatea de gândire şi conştiinţă a copilului. Experimentarea unor situaţii potrivnice conştiinţei, modului de a gândi şi a simţi, făcută în context şcolar, sub presiunea grupului, a profesorului şi a autorităţii şcolii, constituie o adevărată tehnică de reeducare. Asocierile perverse la care este chemată mintea copilului ca să consimtă, conflictele de conştiinţă, dar şi ilicitul sau ineditul situaţiei, ca şi multe altele pot crea o breşă în mentalitatea copilului, pot genera un model de răspuns neuronal specific unui alt tip de personalitate, cea homosexuală. Cu alte cuvinte, elevii sunt antrenaţi ca să facă joncţiunea de la mentalitatea şi comportamentul heterosexual la cele homosexuale în funcţie de situaţia de viaţă ivită. Aşadar, prin acest mijloc, în contextul întregii ideologizări pro-homosexualitate, copiii sunt educaţi să fie şi homosexuali, în funcţie de experienţa de viaţă sexuală pe care o vor avea sau în care se vor cantona în cele din urmă.

Modulul 2. „O altă aprofundare a temelor precum autocunoaşterea, *coming-out*-ul, dragostea, faptul de a fi altfel, prejudecăţile se poate realiza prin vizionare de filme...” (Baßler şi colaboratorii, 2011)

Citind aceste materiale şi constatand cât de bine sunt puse în practică elemente de manipulare psihologică a copilului, de modelare a personalităţii, de dirij are a comportamentului şi de formare a stereotipurilor mentale şi a atitudinilor, ne întrebăm câţi copii vor rezista până la sfârşit acestui adevărat program de spălare a creierului. Câţi copii dintre cei care nu au avut o viaţă armonioasă de familie nu vor inclina să se proiecteze polemic şi eroic în postura de homosexual? Câţi adolescenţi nu vor fi tentaţi să experimenteze şi relaţiile homosexuale când se vor afla sub influenţa alcoolului sau intr-un anturaj de acest tip? Sau câţi dintre tineri nu vor ceda avansurilor, insistenţelor sau chiar şantajului sexual la care i-ar putea supune un homosexual experimentat? Psihologii ştiu foarte bine că întotdeauna mentalităţile preced comportamentele, astfel că, modelându-le copiilor încă din şcoală o psihologie homosexuală, va fi mult mai uşor ca aceştia să-şi

însuşească mai târziu acest mod de viaţă, fără să conştientizeze că, odată cu această alegere, le este hotărâtă, pecetluită, distrugerea vieţii.

Ce putem face noi, părinţii, sau toţi cei care doresc să mai trăiască într-o lume normală? În primul rând, să conştientizăm adevărul, nelăsându-ne înşelaţi de ingineriile psihosociale puse în mişcare prin mass-media.

Mii de studii şi articole ştiinţifice dovedesc faptul că homosexualitatea este o patologie comportamentală şi că nu este înnăscută. Homosexualitatea este o dependenţă dobândită, un produs al mediului şi al educaţiei, al unor abuzuri, traume sau eşecuri suferite mai ales în copilărie sau adolescenţă, dar şi mai târziu, rezultat al unei condiţionări şi auto-condiţionări complexe, al consumului de pornografie hard sau al implicării în orgii sexuale şi bisexuale. Dar homosexualitatea se poate vindeca. Există nenumărate mărturii în acest sens. Cu toate acestea homosexualilor care s-au însănătoşit societatea de astăzi le interzice să se exprime. Ei nu au voie să facă manifestaţii, nu li se publică în mass-media punctul de vedere.

Homosexualul este un om foarte nefericit, deşi disimulează acest lucru, pentru a se proteja psihic de depresia sau deznădejdea cu care se luptă permanent. Viaţa homosexualilor nu este nicidecum atât de frumoasă şi de veselă pe cât se arată în filme. Iar suferinţa nu le este cauzată atât de cei din jur care nu i-ar înţelege şi i-ar discrimina, după cum se insinuează adesea, ci, pur şi simplu, de conflictele de conştiinţă, de instabilitatea psihică, de lipsa perspectivei unei vieţi normale, de familie, de conflictele pasionale, de actele sexuale pasagere care adesea se desfăşoară în locuri publice, de efemeritatea şi precaritatea relaţiilor, la care se adaugă bolile cu transmitere sexuală, depresiile şi o rată ridicată a tentativelor de sinucidere. Viaţa homosexualilor este marcată de foarte multă suferinţă şi sfârşeşte adesea prematur, în medie cu 20-30 de ani mai repede decât a unui heterosexual.

Vrem, oare, ca ai noştri copii să adopte un astfel de stil de viaţă? Cu siguranţă niciun om normal care-şi iubeşte copilul şi gândeşte puţin mai mult decât îl inspiră televizorul nu ar putea răspunde pozitiv la această întrebare. Însă mulţi se pot întreba, la rândul lor, ce putem face? Răspunsul este

practic concluzia logică a întregului material pe care l-aţi parcurs până acum.

În primul rând, trebuie să ne întărim viaţa de familie, să le asigurăm copiilor noştri un climat armonios şi ferit de conflicte, o atenţie şi o dragoste neegoistă şi să le acordăm cât mai mult timp. Să le susţinem dezvoltarea identităţii de gen potrivit firii bărbăteşti sau femeieşti cu care au venit pe lume. Să-i păzim, pe cât ne stă în putinţă, ca să nu intre în contact cu mesajul pornografic şi, mai târziu, să nu ajungă în anturaje care-i conduc la orgii, promiscuitate şi perversiuni sexuale, care intr-o măsură tot mai mare astăzi presupun şi relaţii homosexuale.

Şi, desigur, să conştientizăm războiul care este dus astăzi împotriva familiei, a omului în general şi a identităţii sale bărbăteşti sau femeieşti cu care s-a născut. Este un război ideologic ŞI absurd, care urmăreşte de data aceasta nu instaurarea unei noi ordini sociale şi politice, ci mai ales a unei noi lumii, în care familia naturală şi libertatea de conştiintă (inclusiv libera mărturisire a credinţei creştine) nu-şi mai au locul. Dacă vom conştientiza şi ne vom lupta fiecare după putere pentru a afirma normalitatea şi a ne proteja copiii putem nădăjdui să trecem cât mai puţin afectati de acest nou val de totalitarism ideologic care se întinde peste lume.

Anexa 1

Tipuri de activități homosexuale și frecvența medie a acestora[90]

Practici sexuale ale homosexualilor

Descrierea activității homosexale	Probabilitate medie lunară	Probabilitate medie anuală
Analingus și mâncatul fecalelor	33%	88%
Băutul urinei	5%	46%
Fisting (penetrarea rectului cu pumnul strâns)	7%	58%
Felație și înghițirea lichidului seminal	53%	100%
Sodomie	59%	100%
Contact sexual cu mai mulți parteneri sau cu parteneri anonimi	4%	37%
Forme extreme de sadomasochism	4%	37%

Stilul de viață general al homosexualilor

În tabel se precizează de câte ori este mai mare probabilitatea de implicare într-un comportament infracțional a persoanelor de orientare homosexuală în comparație cu cele de orientare heterosexuală:

Descrierea indicatorului	Homosexuali	Lesbiene
Ucideri în serie	De peste 196 ori	Necunoscut
Molestare de copii	De peste 90 de ori	De peste 9 ori
Crime în masă	De peste 34 de ori	Necunoscut
Crimă cu substrat sexual	De peste 5 ori	De peste 23 de ori

[90] Majoritatea materialelor conținute în Anexă au fost preluate din *Pro-Life Activist's Encyclopedia* (Clowes, 1994).

90

Descrierea indicatorului	Homosexuali	Lesbiene
Arestare într-un caz de crimă cu substrat sexual	De peste 5 ori	De peste 11 ori
Sex cu animale	De peste 6 de ori	De peste 11 ori
Solicitarea de servicii de prostituție	De peste 5 ori	De peste 11 ori
Sex în grup	De peste 3 ori	De peste 8 ori
Infectare intenționată a partenerului cu o boală cu transmitere sexuală	De peste 7 ori	De peste 3 ori
Sex în public	De peste 3 ori	De peste 6 ori
Victimă a unui viol	De peste 4 ori	De peste 3 ori
Infidelitate matrimonială	De peste 3 ori	De peste 3 ori
Hărțuire cu apeluri telefonice obscene	De peste 2 ori	De peste 4 ori
Tentativă de sinucidere	De peste 4 ori	De peste 2 ori
Uz de droguri ilegale în mod regulat	De peste 3 ori	De peste 2 ori
Implicare într-o bătaie în cursul anului respectiv	Nu există diferență	De peste 3 ori
Avort	Nu se aplică	De peste 1,5 ori

Surse:

(1) *New England Journal of Medicine*, 1980, 302; *American Journal of Public Health*, 1985; *The Nebraska Medical Journal*, 1985, 70.

(2) The First National Gay and Lesbian Sex Survey, în *Family Research Newsletter*, Vara 1989

(3) Părintele Enrique T. Rueda. *The Homosexual Network: Private Lives and Public Policy*, Editura Devin Adair, Old Greenwich, Connecticut, 1982

(4) Dr. Paul Cameron",Homosexual molestation of children/sexual interacti-on of teacher and pupil", în *Psychological Reports*, 1985, 57, pp. 1.227-1.236.

Surse:

(1) New England Journal ofMedicine, 1980, 302; American Journal ofPublic Health, 1985; The Nebraska Medical Journal, 1985, 70.

(2) The First National Gay and Lesbian Sex Survey, în Family Research Newsletter, Vara 19 89

(3) Părintele Enrique T. Rueda The Homosexual Network: Private Lives and Public Policy, Editura Devin Adair, Old Greenwich, Connecticut, 1982

(4) Dr. Paul Cameron",Homosexual molestation of children/sexual interaction of teacher and pupil", înPsychological Reports, 1985, 57, pp. 1.227~1.236.

Exemple de crime în serie şi ucideri în masă cu autori homosexuali

Nouă din topul primelor unsprezece crime în serie ale tuturor timpurilor în Statele Unite au fost comise de homosexuali. Iată câteva din cele mai faimoase crime în serie din SUA:

1. **Homosexualul Donald Harvey:** 37 de crime. Donald Harvey conduce în topul criminalilor în serie americani din toate timpurile. Infirmierul a fost condamnat pentru 37 de crime în Kentucky şi Ohio. Psihologii au atestat: „Harvey s-a declarat homosexual" (The New York Times, 20 august 1987 şi 17 august 1991).

2. **Homosexualul John Wayne Gacy:** 33 de crime. Al doilea de pe lista criminalilor în serie ai tuturor timpurilor este homosexualul de profesie John Wayne Gacy, care a omorât 33 de tineri şi băieţi şi i-a îngropat în subsolul său (The New York Times, 22 februarie 1980).

3. **Homosexualul Patrick Wayne Kearney**: 32 de crime. A ucis 32 de oameni în California. Ziarul New York Times 1-a descris ca fiind „un homosexual declarat", care a mărturisit singur că este făptaşul în seria „crimelor homosexuale cu Victime aruncate în saci de gunoi" (The New York Times, 27 iulie 1977).

4. **Homosexualul Bruce Davis:** 28 de crime. Acest american din statul Illinois a omorât 28 de bărbaţi şi băieţi tineri după ce a făcut sex cu ei (The New York Times, 21 ianuarie 1984).

5. **Homosexualul Juan Corona**: 25 de crime. Homosexual declarat, californianul a omorât 25 de muncitori imigranţi de sex masculin, pe care i-a îngropat după ce a comis acte de necrofilie cu cadavrele lor (The New York Times, 4 octombrie 1972).

6. **Homosexualul Larry Eyler:** 21 de crime. A ucis 21 de bărbaţi tineri în Indiana şi Illinois din 1982 până în 1984, momindu-i cu droguri, alcool şi bani (Michael Gougis, Associated Press, „Man Admits 21 Killings Before Dying of AIDS", The Oregonian, 9 martie 1994).

7. **Homosexualul Jeifrey Dahmer:** 17 crime. Jeffrey Dahmer, un molestator de copii, homosexual practicant şi declarat, a ademenit 17 tineri băieţi în apartamentul lui, făcând sex cu ei şi apoi dezmembrându-i. A mâncat părţi din cadavrele victimelor, a dizolvat câteva părţi de la cadavre în acid, iar pe altele le-a depozitat, împreună cu câteva capete de la cadavre, în congelatorul său. Dahmer a recunoscut că păstra inima unui bărbat „pentru a o mânca mai târziu". Dahmer a fost membru activ al organizaţiilor pentru drepturile homosexualilor şi a participat la parade Gay Pride. Poliţia a găsit, deasemenea, cantităţi masive de pornografie hard-core în apartamentul său (Michael C. Buelow, „Police Believe Suspect Killed 17", The Oregonian, 26 iulie 1991, pp. A1 şi A24. Şi: „Relative in Dahmer Case Sues", USA Today, 6 august 1991, p. 3A Şi în newsletterul Focus on the Family din octombrie 1991).

8. **Homosexualul Stephen Kraft:** 16 crime. Stephen Kraft, un programator de calculatoare din California, a omorât cel puţin 16 bărbaţi tineri după ce i-a drogat, sodomizat şi torturat (Robert L. Mauro, „The Nation's Leading Serial Killers", The Wanderer, 31 octombrie 1991).

9. **Homosexualul William Bonin:** 14 crime. William Bonin a torturat şi ucis 14 tineri bărbaţi. Bonin a avut relaţii sexuale cu victimele sale înainte ca acestea să moară, dar şi după (The New York Times, 27 iulie 1974).

10. **Homosexualii Corll, Henley şi Owen:** 32 de crime. Dean Corll, Elmer Wayne Henley şi David Owen Brooks au fost membri ai unui cerc

homosexual de tortură şi crimă din Texas, care a capturat şi mutilat 27' de bărbaţi tineri (The New York Times, 27 iulie 1974).

68% din toate crimele în masă din SUA au avut autori homosexuali

- **Homosexualul Patrick Purdy** a ajuns la Şcoala Primară Cleveland, din Stockton, California, în timpul pauzei de prânz din 17 ianuarie 1989. A scos o armă de tip Kalaşnikov fabricată în China, a tras şi a împuşcat 35 de oameni, majoritatea de origine asiatică. Cinci copii au murit. Dennis Perry, Căpitanul Poliţiei din Stockton, l-a descris ca un „vagabond rasist şi alcoolic" care „ura pe toată lumea". La sfârşitul aventurii sale sangeroase, Purdy s-a sinucis cu un pistol cu calibrul de 9 milimetri (David Kupelian, „Should Assault Weapons Be Banned?", New Dimensions Magazine, decembrie 1989).
- **Într-un caz spectaculos**, care a necesitat multă presiune din partea grupurilor de lobby homosexual, Clayton Hartwig, în vârstă de 24 de ani, căpitan de armament la Turela 2 de pe vasul militar american USS Iowa, ar fi căzut în depresie când a fost respins de un alt marinar, căruia îi ceruse să îl însoţească la un motel. Potrivit puţinelor dovezi care au putut fi strânse, Hartwig era suficient de bine informat şi pe o poziţie care îi permitea să plaseze un dispozitiv explozibil pe ţeava tunului de la Turela 2, care a explodat, omorându-l atât pe el, cât şi pe alţi 46 de militari de marină. Sub presiunea organizaţiilor pentru drepturile homosexualilor, care au realizat că acest caz ar putea dăuna pledoariei lor pentru acceptarea homosexualilor în armată, Marina Militară Americană a declarat că sunt puţine dovezi care să demonstreze că dezamăgirea sentimentală suferită de Hartwig l-a transformat pe acesta în sinucigaş. Dar cele două puncte critice subliniate în raportul final al Marinei Militare cu privire la incident sunt următoarele: (1) Hartvvig era homosexual şi (2) niciun căpitan de armament nu ar fi făcut greşeala de bază pe care a făcut-o el decât dacă încerca să se sinucidă (Robert Becker, A.J. Plunkett, „Spectre of Sailor Haunts Questionable Iowa Investigation", The Oregonian, 25 septembrie 1989).

- **În 1961**, două amante lesbiene din statul american Oregon, Jeannance Freeman şi Gertrude Jackson, au ucis împreună cei doi copii ai celei din urmă, poate pentru că li s-a părut că stăteau în calea relaţiei lor pasionale. Jeannance a bătut baieţelul în vârstă de şase ani al lui Gertrude cu un levier, apoi l-a aruncat de pe un pod înalt care traversa un canion din Parcul Naţional Ogden, iar Gertrude şi-a aruncat apoi de pe acelaşi pod propria fiică, în vârstă de patru ani, aceasta fiind încă în viaţă (Joe Mosley, „Officials express dismay over child-killer's release", Eugene Register- Guard, 2 august 1983, pp. 1-2A).

- **Wesley Alan Dodd** din Vancouver, Washington, a pledat vinovat pentru uciderea a trei copii de 4, 10 şi 11 ani în toamna anului 1989. A avut o istorie lungă de abuz sexual asupra copiilor. La proces a descris cum i-a răpit, bătut, violat şi în cele din urmă i-a ucis pe cei trei băieţi inspăimântaţi (John Snell, ,,Dodd Enters Guilty Pleas in Killings of Three Boys", The Oregonian, 12 iunie 1990).

- **Jeffrey Feltner,** un homosexual care avea SIDA, a ucis şapte pacienţi varstnici pe care îi îngrijea la domiciliu, în Florida. A pledat vinovat pentru crimă cu premeditare şi a fost condamnat la închisoare pe viaţă (The Oregonian, 10 ianuarie 1990).

- **Gwendolyn Graham,** de 26 de ani, angajată la căminul de bătrâni Alpine Manor din Walker, Michigan, a ucis cinci pacienţi infirmi, intr-un pact cu amanta ei lesbiană. Un juriu a găsit-o vinovată de cinci crime cu premeditare. A spus că a sufocat pacienţii cu prosoape pentru „a-i scuti de tensiune" („Woman Found Guilty in Patient's Deaths", The Oregonian, 22 septembrie 1989).

- **Homosexualul Arthur Gary Bishop** a fost executat în statul american Utah în 1983 pentru sodomizarea şi uciderea a cinci băieţi cu vârste cuprinse între 4 şi 13 ani („Bishop found guilty of murdering 5 boys", Sarasota Herald Tribune, 20 martie 1984).

- **Gaêtan Dugas,** cunoscut ca „Pacientul Zero" în sistemul de să- nătate publică, a fost una dintre primele persoane diagnosticate cu SIDA, în anii 1980. Chiar şi după primirea acestui diagnostic, se estimează că a

infectat peste o mie de bărbaţi cu virusul HIV. Dugas şi-a justificat continuarea activităţii homosexuale prin scuza că era liber să facă ce voia cu propriul corp. Unii biografi spun că acesta, chiar şi în stadiile finale ale bolii, făcea sex anonim cu bărbaţi la băile publice frecventate de homosexuali, după care le arăta partenerilor petele vinete specifice sarcomului Kaposi, spunându-le: „Cancer gay. Poate îl faci şi tu” („The Columbus of AIDS”, National Review, 6 noiembrie 1987).

„Infracţiunile provocate de ură de care se plâng homosexualii sunt rare şi nu trec dincolo de apelative răutăcioase sau observaţii insinuante. FBI a raportat 431 «infracţiuni de ură» contra homosexualilor pe teritoriul SUA în anul 1991. Doar una singură era confirmată la Washington, în Districtul Columbia. Cu toate acestea, activiştii gay din Districtul Columbia au declarat 397 de incidente. Când au fost strânşi cu uşa, au recunoscut că cel puţin 366 dintre aceste «infracţiuni» au reprezentat doar «hărţuiri verbale».

Potrivit psihiatriei tradiţionale, stilul de viaţă homosexual merge mână în mână cu violenţa. Subcultura gay expune eminamente homosexualii la violenţă şi boli. Majoritatea criminalilor identificaţi pe durata studiului şi a căror orientare sexuală a putut fi stabilită erau homosexuali. Violenţa împotriva homosexualilor este deplorabilă, însă cea mai mare parte a violenţei care implică homosexualitatea este autoindusă - iar subcultura gay ar putea să exporte mai multă violenţă decât absoarbe din afară.” (Cameron, 1993 c)

Anexa 2

Mărturii ale homosexualilor şi pedofililor, în care aceştia îşi exprimă pe faţă intentiile

> „Dragostea dintre bărbaţi şi băieţi se află la temelia homosexualităţii. Comunitatea gay care susţine că a iubi băieţii nu înseamnă homosexualitate este ridicolă. Nu trebuie să ne lăsăm convinşi de dezinformarea practicată de presă şi de autorităţi. Molestarea copiilor se întâmplă, însă există şi relaţii sexuale pozitive. Iar noi trebuie să îi susţinem pe bărbaţii şi pe băieţii aflaţi în astfel de relaţii."

Punct de vedere: „No Place for Homo-Homophobia", în San Francisco Sentinel, 26 martie 1992

„PREZENTUL MANIFEST este extravaganţă, nebunie, fantezie tragică şi crudă, o erupţie a mâniei interioare a asupriţilor care se visează cu disperare în locul asupritorilor.

Vă vom sodomiza fii, embleme ale masculinităţii voastre slabe, ale viselor voastre efemere şi ale minciunilor vulgare. îi vom seduce chiar în şcolile şi internatele voastre, în sălile de gimnastică şi în vestiare, pe terenurile de sport şi la seminarii, la cercurile voastre de tineret şi în toaletele teatrelor voastre, în cazarmele voastre şi în popasurile camioanelor, la cluburile bărbaţilor şi pe culoarele Parlamentului - oriunde bărbaţii se adună alături de alţi bărbaţi voştri vor deveni slujitorii noştri şi vor face ce le vom spune noi. Vor fi replămădiţi după imaginea noastră. Vor ajunge să ne dorească la nebunie şi să ne adore.

Femeilor, vă cereţi mereu libertatea vă plângeţi că bărbaţii nu vă mai satisfac; că vă fac nefericite. De aceea, noi, ca nişte fini cunoscători ai fizionomiei şi fiziologiei masculine, vă vom răpi bărbaţii. Îi vom amuza; îi vom învăţa; îi vom îmbrăţişa când plâng. Femeilor, ziceţi că vă doriţi să trăiti una împreună cu cealaltă în loc să trăiţi cu bărbaţi, Nu aveţi decât să o faceţi. Noi le vom oferi bărbaţilor voştri plăceri pe care nu le-au cunoscut nicicand, fiindcă şi noi suntem mai înainte de orice bărbaţi şi numai un bărbat ştie cu adevărat cum să-i producă plăcere altui bărbat; numai un bărbat poate înţelege cu afecţiune şi în profunzime mintea şi corpul altui bărbat.

Toate legile care interzic activitatea homosexuală vor fi revocate. În locul lor, se vor vota legi care vor favoriza iubirea dintre bărbaţi. Toţi homosexualii trebuie să facă front comun ca fraţii; să ne arătăm uniţi pe toate planurile: artistic, filozofie, social, politic şi financiar. Vom fi victorioşi numai dacă ne prezentăm cu acelaşi chip in faţa cumplitului vrăjmaş heterosexual.

Dacă indrăzniţi să ne strigaţi «poponari», «pidosnici», «creţari», va vom injunghia direct în inimile voastre laşe şi Vă vom profana cadavrele plăpânde.

Vom inchina poeme de dragoste iubirii dintre bărbaţi; vom regiza piese în care bărbaţii se mângâie reciproc la scenă deschisă; vom face filme despre iubirea între bărbaţi eroici, care va înlocui idilele heterosexuale ieftine, superficiale, sentimentale, inspide şi imature care predomină azi pe marile ecrane. Vom sculpta statui reprezentând tineri superbi, bravi atleţi, pe care le vom instala în parcurile, scuarurile şi pieţele voastre. Muzeele lumii se vor umple de picturi reprezentând graţioşi flăcăi despuiaţi.

Scriitorii şi artiştii noştri vor face dragoste ca între bărbaţi, cu stil, exact după moda zilei, ceea ce nici nu va fi greu, căci ne pricepem de minune sá lansăm tendinţe. Vom aboli relaţiile heterosexuale cu armele glumei acide şi ridiculizării, pe care le mânuim expert.

Ii vom demasca pe homosexualii de la putere care se dau heterosexuali. Veţi fi şocaţi şi înspăimântaţi să aflaţi că preşedinţii voştri şi fiii lor, şi senatorii voştri, primarii, generalii, atleţii, vedetele de cinema şi de televiziune, liderii de opinie şi chiar preoţii voştri nu sunt nici pe departe figurile heterosexuale inofensive, familiare şi burgheze pe care le credeaţi. Suntem pretutindeni; ne-am infiltrat printre voi. Fiţi atenţi când vorbiţi despre homosexuali, fiindcă suntem mereu printre voi; s-ar putea chiar să dormim în acelaşi pat cu voi. Nu va fi niciun compromis. Nu suntem nişte fătălăi micburghezi. Suntem extrem de inteligenti, reprezentăm aristocraţia naturală a rasei umane, iar aristocraţii cu minti oţelite nu se mulţumesc cu mai puţin decât totul. Cei care nise opun vor fi alungaţi.

Ca şi Mishima, vom ridica vaste armate proprii în calea voastră, pentru a vă înfrânge. Vom cuceri lumea, fiindcă războinicii inspiraţi şi adunaţi laolaltă, du iubirea şi onoarea homosexuală sunt la fel de invincibili ca şi anticii soldaţi greci. Celula familială-teren care odrăsleşte minciuna, trădarea, medi-

ocritatea, ipocrizia şi violenţa - va fi abolită. Celula familială, care nu face decât să înmoaie imaginaţiua si să înconvoaie voinţa liberă, trebuie eliminată. În laboratoarele genetice vor fi concepuţi şi crescuţi băieţi perfecţi. Ei vor fi crescuţi în spiritul unui ataşament de grup în comunităţi speciale, sub controlul şi instructajul savanţilor homosexuali.

Toate bisericile care ne condamnă vor fi închise. Singurii noştri zei sunt tinerii chipeşi. [...] Îndepărtându-ne de convenţiile heterosexual ale clasei de mijloc, suntem liberi să ne trăim viaţa după comandamentele purei imaginaţii. Pentru noi, ce e prea mult nu e destul.

Sofisticata societate pe care o vom crea va fi guvernată de o elită formată din poeţi homosexuali. Una din principalele cerinţe pentru a accede intr-o poziţie de putere în noua societate a homoerotismului va fi complacerea în «pasiunile greceşti».

Orice bărbat contaminat de dorinţă heterosexuală va avea în mod automat blocată calea către poziţiile de influenţă. Toţi masculii care vor insista in mod stupid să rămână heterosexuali vor fi chemaţi la judecata unor tribunale homosexuale şi vor deveni invizibili.

Vom rescrie istoria, pe care aţi umplut-o şi înjosit-o cu minciunile şi deformările voastre heterosexuale. Vom portretiza homosexualitatea marilor lideri şi gânditori care au schimbat lumea. Vom demonstra că homosexualitatea se impleteste natural şi indisolubil cu inteligenţa şi imaginaţia şi că homosexualitatea este cerinţa adevăratei nobleţi şi frumuseţi bărbăteşti. Vom fi victorioşi, fiindcă ne dă putere amărăciunea feroce a celor asupriţi şi obligaţi să joace roluri insipide în spectacolele tâmpe heterosexuale pe care le-aţi pus în scenă de-a lungul istoriei. Şi noi putem să tragem cu arma şi să urcăm pe baricadele revoluţiei totale. Tremuraţi, porci heterosexuali, când vom apărea în faţa voastră fără măşti!”

Michael Swift, „*Gay Revolutionary*”, în Gay Community News, 15 februarie 1987, retipărit în Congressional Records, 15-21 februarie 1987

"Dacă ar fi să luăm cazul unui băiat de 10 sau 11 ani care ar fi atras puternic de un bărbat de 20 sau30 de ani, dacă relaţia ar fi în întregime reciprocă, iar afecţiunea reală şi integral biunivocă, atunci nu aş

numi nimic patologic aici. [...] Când activiştii pentru drepturile gay-ilor au devenit activi politic, nu exista un volum suficient de informaţii ştiinţifice pe care să îşi întemeieze activismul gay. Nu trebuie să ai un volum fundamental de informaţii ştiinţifice ca să decizi să lucrezi pentru o anume ideologie, atâta timp cât eşti pregătit să mergi la închisoare. Nu aşa s-au înfăptuit întotdeauna schimbările noastre sociale?

Dr. John Money, fost profesor de psihologie medicală şi pediatrie la Spitalul Universitar „Johns Hopkins",citat în „Interview: John Money" din publicaţia *Paidika:The Journal of Paedophiîia,* Olanda, pp.5-9

"Un lucru este sigur: în oricare^din cazurile de contact sexual intre un copil şi un adult în care nu a existat niciun pic de forţă sau violenţă, cu cât se face mai mult scandal şi gălăgie, cu atât minorul suferă mai mult."

"Efectele majore ale acestor incidente nu provin din evenimentul în sine, ci din cauza reacţiilor ofensate, furioase, temătoare şi şocate ale adulţilor care află despre el, fie ei părinţi, rude său poliţie. Doar aceste reacţii fără măsură pot provora eventuale daune psihologice."

Dr. Mary S. Calderone şi Eric Johnson,*The Family Book About Sexu ality,* New York: Harper and Row, 1981, p. 178

„Cred că asta arată cât de mult ne-am îndepărtat de realitate, dacă oamenii nu înţeleg că o relaţie sexuală între generaţii ar putea fi şi ar trebui să fie constructoare de caracter. *Nu sunt sigur ca un copil de şapte ani poate să îşi dea consimţământul informat. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie neapărat să excludem relaţiile sexuale cu ei.* (s.n.)"

Dr. Wayne Dynes, citat de Michael Ebert în „Pedophiia Steps Into the Daylight" în *Focus cm the Family Citizen* 16 noiembrie, 1992,pp. 6-8

„Oamenii par să creadă că orice contact [sexual] între copii şi adulţi are un efect negativ asupra copilului. Eu spun că asta poate fi o activitate sexuală plină de iubire şi atentă, responsabilă".

Wardell Pomeroy, citat de Michael Ebert în „*Pedophilia Steps Into the Daylight*", publicat în

Focus on the Family Citizen, 16 noiembrie, 1992, pp. 6-8

„Nu există o anumită vârstă la care o persoană devine capabilă să consimtă la o relaţie sexuală. Vârsta consimţământului sexual este una dintre metodele pe care adulţii le impun în sistemul lor de control asupra copiilor”.

Asociaţia Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi (NAMBLA). Citată de Shirley J. O’Brien în „*The Child Molester: Porn Plays a Maior Role in Life*”, publicat în *National Federation for Decency Journal,* mai-iunie 1987, pp. 9-11

„Cred că trebuie să se pună stampila aprobării pe activitatea pederastă. Cred că iubitorii de băieţi [pederaştii] sunt mult mai buni cu copiii decât părinţii copiilor...”

David Thorstad, pedofil condamnat şi membru NAMBLA, citat de Joseph Sobran în „*The Moderate Radical*”, publicat în *Human Life Review*, Vara 1983, pp. 59-60

„Pe cât pare de uimitor, în această societate homofobă care urăşte copiii, iubitorii de băieţi [pederaştii] îi găsesc pe băieţi atrăgători şi le place spontaneitatea şi deschiderea lor”.

Pliant distribuit de NAMBLA, descris în „*NAMBLA Cancels Meeting Following NFD Protest*”, publicat în National Federation for Decency Journal, noiembrie-decembrie 1987, p. 5 ”MM

"Arăţi precum un înger, însă ai ştiinta lumii. Ţi-ar plăcea să cred că eşti de-abia născut, dar văd sclipirea-n ochii tăi; ştii al naibii de bine cât mă inciţi. Între noi doi tu eşti satirul, iar eu sfântul, aşa că dă-ţi jos straiul sfinţit şi arată-ti pielea nudă, supune-te atingerii mele fără reţineri, iar mai târziu îmbracă-ţi aura din nou”.

„Băiatul de la cor”, poem scris de pedofilul Philip Hutchinson, publicat în *NAMBLA Bulletin*, ianuarie-februarie 1984, p. 14

Anexa 3

Filosofia şi scopurile oficiale ale Asociaţiei Nord-Americane pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieti

(NAMBLA[91])

„Asociaţia Nord-Americană pentru Iubirea dintre Bărbaţi şi Băieţi (North-American Man-Boy Love Association - NAMBLA) este o organizaţie fondată ca reacţie faţă de opresiunea extremă la care sunt supuşi bărbaţii şi băieţii reciproc implicaţi în relaţii sexuale liber consimţite sau de altă natură. Pot fi membri toţi indivizii care susţin posibilitatea existenţei unei relaţii de iubire între un bărbat şi un băiat în particular, dar şi libertatea sexuală în general. NAMBLA se opune vehement legilor referitoare la vârsta consimţământului pentru relaţii sexuale, precum şi celorlalte restricţii care le interzic adulţilor şi tinerilor să se bucure de propriile trupuri şi prin care li se controlează vieţile. Ţelul NAMBLA este acela de a pune capăt îndelungatei opresiuni la care au fost supuşi bărbaţii şi băieţii implicaţi în relaţii reciproc consimţite, propunându-şi să atingă acest obiectiv prin următoarele metode:

- constituirea unei reţele de sprijin pentru aceşti bărbaţi şi băieţi;
- educarea publicului cu privire la natura benevolă a iubirii dintre un bărbat şi un băiat;
- alinierea [sic] cu mişcările de lesbiene şi gay şi cu alte activităţi de eliberare sexuală;
- susţinerea eliberării persoanelor de toate vârstele de prejudev căţi şi opresiune sexuală”

„Introducing the North American Man-Boy Love Association”, broşură nedatată publicată de Sediul Central NAMBLA din New York City, reprodusă în Father Enrique T. Rueda, The Homosexual Network: Private Lives & Public Policy, Old Greenwich, Connecticut, Devin Adair Publishers, 1982

[91] http://WWW.nambla.org/

Programul NAMBLA de acţiune socială „Grup de lucru pentru relaţiile dintre copii şi adulţi”

Obiectiv general: „Îmbunătăţirea statutului social şi a imaginii publice a pedofililor, eliminarea sancţiunilor legale împotriva comportamentului pedofil, precum şi sporirea conştientizării publice faţă de nevoile emoţionale şi sexuale ale copiilor, astfel:

1. Demersuri de îmbunătăţire a imaginii publice a pedofililor:

   A. Supravegherea programelor de educaţie sexuală şi psihologie din şcoli publice, colegii şi universităţi, demersuri pentru a elimina vechile stereotipii şi falsuri vehiculate despre pedofilie şi sexualitatea copiilor;

   B. Colaborarea cu autorităţile în domeniul sănătăţii mentale şi în cel al comportamentului sexual uman, pentru a încuraja atitudini umane faţă de pedofilie;

   C. Constituirea unui lobby legislativ pentru a reduce sancţiunile legale împotriva comportamentului pedofil în mod special şi a întregului comportament sexual consimţit în general, precum şi consolidarea dreptului copiilor la autodeterminare;

   D. Corelarea cu grupurile feministe şi altele asemenea, pentru a stabili principiul că scopurile tuturor grupurilor de eliberare [sexuală] sunt esenţialmente aceleaşi: eliminarea înregimentării sexiste şi autoritare avieţii oamenilor; iar eliberarea copiilor este [esenţa] sine qua 'non a întregii eliberări umane.

2. Publicarea şi diseminarea de literatură care susţine scopurile eliberării pedofililor;

3.Publicarea şi diseminarea de literatură care să conştientizeze publicul cu privire la nevoile sexuale şi emoţionale ale copiilor, mai ales în lumina cercetărilor din domeniul dezvoltării cognitive”

Richard C. Bishop, „A Proposal for Pedophile Groups”,
NAMBLA *Journal, New York*, 1 iulie 1979

Anexa 4

Solicitările Comitetului Naţional pentru Drepturile Civile ale Homosexualilor

„Acesta este Crezul nostru”

“(1) Credem că fiecare adult şi copil are dreptul de a decide pentru sine însuşi propria orientare sexuală

(2) Credem că orice individ sau grup care condamnă homosexualitatea ca greşită sau păcătoasă este vinovat de bigotism.

(3) Credem că orice copil are dreptul la cursuri de educaţie sexuală nediscriminatorii, fără interferenţă părinţilor şi de a-şi împlini destinul în concordanţă cu orientarea lui sexuală.

(4) Definim orientarea sexuală ca orice înclinaţie sau impuls individual pe care natura le conferă unei persoane.

(5) Respingem ideea că orice act sau comportament intim între adulţi sau copii care consimt este nefiresc sau patologic.

(6) Cerem recunoaşterea homosexualităţii ca un mod de viaţă alternativ legitim, egal în toate privinţele cu modurile tradiţionale.

(7) Solicităm acţiuni juridice, legislative şi executive pentru a ne proteja orientările şi preferinţele sexuale.

(8) Condamnăm toate grupurile - religioase sau de altfel- care predică bigotismul sexual şi discriminarea.

(9) Îi condamnăm pe acei părinţi rău intenţionaţi care le impun prejudecăţile lor homofobe propriilor copii.

(10) Afirmăm că nu există ceva mai presus decât omul însuşi care să decidă valorile morale şi etice şi că Dumnezeu l-a creat pe om ca o supremă

(11) Apărăm drepturile ateilor, anarhiştilor şi agnosticilor de a trăi pe baza valorilor si credinţelor lor, in conformitate cu conştiinţele lor. In aceastã privinţă suntem uniţi.

(12) Îi condamnăm pe toţi cei care îşi asumă dreptul de a-i judeca pe ceilalţi

(13) Credem în drepturi egale pentru toţi şi platã egală pentru muncă egală şi afirmăm că nicio corporaţie, agenţie guvernamentală sau grup religios sau educaţional nu are dreptul de a restrictiona sau a descuraja activitatea intimă homosexuală.

(14) Credem că drepturile noastre umane vor fi realizate intr-o ordine socială şi politică în care adevărul şi justiţia vor triumfa

(15) Aceasta credem noi. Acesta este crezul nostru."

(Clowes, 1994)

Coaliţia Tineretului Gay şi Lesbian din Statul New York: Declaraţia de Sentimente şi Rezoluţii

„SUNTEM HOTĂRÂŢI ca întreaga legislaţie care restricţionează accesul la şi disponibilitatea planificării familiale, a controlului reproducerii (contracepţia), informarea, serviciile şi tratamentul pentru sănătatea reproducerii să fie eliminată (*n.n. - a se nota legăturile strânse dintre homosexuali şi mişcarea pro-avort, pro-contraceptie*).

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate fondurile federale, statale şi locale pentru şcolile şi universităţile publice şi private să fie suspendate până când când vor fi eradicate toate discriminările pe baza orientării sexuale *(n.n. - a se nota dorinţa de a le impune tuturor cu forţa credintele lor).*

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate şcolile şi universităţile publice şi private să includă toate tipurile de sexualitate în programele lor şcolare *(n.n. - este un alt mod subtil de a introduce ore impuse şi obligatorii de «sensibilizare», al căror scop este de a face propagandă Şi a forţa studenţii să accepte că ceea ce pe vremuri era considerat drept păcat, acum este «doar un alt stil de viaţă»).*

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate şcolile şi universităţile publice si private să discute despre realizările homosexualilor, lesbienelor şi bisexualilor în literatură, istorie, matematică, ştiinţă, artă, muzică şi alte materii.

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate toate şcolile şi universităţile publice şi private să dezvolte un program de studii despre homosexuali şi lesbiene.

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate toate şcolile şi universităţile publice şi private să susţină seminarii de sensibilizare despre problemele homosexualilor şi lesbienelor, începând de la ciclul primar (*n.n. - acest obiectiv a fost deja atins in mare măsură in sistemul de învăţământ public american).*

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate şcolile şi universităţile publice şi private să îi pedepsească pe acei membri ai lor care îi hărţuiesc pe homosexuali, lesbiene şi bisexuali (*n.n. - definiţia homosexuală şi liberală a hărţuirii poate fi extinsă la infinit, pentru a include şi dezbaterea intr-un forum public, scrierea oricărui material cu care ei nu sunt de acord, refuzul de a accepta oricare dintre solicitările lor şi opoziţia faţă de ei in orice mod*).

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate şcolile şi universităţile publice şi private să recunoască imediat şi să înfiinţeze organizaţii studenţeşti pentru homosexuali, lesbiene şi bisexuali (*n.n. - homosexualii nu doresc să facă această muncă ei înşişi, ci solicită ca şcoala săfacă toată cercetarea şi organizarea, în timp ce ei stau liniştiţi şi se bucură de rezultat).*

SUNTEM HOTĂRÂŢI ca toate grupurile de tineret şi organizaţiile studenţeşti să admită homosexuali, lesbiene şi bisexuali (*n.n. - chiar şi cele care nu sunt de acord cu stilul lor de viaţă).”*

(Clowes, 1994)

Organizaţia Naţională pentru Femei "Lesbienele in Şcoli”

..Consilierii şcolari trebuie obligaţi sa participe la cursuri de sexualitate umană în care este prezentată o viziune completă şi pozitivă a lesbianismului. Lesbienele trebuie să fie reprezentate în consiliul de îndrumători [şcolari] la fel ca şi consilierii heterosexuali. Numele şi numerele de telefon

ale serviciilor de consiliere homosexuală trebuie făcute disponibile tuturor studenţilor şi psihologilcr şcolari

Cursurile de educaţie sexuală trebuie predate de persoane care au participat la cursurile (n.n.-pro-homosexualitate) de sexualitate umană deja menţionate. Studenţii vor fi astfel incurajati să exploreze stiluri de viaţă alternative, inclusiv lesbianismul. Nu trebuie folosite la cursurile de educaţie sexuală manualele care nu menţionează lesbianismul, sau se referă la el ca la o boală mentală

Studii lesbiene: Şcolile trebuie să înfiinţeze programe de studii lesbiene, în conexiune cu programele de studii despre femei, pentru a incuraja mândria în rândul adolescentelor lesbiene şi a arăta studenţilor heterosexuali că lesbienele au avut contribuţii semnificative în societate. Invăţarea despre aceste contribuţii va crea sentimente pozitive din partea tuturor studenţilor.

Biblioteci: Bibliotecile şcolare trebuie dotate cu literatură lesbiană şi îndemnate să achiziţioneze romane, povestiri, poezie şi cărţi de nonficţiune care portretizează bucuria femeilor de a iubi femeile. Utilizarea acestor trebuie incurajata la orele de literatură şi istorie.

Cluburi lesbiene: În şcoli trebuie infiinţate cluburi lesbiene. Aceste organizaţii vor ajuta lesbienele să dezvolte mândria pentru stilul lor de viaţă şi să le ajute să depăşească prejudecăţile studenţilor şi profesorilor heterosexuali.”

Jean O'Leary şi Ginny Vida. „Lesbians and the Schools", in Struggle to End *Sex Bias -- Report on Sex Bias in the Public Schools,* buletinul informativ al Organizaţiei Naţionale a Femeilor din New York (NOW)

Anexa 5

Efectele noilor legi antidiscriminare asupra libertăţii de conştiinţă şi religioase

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» sunt încercări foarte evidente de a obliga opinia publică să consimtă la imoralitatea homosexuală. Un exemplu grăitor a fost furnizat de guvernatorul statului New Jersey, James Florio, care a aprobat o lege pentru drepturile homosexualilor la 19 ianuarie 1992. Această lege forţa toate bisericile să accepte homosexualii la toate tainele (inclusiv cea a preoţiei), şi le obliga să oficieze căsătorii homosexuale. Decizia din New Jersey chiar le interzicea pastorilor să predice împotriva homosexualităţii şi interzicea oricărui cetăţean de a participa la orice formă de boicot împotriva unei companii care susţinea homosexualitatea. Florio a refuzat să permită oricărei biserici exonerări de la orice prevedere a legii, spunând că «entităţile private nu trebuie lăsate să discrimineze pe baza orientării afective sau sexuale». Organizatiile homosexuale şiau trădat astfel dispreţul total faţă de credinţele celorlalţi prin opoziţia lor fanatică faţă de încercările de a obţine exonerări ale bisericilor de la această lege. În cele din urmă, după ce s-au cheltuit zeci de mii de dolari în procese, tribunalele au fost de acord că bisericile vor fi exonerate numai temporar. Dar cât va mai dura până când tribunalele vor impune astfel de legi coercitive? Cetăţenii care nu merg la biserică sunt în continuare supuşi acestor restricţii.”

„*Church Sues Over Homosexual Rights Law*”, buletinul informativ al Institutului Rutherford, iulie 1992, p. 4 şi în „Church Succeeds in Homosexual Rights Suit”, buletinul online al Rutherford Institute, 22 iunie 1992

„Comisia pentru Drepturi Civile din Minneapolis a amendat Arhidioceza Catolică St Paul din Minneapolis cu 35.000 de dolari pentru încălcarea unei hotărâri municipale referitoare la «drepturile homosexualilor» atunci când a exclus din campus un grup catolic dizident pro-homosexualitate numit Dignity („Derrmitate”). 20.000 de dolari din această amendă s-au dus

direct la grupul Demnitate şi 15.000 de dolari la municipalitate, un mic aranjament fără nicio urmă de conflict de interese.”

„Faith and Homosexuality" şi „*Discriminate Against Homosexuals?”*
Family Research Newsletter, ianuarie-martie 1991

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» blochează şi pedepsesc libertatea de expresie, cu care homosexualii nu sunt de acord Pe 21 martie 1991, guvernatorul statului american Hawaii, John Waihee, a aprobat o lege antidiscriminare intens promovată de lobby-ul pro-homosexualitate. Potrivit acestei legi, niciun angajator nu poate tipări ceva ce un homosexual ar putea considera «discriminatoriu». Bisericile nu au dreptul să-l întrebe despre orientarea sexuală pe un viitor angajat, iar acesta, odată angajat, dacă e homosexual, nu mai poate fi concediat, chiar dacă a comis abuzuri. În ciuda acestor restricţii, biserica va fi pe banca acuzaţilor în orice litigiu iniţiat de părţile [cetăţenii] ai căror copii au fost molestaţi de homosexualii pe care biserica i-a angajat sau a fost obligată să îi păstreze.”

Sally Page Browning, ,,What Next?”
The Ruthe1ford Institute Journal, februarie 1992

„David Hardesty, capelan al Spitalului Eastmoreland din Portland, statul american Oregon, a fost concediat din postul său pentru că a contribuit cu 100 de dolari la organizarea unui referendum împotriva drepturilor homosexualilor şi a declarat public că homosexualitatea este contrară Bibliei. El a fost obligat la «demisie forţată» în ziua următoare efectuării acestor declaraţii. Ziarele şi revistele homosexuale locale erau pline cu scrisori care sustineau demiterea lui Hardesty şi solicitau concedierea tuturor celor care se opuneau homosexualităţii în orice mod.”

Bill MacKenzie, „Chaplain Out After Measure 9 Remarks”,
The Oregonian, 10 septembrie 1992

Comisia Canadiană pentru Radioteleviziune şi Telecomunicaţii poate amenda orice post cu 250.000 de dolari, iar persoanele fizice cu 20.000 de dolari, dacă emit orice declaraţie care poate fi considerată «antihomosexuală». Nu se poate face niciun apel faţă de această amendă, iar definirea a ceea ce este «antihomosexual» este lăsată la latitudinea homosexualilor

înşişi. Fireşte, nu există nicio sancţiune pentru un homosexual care atacă heterosexualii."

„World Briefs. Canada", *Just Out,* februarie 1992

„In Suedia, un pastor care a susţinut o predică despre Sodoma şi Gomora a fost condamnat la o lună de închisoare pentru ca ar fi comis «violenţă verbală» împotriva homosexualilor."

„Hate Literature Laws Sweep the US. and Other Western Democracies", *Christian World Report*, aprilie 1989

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» îi pedepsesc fără milă şi fără discernământ chiar şi pe cei nevinovaţi care nu sunt implicaţi în bătălia pentru drepturile homosexualilor. O clinică privată de stomatologie din New York, care presta servicii sociale pentru cei săraci, cu o tradiţie de un secol, a trebuit să-şi închidă porţile după ce Comisia Municipală pentru Drepturile Omului a obligat-o la plata unei amenzi de 50.000 de dolari pentru «delictul» de a fi recomandat în altă parte pentru tratament doi pacienţi care prezentau leziuni orale hemoragice specifice SIDA. Personalul clinicii pur şi simplu a considerat că nu avea echipamentul sau expertiza necesară pentru a-i ajuta. Mii de săraci pe care clinica îi primea în mod regulat au rămas fără asistenţa medicală pe care această clinică o furniza comunităţii."

„The New School Tie", *National Review,* 12 iulie 1985

„Legile pentru «drepturile homosexualilor» îi pun pe copiii neajutoraţi la discreţia pedofililor homosexuali. ln New London, din statul american Wisconsin, un centru religios privat pentru băieţi cu probleme de adaptare (care nu primeşte niciun ban din finanţare guvernamentala) a fost forţat de stat să semneze că se obligă să angajeze homosexuali declaraţi, altfel urma să li ee ia copiii cu forţa din centru în termen de 48 ore, centrul să fie închis şi să suporte amenzi de multe mii de dolari.

Un preot romano-catolic din St. Paul, în statul american Minnesota, a fost ameninţat de un judecător cu până la un an de închisoare pentru «delic-

tul» de a refuza să angajeze ca învăţător pentru băieţi un homosexual cu multe antecedente penale de molestare de copii.

Episcopului anglican Alexander Muge i s-a interzis să mai predice intr-o biserică din propria lui parohie din Walnut Greek, în statul american California, pentru că a predicat împotriva pacatului sodomiei.” (Clowes, 1994)

Bibliografie

Aaron. W. (1972). *Straight: A Heterosexual Talks About His Homosexual Past*. New York: Doubleday.

Abel. G. G.. Becker J. V. Mittelman, M., Cunningham-Rathner, J., Rouleau, J. L. & Murphy. W. D. (1987). „*Self-reported sex crimes of nonincarcerated paraphiliacs*". *Journal of Interpersonal Violence*, 2(1), 3-25.

Abrahamsen. D. (1945). "*Crime and the human mind*". *The American Journal of the hiedioal Sciences*, 209(2), 275.

Aceti A., Attanasio. R, Pennica, A., Taliani, G., Sebastiani, A., Rezza, G., 8c C. (1987). ,,*Campylobacter pylori infection in homosexuals". The Lancet*. 330(8551), 154-155.

Ackerman. P. T., Goolsby, C. M., 82 Paal, N. P. (1988). ,,A test of the immunoreac- tive theory of selective male amiction". *Journal of Pediatric Psychology,* 13(1), 49-53

Allen, Max. et al. Symposium on Alternative AIDS Research. S.1: s.n., 1992.

American Psychological Association. (2005). Just The Facts About Sexual Orientation. And Youth: A Primer For Principals, Educators, And School Personnel http://www.apaorg/pi/lgbt/resources/just-the-facts.pdf

Anderson, (2013) http://www.ruthblog.org/20 13/06/13/ the-big-same-sex-marriage-lie/ #more-13 818

Armesto, J. C. (2002). ,,Developmental and contextual factors that influence gay fathers" parental competence: a review of the literature". Psychology of Men &Masculinity 3, 67-78.

Asten, M. A. (1997') Lesbian Family Relationships in American Society: The Making of an Ethnographic Film. Praeger, Westport, CT.

Atkinson, J. H. Jr, Grant, I., Kennedy, C. J ., Richman, D. D., Spector, S. A. 8t McCutchan, J. A. (1988). ,,Prevalence of psychiatric disorders among men infected with human immunodeficiency virus: a controlled study". Archives of General Psychiatry, 45, 859-864.

Bachman, R. (1992). Crime Victimization In City, Suburban, and RuralAreas:A National Crime Victimization Survey Report (Vol. 101, No. 8). US Department of Justice, Office of Justice Programs, Bureau of Justice Statistics

Badgett, Lee, Income Inflation: The Myth of Afluence Among Gay, Lesbian, and Bisexual Ameiicans, Joint publication of NGLTF Policy Institute and In' stitute for

Gay and Lesbian Strategic Studies, 1998; online at: http://www. thetaskforceorg/downloads/reports/reports/IncomeInflationMythpdf

Bagley, C., & Tremblay, P. (1997). Suicidal behaviors in homosexual and bisexual males. Crisis: The Journal of Crisis Intervention and Suicide Prevention, 18(1), 24.

Bayley, J. M., Bobrow, D., Wolfe, M. & Mikach, S. (1995) Sexual orientation of adult sons of gay fathers. Developmental Psychology 31, 124-129.

Bailey, JM, and RC Pillard. (1991). „A Genetic Study of Male Sexual Orientation". *Archives of General Psychiatry*, 48, no. 12: 1089-96.

Bailey, JM, Gaulin S, Agrei Y, et al. „Effects of gender and sexual orientation on evolutionary relevant aspects of human mating psychology". *Journal of Personality and Social Psychology*, 1994; 66:1081-93.

Baldwin, S. (2001). „Child molestation and the homosexual movement". Regent University Law Review, 14, 267.

Ball, C. A. (2003). „Lesbian and gay families: gender nonconformity and the implications of difference". Capital University Law Review 31, 691-749. Baßler, S., & Gewerkschait Erziehung und Wissenschaft (2002). Lesbische und schwule Lebensweisem Ein Themafiir die Schulel; eineHandreichung für den Unterricht. Stuttgart.

Baßler, S., şi colaboratorii, https://demofueralle.iileswordpressoom/ 2014/ 06/ gew-fragebogenpdf

Barrett, D. C., Pollack, L. M., & Tilden, M. L. (2002). ,,Teenage sexual orientation, adult openness, and status attainment in gay males". *Sociological Perspectives*, 45(2), 163-182.

Barrett, H. & Tasker, F. (2001). ,,Growing up with a gay parent: views of 101 gay fathers on their sons' and daughters' experiences". *Educational and Child Psychology* 18, 62-77.

Baumrind, D. (1995). „Commentary of sexual orientation: research and social policy implications". Developmental Psychology 31, 130—136.

Bayer, R. (19 81). Homosexuality and American psychiatry: The politics of diagnosis. Princeton University Press.

Bayles, F. (2004). Vermont's Gay Civil Unions, Mostly Affairs of the Heart. USA Today, 6 ianuarie 2004

Bearman, Peter S., Hannah Bruckner. (2002). „Opposite- Sex Twinus and Adolescent Same-Sex Attraction”. *The American Journal of Sociology*. 107, no 5 (martie 2002): 1179-1205 -

Becvar, D. S., Napier, A. Y., & Pace-Nichols, M. A. (2000). Handbook Of Family Development And Intervention. New York: Wiley and Sons, Inc 393.

Beier, KM. „Differential typology and prognosis for dissexual behavior: A follow-up study of previously expert- appraised child molesters”. International Journal of Legal Medicine, 1998; 111(3):133-41.

Beitchman, Zucker, Hood, DaCosta, and Altman, „AReview of the Short-Terms Effects of Child Sexual Abuse”. Child Abuse &,- Neglect. 1991.

Belcastro P.A›., et al., „A Review of Data Based Studies Addressing the Affects of Homosexual Parenting on Children’s Sexual and Social Functioning” Journal Of Divorce and Remarriage 20 (1993): 105, 106.

Bell A. P., M. S. Weinberg, H omosexualities.-A Study of Diversity Among Men and Women (New York: Simon and Schuster, 1978), pp. 308, 309;

Bell, Alan P., Martin S. Weinberg, Sue Kiefer Hammersmith. Sexual Preference Its Development in Men and Women : Statistical Appendix. Bloomington Indiana University Press, 1981.

Bell, A P. (1982). Sexual preference: A postscript. Siecus Report, 11(2), 1-3.

Bennett, C. S. (2001) ,,The psychology of parenthood for the midlife lesbian mother of teens”. Doctoral dissertation, California School of Professional Psychology, Berkeley/Alameda, CA Dissertation Abstracts International 62(03), 1612B. UMI NO. 3009210.

Bergler, E. (1956). Homosexuality.- Disease or way of life?. New York: Hill and Wang, 1957.

Berglund, T., Colucci, B., Lund, B., Qvarnsträm, I., Sandstrom, E. (2004). „Cip rofloxacinresistent gonorré ökar kraftigt i Sverige. Välj rätt antibiotikunm och följ upp behandljngen!”. Läkartidningen. 101, no. 28-29: 28-29.

Biblarz, T. J. & Stacey, J. (2010) „How does the gender of parents matter?", Journal of Marriage and Family 72, 3—22.

Bieber, 1., Dain, H. J ., Dince, P. R, Drellich, M. G., Grand, H. G., Gundlach, f H., & Bieber, T. B. (1962). Homosexuality: A psychoanalytic study. Nev York: Basic Books, 1962.

Biller, H. B. (1993). Fathers and Families. Paternal Factors in Child Development. Auburn House

Birk, L. (1980). ,,The myth of classical homosexuality: Views of a behavioral psychotherapist". Homosexual Behavior Modern Reappraisal, 376—390 Basic Books New York 1980.

Black, C. T., Pokorny, W. J., McGill, C. W, & Harberg, F. J. (1982). „Ano-rectal trauma in children". Journal of Pediatric Surgery, 1 7(5), 501-504.

Black, D., Gates, G., Sanders, S., & Taylor, L. (2000). ,,Demographics of the gay and lesbian population in the United States: Evidence from available systematic data sources". Demography, 37(2), 139-154.

Blanchard, R (2004). ,,Quantitative and theoretical analyses of the relation between older brothers and homosexuality in men". Journal of Theoretical Biology, 230(2), 173-187..

Blanchard, R, & Bogaert, A F. (1998). „Birth order in homosexual versus het erosexual sex offenders against children, pubescents, and adults". Archive. ofSexual Behavior, 27(6), 595—603.

Blanchard, R, & Dickey, R (1998). ,,Pubertal age in homosexual and heterosexual sexual offenders against children, pubescents, and adults". Sexual Abuse: A Journal of Research and Treatment, 10(4), 273-282..

Blanchard, R, & Lippa, R A (2007). „Birth order, sibling sex ratio, handedness and sexual orientation of male and female participants in a BBC Internet research project". Archives of Sexual Behavior, 36(2), 163-176..

Blanchard, R., Barbaree, H. E., Bogaert, A F., Dickey, R, Klassen, P., Kuban, M. E.&Zucker, K. J. (2000). ,,Fraternal birth order and sexual orientation in pedophiles". Archives of Sexual Behavior, 29(5), 463—478.

Blanchard, R., Watson, M. S., Choy, A., Dickey, R, Klassen, P., Kuban, M., & Ferren, D. J. (1999). ,,Pedophiles: Mental retardation, maternal age, and sexual orientation". Archives of Sexual Behavior, 28(2), 111-127.

Boenke, M. (1999) Trans Forming Families: Real Stories about Transgendered Loved Ones. Walter Trook Publishing, Imperial Beach, CA.

Bogaert, A F., Bezeau, S., Kuban, M., & Blanchard, R. (1997). ,,Pedophilia, sexual orientation, and birth order". Journal of Abnormal Psychology, 106 (2), 331 -5.

B05, H. M. W., van Balen, F., Sandfort, T. G. M. & van den Boom, D. C. (2006) Children's Psychosocial Adjustment and Gender Development in Planned Lesbian

Families. Working paper, Social and Behavioral Sciences Depart- ment of Education, University of Amsterdam.

Bozett, F. W. (1980). ,,How and Why gay fathers disclose their homosexuality to their children". Family Relations 29, 173—179.

Bozett, F. W. (1987). ,,Children of gay fathers". In Bozett, F. W (ed) Gay and Lesbian Parents.Praeger, New York, NY, pp. 39-57.

Bozett, F. W. (1988). ,,Social control of identity by children of gay fathers". Western Journal of Nursing Research 10, 550—565.

Bradford, J. et al., „National Lesbian Health Care Survey: Implications for Mental Health Care" Journal of Consulting and Clinical Psychology 62 (19 94): 239.

Bradford, J ., Ryan, C., & Rothblum, E. D. (1994). National Lesbian Health Care Survey: implications for mental health care. Journal of consulting and clinical psychology, 62(2), 228-242).

Bradley Hayton P. (1993). „To marry or not: The legalization of marriage and adoption of homosexual couples". Newport Beach; The Pacific Policy Institute, 9..

Bradley, S. J. (2003).Affect Regulation And The Development Of Pychopathology. Guilford Press.

Brady, K. T. & Randall, C. L. (1999). ,,Gender differences in substance use disorders". Psychiatric Clinics of North America, 22, 241-252.

Brake, E. (2010). „Minimal Marriage: What Political Liberalism Implies for Marriage Law". Ethics, 120 (2), 302-337.

Bramlett, M. D., & Mosher, W. D. (2001). marriage dissolution, divorce, and remarriage". National Center for Health (31 mai 2001): L

Brand, P. A., & Kidd, A H. (1986). „Frequency of physical agreession in heterosexual and female homosexual dyads". Psychological Reports, 59(3), 1307-1313.

Brongersma, E. (1991). „Boy-lovers and their influence on boys; Distorted research and anecdotal observations". Journal of Hmnoseruality, ZOO-2), 145-173..

Broude, G. J. & Greene, S. J. (1976). „Cross-cultural codes on twenty sexual attitudes and practices". Ethnology 15, 409-429.

Brown, H, 8: Stein, J. (1997). „Sexual abuse perpetrated by men with intellectual disabilities: a comparative study". Journal of Intellectual Disability Research, 41 (3), 215-224.

Brown, S. L. (2000). „The effect of union type on psychological well-being Depression among cohabitors versus marrieds”. Journal of Health And Social Behavior, 241-255.

Brune, A. „City Gays Skip Long-term Relationships: Study Says”. Washington Blade. (27 februarie 2004): 12

Burroway, J. (2006) „Paul Cameron Conquers Cambridge”. Box Turtle Bulletin, 15 aprilie 2006. URL http://wwwboxturtlebulletincom/Articles/ 000,012. htm (accesat la 1 noiembrie 2014).

Butler, A. C. (2005). ,,Gender differences inthe prevalence of same-sex sexual partnering: 1988—2002”. SocialForces 84, 421—449.

Bux, D. A. (1996). ,,The epidemiology of problem drinking in gay men and lesbians: a critical review”. Clinical Psychology Review, 16, 277-298.

Byne, W, (1995). „Science and Belief: Psychobiological Research on Sexual Orientation”. Journal of Homosexuality. 28, no. 3-4: 3-4.

Byne, W, Parsons, B. (1993). „Human Sexual Orientation. The Biologic Theories Reappraised”. Archives of General Psychiatry. 50, no. 3: 228-39. Cabaj, R P. (1996). „Substance abuse in gay men, lesbians, and bisexuals”. Cabaj R P., Stein T.S. (eds).Textbook ofHomoseruality and MentalHealth.Washington, DC American Psychiatric Press, 1996; 783 -799

Cameron, P., & Cameron, K. (1996). Do homosexual teachers pose a risk to pupils?. The Journal of psychology, 130(6), 603-613.

Cameron, P., Cameron, K, & Landess, T. (19 96). Errors by the American Psychiatric Association, the American Psychological Association, and the National Educational Association in representing homosexuality in amicus briefs about Amendment 2 to the US Supreme Court. Psychological Reports, 79(2), 383-404.

Cameron P. & Cameron K. (1998). ,,Homosexual parents: a comparative forrensic study of character and harms to children”. Psychological Reports 82: 1155-119].

Cameron P. & Cameron K. (1999). ,,Homosexual parents: Why appeals cases approximate the ‘gold standard‘ for science” — a reply to Duncan PM“ logical Reports 84: 793-802.

Cameron, P., & Cameron, K. (2002). Children of homosexual parents report childhood difficulties. Psychological Reports, 90(1), 71-82.

Cameron P. & Harris D. W. (2003). "Homosexual parents in custody disputes a thousand child-years exposure”. Psychological Reports 93: 1173-1194,

Cameron P (1999) Homosexual parents: testing common sense. Psychological Reports, 85:282-322.

Cameron P (2003) Domestic violence among homosexual partners. Psychological Reports, 93:410-416.

Cameron P (2003) Molestations by homosexual foster parents: newspaper accounts vs. official records. Psychological Reports, 93793-802.

Cameron P (2005) Are over a third of foster parent molestations Psychological Reports, 96:275-298.

Cameron P, Cameron K (1996) Homosexual parents Adolescence, 31:757-776.

Cameron P, et al (1985) Sexual orientation and sexually transmitted Nebraska Medical Journal 70: 292-99.

Cameron, P. (1985). „Homosexual molestation of children/sexual interaction of teacher and pupil". Psychological reports, 57(3f), 1227—1236.

Cameron, P. (1993). Born WHAT Way?. Family Research Institute.

Cameron, P. (1993). The psychology of Hmnoseruality. Family Research In- stitute.

Cameron, P. (1993). leence and Homosexuality. Family Research Institute.

Cameron, P. (1996). The Homosexual Lifespan. FamilyResearch Institute.

Cameron, P. (1999). „Homosexual parents: testing 'common sense' -a literature review emphasizing the Golombok and Tasker longitudinal study of lesbians children". Psychological Reports 85, 282—322.

Cameron, P. (2003). „Molestations by homosexual foster parents: Newspaper accounts vs official records". Psychological Reports, 93(3), 793-802.

Cameron, P. (2006). „Children of homosexuals and transsexuals more apt to be homosexual". Journal of Biosocial Science 38, 413-418

Cameron, P., & Cameron, K (1988). „Did the American Psychological Association misrepresent scientific material to the US Supreme Court?". Psychological Reports, 63(1), 255—270.

Cameron, P., & Cameron, K. (1998). „What proportion of newspaper stories about child molestation involves homosexuality?" Psychological Reports, 82(3), 863—871.

Cameron, P., Cameron, K. (2002). „What Proportion of Heterosexuals Is Ex-Homosexual?". Psychological Reports. 91. no. 3: 1087-97.

Cameron, P., Cameron, K., & Proctor, K. (1988). .Homosexuals in the armed forces". Psychological Reports, 62(1). 211-219.

Cameron, P., Cameron, K., 8: Proctor, B. (1989). „Efect of homosexuality upon public health and social order". Psychological Reports.. 64(3C). 1157 '11751

Cameron, P., Playfair, W L., & Wellum, S. (1994). ‚The longevity of homosexuals:before and after the AIDS epidemic". OMEGA-«Joumal of Death and Dying, 29(3). 249-272.

Cameron P. & Harris D. W. (2003). „Homosexual parents in custody W; a thousand child-years exposure". *Psychological Reports* 93:1173-1194

Cameron P (1999) Homosexual parents: testing common sense. *Psychological Reports,* 85:282-322.

Cameron P (2003) Domestic violence among homosexual. partners. *Psychological Reports*, 93:410—416.

Cameron P (2003) Molestations by homosexual foster parents: newspaper accounts vs. official records. *Psychological Reports,* 93:793-902.

Cameron P (2005) Are over a third of foster parent molestations homosexual, Psychological Reports, 96:275-298. Cameron P, Cameron K (1996) *Homosexual parents Adolescence,* 31757-776.

Cameron P, et al (1985) Sexual orientation and sexually transmitted disease. *Nebraska Medical Journal* 70: 292—99.

Cameron, P. (1985). „Homosexual molestation of children/sexual intention of teacher and pupil". Psychological reports, 57(3f), 1227-1236. Cameron, P. (1993). Born WHAT Way?. Family Research Institute.

Cameron, P. (1993). The psychology of Hmnoseruality. *Family Research In. stitute.*

Cameron, P. (1993). Violence and Homosexuality. *Family Research Institute.*

Cameron, P. (1996). The Homosexual Lifespan. *Family Research Institute*

Cameron, P. (1999). „Homosexual parents: testing ‘common sense’ — literature review emphasizing the Golombok and Tasker longitudinal study of lesbians children". *Psychological Reports* 85, 282—322.

Cameron, P. (2003). „Molestations by homosexual foster parents: Newspaper accounts vs oflicial records". *Psychological Reports,* 93(3), 793-802.

Cameron, P. (2006). „Children of homosexuals and transsexuals more apt to be homosexual”. *Journal of Biosocial Science* 38, 413-418.

Cameron, P., & Cameron, K (1988). „Did the American Psychological Asotiation misrepresent scientific material to the US Supreme Court? *Psychological Reports*, 63(1), 255-270.

Cameron, P., & Cameron, K. (1998). „What proportion of newspaper stories about child molestation involves homosexuality? *Psychological Reports,* 82(3), 863-871.

Cameron, P., Cameron, K. (2002). „What Proportion of Heterosexuals Is Ex-Homosexual?”. *Psychological Reports.* 91. no 3: 1087-97.

Cameron, P., Cameron, K., & Procter, K. (1988). ‚Homosexuals in the armed forces”. *Psychological Reports,* 62(1), 211-219.

Cameron, P., Cameron, K., 8: Proctor, R (1989). ‚Effect of homosexuality upon public health and social order”. *Psychological Reports,* 64(3c). 1.167 -1179.

Cameron, P» Playfair, w. L, & Wenum. s. (1994). „The longevity of hornosexuals: before and after the AIDS epidemic". OMEGA-*Journal of Death and Dying.*. 29(3), 249-272.

Cameron, P., Proctor, K., Coburn Jr, W., & Forde, N. (1985). ,,Sexual orientation and sexually transmitted disease”. *The Nebraska Medical Journal,* 70(8), 292.

Cameron, P., Proctor, K., Coburn Jr, William., Forde, N., Larson, H., & Cameron, K. (1986). „Child molestation and homosexuality”. *Psychological Reports,* 58(1), 327-337.

Cameron, P. (2007). Teacher-Pupil Sex Across the World: How Much Is Homosexual?. The Empirical *Journal of Same-Sex Sexual Behavior.*

Canning, T. T. (2005). Gay And Heterosexual Fathers A Comparative Analysis Of Child BehaviorAnd Well-Being. Doctoral dissertation, Capella University, Minneapolis, MN. Dissertation

Cantor J. M., Blanchard R, Christensen B. K., et al. „Intelligence, memory, and handedness in pedophilia”. Neuropsychology 2004;18(1):3-14.

Carmen DeNavas-Walt, Bernadette D. Proctor, Jessica C. Smith, U.S. Census Bureau, Current Population Reports, P60-23 6, ,,*Income, Poverty, and Health Insurance Coverage in the United States:* 2008” (Washington, DC: US. Government Printing

Office, 2009), p. 5; online la.- http://www.census. gov/prod/2009pubs/p60-236.pdf

Carpenter, C. & Gates, G. J. (2008). ,,Gay and lesbian partnership: evidence from California". Demography 45, 573-590.

Carter, J. (2013) http://thegospelcoalitionorg/ blogs/tgc/ 2013/ 03/ O7/ What-you-should-know-about-monogamish-relationships, Centers for Disease Control and Prevention, decembrie 2001, 'Basic Statistics', HIV/ AIDS Surveillance Report.

Catania, J. A., Osmond, D., Stall, R. D., Pollack, L., Paul, J. P., Blower, S., Binson, D., Canchola, J. A, Mills, T. C., Fisher, L., Choi, K. H., Porco, T., Turner, C., Blair, J., Henne, J., Bye, L. L. 8c Coates, T. J. (2001). „The continuing HIV epidemic among men Who have sex with men". *American Journal of Public Health*, 91, 907—914.

Centers for Disease Control and Prevention, "Viral Hepatitis And Men Who Have Sex With Men," online la: http://www.cdc.gov/hepatitis/Populations/msm.htm (accesat la 5 februarie 2010).

Centers for Disease Control and Prevention; 2009; p. 19. http://www.cdc.gov/ hiv/topics/surveillance/resources/reports/

Chow, E. W., & Choy, A. L. (2002). ,,Clinical characteristics and treatment response to SSRI in a female pedophile". *Archives of Sexual Behavior*, 31(2), 211-215.

Clowes, B. (1994). Pro-Life Activist's Encyclopedia. American Life League.

Cochran, B. N., & Cauce, A. M. (2006). ,,Characteristics of lesbian, gay, bisexual, and transgender individuals entering substance abuse treatment". *Journal of Substance Abuse Treatment*, 30(2), 135-146.

Cochran, s. D. (2001). „Emerging issues in research on lesbians' and gay men's mental health: does sexual orientation really matter?". American Psychologist, 56, 931-947. Cochran S. D., & Mays, V. M. (2000). ,,Lifetime prevalence of suicide symptoms and affective disorders among men reporting same-sex sexual partners: Results from NHANES III". *American Journal of Public Health*, 90(4), 573. - 578.

Cochran, S. D., & Mays, V. M. (2000). ,,Relation between psychiatric syndromes and behaviorally defined sexual orientation in a sample of the US population". *American Journal of Epidemiology*, 151(5), 516—523..

Cochran, S. D., Ackerman, D., Mays, V. M. şi Boss, M. W. (2004), ,,Prevalence of non-medical drug use and dependence among homosexually active men and women in the US population". Addiction, 99: 989—998.

Cochran, S. D., Bybee, D., Gage, S. & Mays, V. M. (1996). ,,Prevalence of HIV-related, self-reported sexual behaviors, sexually transmitted diseases, and problems with drugs and alcohol in three large surveys of lesbian and bisexual women: a look into a segment of the community". Women's Health: Research on Gender, Behavior and Policy, 2, 11-33.

Cochran, S. D., Keenan, C., Schober, C. & Mays, V. M. (2000). ,,Estimates of alcohol use and clinical treatment needs among homosexually active men and women in the US. population". Journal of Consulting and Clinical Psychology, 68, 1062- 1071.

Cohler, B. J. (2006). ,,Life-course social science perspectives on the GLBT family". În Bigner, J. J. (ed.) An Introduction to GLBTFamily Studies. Haworth Press, New York, NY, pp. 23-49.

Colfax, G. N., Mansergh, G., Guzman, R, Vittinghoff, E., Marks, G., Rader, M. & Buchbinder, S. (2001). ,,Drug use and sexual risk behavior among gay and bisexual men who attend circuit parties: a venue-based comparison". Journal of Acquired Immune Deficiency Syndrome, 28, 373—379.

Community Marketing, Inc., "Gay & Lesbian Consumer Index" 25 noiembrie 2009: online la; http://www.communitymarketinginc.com/mkt_int_gld.php

Connolly, C. M. (2006). ,,A process of change: the intersection of the GLBT individual and his or her family of origin". În Bigner, J. J. (ed.) An Introduction to GLBT *Family Studies*. Haworth Press, New York, NY, pp. 5-21.

Cooper, A J., Swaminath, S., Baxter, D., & Poulin, C. (1990). ,,A female sex of~ fender with multiple paraphilias: a psychologic, physiologic (laboratory sexual arousal) and endocrine case study". The Canadian Journal of Psychiatry/La Revue canadienne de psychiatrie.35(4):334-7.

Corey, L., &Holmes, K. K. (1980). „Sexual transmission of hepatitis A in homosexual men: incidence and mechanism". *New England Journal of Medicine*,302(8), 435-438.

Coté, K., Earls, C. M., & Lalumiere, M. L. (2002). „Birth order, birth interval, and deviant sexual preferences among sex offenders". *Sexual Abuse: A Journal Of Research And Treatment*, 14(1), 67-81..

Coxon, A. P., Coxon, N. H., Weatherburn, P., Hunt, A. J., Hickson, F., Davies, P. M., & McManus, T. J. (1993). ,,Sex role separation in sexual diaries of homosexual men". Aids, 7(6), 877-882.

Coxon, A.P.M., Coxon, N.H. et al (1993). ,,Sex role separation in sexual diaries of homosexual men", Aids, vol. 7, no. 6, pp. 877-882.

Davies Bob şi Lela Gilbert, Portraits of Freedom: 14 People Who Came Out of Homosexuality (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 2001).

Dawson, J. M., Fitzpatrick, R. M., Reeves, G., Boulton, M., McLean, J ., Hart, G. J ., & Brookes, M. (1994). „Awareness of sexual partners' HIV status as an inñuence upon high-risk sexual behaviour". Aids, 8(6), 837-842..

DeLeon, P. H., „Proceedings of the American Psychological Association . . ." for 1997, American Psychologist 53, pp. 882—939; citat la: James E. Phelan, Neil Whitehead, Philip M. Sutton, "What Research Shows: NARTH's Response to the APA Claims on Homosexuality", Journal of Human Sexuality Vol. 1 (National Association for Research and Therapy of Homosexuality, 2009), p. 5.

Demo, D. H, Allen, K. R, & Fine, M. A. (2000). *Handbook Of Family Diversity.* Oxford University Press. 73.

Diggs, J. R. (2002). The health risks of gay sex. Corporate Research Council, 7. (http://corporateresourcecouncil.org/White-papers.html)30.

Doherty, W. J. (2006) Foreword. In Bigner, J. J. (ed.) An Introduction to GLBT Family Studies. Haworth Press, New York, NY, pp. xvii-xxiii.

Drescher, J., & Zucker, K J. (2013). Ex-Gay Research: Analyzing The Spitzer Study And Its Relation To Science, Religion, Politics, And Culture. Routledge.

Dritz, S. K, & Back, A. F. (1974). Letter: Shigella enteritis venereally transmitted. The New England Journal Of Medicine, 291(22), 1194-1194..

Drucker, J. (1998) Families of Value: Gay and Lesbian Parents and their Children Speak Out. Plenum Press (Insight Books), New York, NY.

Duffield, G., Hassiotis, A, & Vizard, E. (199 8). Zoophilia in young sexual abusers. The Journal of Forensic Psychiatry, 9(2), 294-304.

DuRant, R. H., Krowchuk, D. P., & Sinal, S. H. (1998). Victimization, use of violence, and drug use at school among male adolescents who engage in same-sex sexual behavior. The Journal of Pediatrics, 133(1), 113—118.

Dyana Baghy, “Gay, bi men 50 times more likely to have HIV: CDC reports hard data at National HIV Prevention Conference,” Washington Blade, August 28, 2009.

Edgardh, K., & Ormstad, K. (2000). Prevalence and characteristics of sexual abuse in a national sample of Swedish seventeen-year-old boys and girls. Acta Paediatrica, 89(3), 310—319.

Edwards, J., & Kurrack, N. (2001). Like Mother, Like Daughter?; The Effects Of Growing Up In A Homosexual Home. Vienna, VA; Xulon Press.

Ellis, L., Robb, B., & Burke, D. (2005). Sexual orientation in United States and Canadian college students. Archives of Sexual Behavior, 34(5), 569-581.

Engel, B. (1989). The right to innocence: Healing the trauma of childhood sexual abuse. Los Angeles: JP Tarcher. Erickson, W. D., Walbek, N. H., 8c Seely, R. K. (1988). Behavior patterns of child molesters. Archives of Sexual Behavior, 17(1), 77-86.

Ettelbrick, P. (1993). Quoted in William B. Rubenstein, ,,Since When Is Marriage a Path to Liberation.” Lesbians, Gay Men, and the Law. New York: The New Press, 398, 400.

Evans, A. L., Scally, A. J., Wellard, S. J ., & Wilson, J. D. (2007). Prevalence of bacterial vaginosis in lesbians and heterosexual women in a community setting. Sexually Transmitted Infections, 83(6), 470-475.

Falk, P. J. (1994) The gap between psychosocial assumptions and empirical research in lesbian-mother child custody cases. In Gottfried, A. E. & Gottfried, A. W. (eds) Redefining Families: Implications for Children’s Development. Plenum Press, New York, NY, pp. 131-156.

Faulkner, A. H., & Cranston, K. (1998). Correlates of same-sex sexual behavior in a random sample of Massachusetts high school students. *American Journal of Public Health*, 88(2), 262-266.

Fergusson, David M., L. John Horwood, and Annette L. Beautrais. 1999. „Is Sexual Orientation Related to Mental Health Problems and Suicidality in Young People. ” Archives of General Psychiatry. 56, no. 10: 876.

Fethers, K., Marks, C., Mindel, A., & Estcourt, C. S. (2000). Sexually transmitted infections and risk behaviours in women who have sex with women. Sexually Transmitted Infections, 76(5), 345-349.

Finkelhor, D. (1991). Child Sexual Abuse. Violence in America public health approach, '79-94. Finkelhor, DCth Sexual Abuse: New Theory and Research.N.Y. The Free Press, 1984.

Finkelhor, David. ,,Epidemiological factors in the clinical identification of child sexual abuse." Child Abuse & Neglect 17.1 (1993): 67-70.

Fisher, Dawn, "Adult Sex Offenders: Who are They? Why and How Do They Do It?" in Tony Morrison, et al., eds., Sexual Offending Against Children (London: Routledge, 1994), p. 11.

Fisher, S. K., Easterly, S. & Lazear, K. J. (2008) Lesbian, gay, bisexual, and transgender families and their children. In Gullotta, T. P. 8: Blau, G. M. (eds) Family Influences on Childhood Behavior and Development: Evidence-based Prevention and Treatment Approaches. Routledge/ Taylor & Francis Group, New York, pp. 187—208.

Fitzgerald, B. (1999) Children of lesbian and gay parents: a review of the literature. *Marriage and Family Review* 29, 57—75.

Fitzgibbons, R. (1996). Origins and healing of homosexual attractions and behavior. The truth about homosexuality. In The Truth About Homosexuality. 1996. Fr. John Harvey, O.S.F.S.(ed.) San Francisco: Ignatius Press.

Fitzgibbons, R. Truth About Homosexuality.Fr.John Harvey, O.S.F.S., ed. Ignatius Press, 1996 (www.culture-of-life.org)16. Snortum, J ., et al.*Psychological Reports*.24:763-770, 1969.

Fitzgibbons, R., et. al. In Lay Witness.June 2001 (www.narth.com).

Flaks, D. K. (1993) Lesbian couples and their children: psychological and legal implications. Doctoral dissertation, Widener University, Chester, PA.

Flannery, K. A., & Liederman, J. (1994). A test of the immunoreactive theory of the origin of neurodevelopmental disorders: Is there an antecedent brother effect? Developmental N europsychology, 10 (4), 481-492.

Forman, B. D. (1982). Reported male rape. Victimology.

Freund, K., & Blanchard, R. (1983). Is the distant relationship of fathers and homo-sexual sons related to the sons' erotic preference for male partners, or to the sons' atypical gender identity, or to both?. Journal of Homosexuality, 9(1), 7-25.

Freund, K., & Blanchard, R. (1987). Feminine gender identity and physical aggressiveness in heterosexual and homosexual pedophiles. Journal of Sex & Marital Therapy, 13(1), 25-34.

Freund, K., & Watson, R. J. (1991). Assessment of the sensitivity and specificity of a phallometric test: An update of phallometric diagnosis of pedophilia. Psychological Assessment: A Journal of Consulting and Clinical Psychology, 3(2), 254. -260.

Freund, K., & Watson, R J. (1992). The proportions of heterosexual and homosexual pedophiles among sex offenders against children: an exploratory study. Journal of Sex & Marital Therapy, 18, 1, 34—43.

Freund, K., Heasman, G., Racansky, I. G., & Glancy, G. (1984). Pedophilia and hetero-sexuality vs. homosexuality. Journal of Sex & Marital Therapy, 10(3), 193-200.

Freund, K, Langevin, R, Cibiri, S., & Zaj ac, Y. (1973). Heterosexual aversion in homosexual males. The British Journal of Psychiatry, 122(567), 163-169.

Freund, K., Watson, R., & Rienzo, D. (1987). A comparison of sex offenders against female and male minors. Journal of Sex & Marital Therapy, 13 (4), 260-264.

Freund, K, Watson, R., & Rienzo, D. (1989). Heterosexuality, homosexuality, and erotic age preference. Journal of Sex Research, 26(1), 107—117.

Fuge, Martin, http://www.schwulelehrer.de/cms—assets/docuv ments/ 71619-1822071esbischwulelebensweisen2010.pdf Gagnon, J. H., & Simon, W. (2011). Sexual conduct: The social sources of human sexuality.

Gagnon, R. A. J. (2005). Immoralism, homOSexual unhealth, and scripture: A response to Peterson and Hedlund's" Heterosexism, homosexual health, and the church." Part 2: Science. Retrieved September 19, 2005.

Gallagher, M. (2004). (How) Will Gay Marriage Weaken Marriage as a Social Institution: A Reply to Andrew Koppelman. U. St. Thomas LJ, 2, 33.

Gangestad, S. W, Bailey, J. M., & Martin, N. G. (2000). Taxometric analyses of sexual orientation and gender identity. Journal of Personality and Social Psychology, 78(6), 1109.

Garbo, Jon, "More Young Gay Men are Contracting HIV from Steady Partners," GayHealth (July 25, 2001).

Gardner R (1988) Method of conflict resolution and correlates of physical aggression and victimization in heterosexual, lesbian, and gay male couples. Unpub Doctoral Dissertation, U Georgia.

Gamer, A. (2005) Families Like Mine: Children of Gay Parents Tell It Like It Is. Harper Collins, New York.

Garofalo, R., Wolf; R. C., Kessel, S., Palfrey, J ., & DuRant, R. H. (1998). The association between health risk behaviors and sexual orientation among a school-based sample of adolescents. Pediatrics, 101(5), 895-902.

Gartrell, N., Banks, A., Reed, N., Hamilton, J., Rodas, C. & Deck, A. (2000) The National Lesbian Family Study: 3. Interviews with mothers of five-year-olds. American Journal of Orthopsychiatry 70, 542-548.

Galtrell, N.,Deck, A., Rodas, C., Peyser, H. & Banks, A (2005) The National Lesbian Family Study: 4. Interviews With the 10-year-old children. American Journal of Orthopsychiatry 75, 518 -524.

Gartrell, N., Hamilton, J., Banks, A, Mosbacher, D., Reed, N., Sparks, C. H., & Bishop, H. (1996). The national lesbian family study: 1. Interviews With prospective mothers. American Journal of Orthopsychiatry, 66(2), 272-279.

Gebeloff, Robert, and Mary Jo Patterson, “Married and Gay Couples Are Not Allthat Different” Times-Picayune (November 22, 2003).

Gebhard P, Gagnon J, Pomeroy W, et al. Sex offenders: an analysis of types. New York Harper & Row, 1965.

Gebhard, P.H. &JohnsonAB (1979) The Kinsey Data NY: Saunders. Bell AP & Weinberg MS (1978.) Homosexualities NY: Simon and Schuster.

Gebhard , P. H., Johnson, A B., & Kinsey, A. C. (1979). The Kinsey data.- Marginal tabulations of the 1938-1963 interviews conducted by the Institute for Sex Research. Indiana University Press. Philadelphia: Saunders, 1979 ;

Giampietro, A. E. (2007). Marriage and the public good. Christian Bioethics, 13(2), 211-224.

Gilman, S. E., Cochran, S. D., Mays, V. M., Hughes, M., Ostrow, D., 8: Kessler, R. C. (2001). Risk of psychiatric disorders among individuals reporting same-sex sexual partners in the National Comorbidity Survey. American Journal of Public Health, 91(6), 933. -939.

Gilson, R. J., De Ruiter, A., Waite, J., Ross, E., Loveday, C., Howell, D. R., & Weller, I. V. (1998). Hepatitis B virus infection in patients attending a genitourinary medicine clinic: risk factors and vaccine coverage. Sexually transmitted infections, 74(2), 110—115.

Gladue, B. A, Green, R, & Hellman, R. E. (1984). Neuroendocrine response to estrogen and sexual orientation. Science, 225(4669), 1496-1499.

Goldberg, A E. & Perry-Jenkins, M. (2007) The division of labor and perceptions of parental roles: lesbian couples across the transition to parenthood. Journal of Social and Personal Relationships 24, 297—318.

Goldberg, A. E. & Sayer, A. (2006) Lesbian couples relationship quality across the transition to parenthood. Journal of Marriage and Family 68, 87-100.

Goldberg, A. E. (2006) The transition to parenthood for lesbian couples. Journal of GLBT Family Studies 2(1), 13—42.

Goldberg, A. E. (2007) Talking about family: disclosure practices of adults raised by lesbian, gay, and bisexual parents. Journal of Family Issues 28, 100-131.

Golombok, S., & Tasker, F. (1996). Do parents influence the sexual orientation of their children? Findings from a longitudinal study of lesbian families. Developmental Psychology, 32(1), 3

Golombok, S., Spencer, A. & Rutter, M. (1983) Children in lesbian and single-parent households: psychosexual and psychiatric appraisal. Journal of Child Psychology and Psychiatry 24(4), 551—572.

Gooren, L. (1986). The neuroendocrine response of luteinizing hormone to estrogen administration in heterosexual, homosexual, and transsexual subjects. The Journal of Clinical Endocrinology & Metabolism, 63(3), 583-588.

Gordon, M. (1990). Males and females as victims of childhood sexual abuse: An examination of the gender effect. Journal of Family Violence, 5(4), 321-332. .

Gorey, K. M., & Leslie, D. R. (1997). The prevalence of child sexual abuse: Integrative review adjustment for potential response and measurement biases.Child abuse & neglect, 21(4), 391-398.

Goss F. Stars of style (Influential gay individuals in fashion). The Advocate. Vol '735 (June 10), 1997:27, 28, 37, 39.

Gottlieb, A. R. (2003) Sons Talk About Their Gay Fathers: Life Curves. Harrington Park Press, Binghamton, New York, NY.

Goyer, P, F., & Eddleman, H. C. (1984). Same-sex rape of nonincarcerated men. ` The American Journal of Psychiatry.

Graff; E, J., "Retying the Knot," in Andrew Sullivan, ed., Same-Sex Marriage: Pro and Con: A Reader (New York: Vintage Books, 1997).

Green, R. (1978) Sexual identity of 37 children raised by homosexual or trans-sexual parents. American Journal of Psychiatry 135, 692—697.

Green, Richard et al., (1986) "Lesbian Mothers and Their Children: A Comparison with Solo Parent Heterosexual Mothers and Their Children," Archives of Sexual Behavior 15: 167—184.

Greenwood, G. L., White, E. W., Page- Shafer, K., Bein, E., Osmond, D. H., Paul, J. & Stall, R. D. (2001) Correlates of heavy substance use among young gay and bisexual men: the San Francisco Young Men's Health Study. Drug and Alcohol Dependence, 61, 105-112.

Greenwood, G., et. alAmerican Journal of Public Health.92, 12:1964—9, 200228. Grmek, M. D. (1990). History of AIDS. Emergence and Origin of a Modern Pandemic, Princeton, NI: Princeton UniVersity Press.

Groth, A N., & Birnbaum, H. J. (1978). Adult sexual orientation and attraction to underage persons. Archives of Sexual Behavior, 7(3), 175-181.

Halkitis, P. N., Parsons, J. T. & Stirratt, M. J. (2001) A double epidemic: crystal methamphetamine drug use in relation to HIV transmission among gay men. Journal of Homosexuality, 41, 17—35.

Hall, J. M. (1994). Lesbians recovering from alcohol problems: An ethnographic study of health care experiences. Nursing Research, 43(4), 238-244.

Halpern, J. (1987). Family therapy in father-son incest: A case study. Social Casework.;68:88-93.

Harlow, C. W. (1991). Female victims of violent crime (Vol. 96, No. 5). Washington, DC: US Department of Justice, Office of Justice Programs, Bureau of Justice Statistics.

Harris, M. B. 8: Turner, P. H. (1985/1986) Gay and lesbian parents. Journal of Homosexuality 12(2), 101—113. .

Hart G. J., et al., “Risk Behaviour, Anti-HIV and Anti-Hepatitis B Core Prevalence in Clinic and Non-clinic Samples of Gay Men in England, 1991—1992,” AIDS (July 1993): 863-869, in “Homosexual Marriage; The Next Demand,” Position Analysis paper by Colorado for Family Values, May 1994.

Hartstein NB Suicide risk in lesbian, gay, and bisexual youth. Cabaj RPStein TSeds. Textbook of Homosexuality and Mental Health. Washington, DC American Psychiatric Pres51996;819- 837

Hays D. &Samuels, A. (1989) Heterosexual women’s perceptions of their marriages to bisexual or homosexual men. In Bozett, F. W. (ed.) Homosexuality and the Family. Harrington Park Press, New York, NY, pp. 81—100.

Haywood, T. W., Kravitz, H. M., Grossman, L. S., Wasyliw, O. E. &Hardy, D. W. (1996). Psychological aspects of sexual functioning among cleric and noncleric alleged sex offenders. Child Abuse & Neglect, 20(6), 527-536.

Haywood, T. W., Kravitz, H. M., Wasyliw, O. E., Goldberg, J., & Cavanaugh Jr, J. L. (1996). Cycle of abuse and psychopathology in cleric and noncleric molesters of children and adolescents. Child Abuse & Neglect, 20(12), 1233-1243.

Heather Antecol, Anneke Jong, and Michael D. Steinberger, “Sexual Orientation Wage Gap: The Role of Occupational Sorting and Human Capital, Industrial & Labor Relations Review Vol. 61, Issue 4, p. 523: online at: http://digitalcommons.ilr.corne11.edu/cg

Hechinger, G., & Hechinger, F. M. (1978). Should homosexuals be allowed to teach. McCall’s, 105(6), 100—101.

Henning, K. J., Bell, E., Braun, J., & Barker, N. D. (1995). A community-wide outbreak of hepatitis A; risk factors for infection among homosexual and bisexual men. The American Journal Of Medicine, 99(2), 132-136.

Henry V. King. “Cardinal O’Connor Calls On Catholics to Counter “War Against the Family”.” The Wanderer, January 24, 1991, page 1.

Herdt, G., & Boxer, A M. (1993). Children Of Horizons: How Gay And Lesbian Youth Are LeadingA New Way Out Of The Closet. Boston: Beacon;

Herrell, R., Goldberg, J ., True, W. R., Ramakrishnan, V., Lyons, M., Eisen, S., & Tsuang, M. T. (1999). Sexual orientation and suicidality: a co-twin control study in adult men. Archives of General Psychiatry, 56(10), 867-874.

Hessol, N. A., Katz, M. H., Liu, J. Y., Buchbinder, S. P., Rubino, C. J., & Holmberg, S. D. (1992). Increased incidence of Hodgkin disease in homosexual men with HIV infection. Annals of Internal Medicine, 117(4), 309-311.

Hockenberry, S., Billingham, R. (1987) Sexual orientation and boyhood gender conformity: Development of the boyhood gender conformity scales (BGCS) Archives of Sexual Behavior. 16, 6: 475 — 492.

Hogg, R. S., Strathdee, S. A, Craib, K. J., O'Shaughnessy, M. V., Montaner, J. S., & Schechter, M. T. (1997). Modelling the impact of HIV disease on mortality in gay and bisexual men. International Journal of Epidemiol' ogy (1997) 26 (3):657-661.

Holland, E. 2007. Sexuality: homosexuality, child molestation, pedophilia and hebephilia. http://www.homosexinfo.org/Sexuality/Pedophilia

Holmes, G. R., Offen, L., & Waller, G. (1997). See no evil, hear no evil, speak no evil: Why do relatively few male Victims of childhood sexual abuse receive help for abuse—related issues in adulthood?. Clinical Psychology Review, 17(1), 69—88.

Holmes, W. C., & Slap, G. B. (1999). Sexual Abuse of Boys: Definition, Prevavlence, Correlates, Sequelae, and Management. Journal of the American Academy of Child & Adolescent Psychiatry, 38(5), 631-632.

Holt S (1996) Ending the cycle of domestic violence. Gay and Lesbian Times, 9/26/96, 39. http://rethjnkjngtheology.com/welcome-to-re-thinking-theology/homosexualitY/

Huggins, S. L. (1989) A comparative study of self-esteem of adolescent children of divorced lesbian mothers and divorced heterosexual mothers. In Bozett, F.W. (ed.) Homosexuality and the Family. Harrington Park Press, New York, pp. 123—135.

Hughes, T. L. & Eliason, M. (2002) Substance use and abuse in lesbian, gay, bisexual and transgender populations. Journal of Primary Prevention, 22, 263—298.

Human Rights Campaign, "Marriage Equality and Other Relationship Recognition Laws," April 2, 2010; online at: http://www.hrc.org/documents/Relationship_Recognition_Laws_Map.pdf

Hunt, A, Hickson, F., & Davies, P. (1992). The sexual lifestyles of gay and bi- sexual men in England and Wales. Project Sigma.

Hunter, B. (2011). The Power of Mother Love: Strengthening the Bond Between You and Your Child. Random House LLC.

Hutchinson, C. M., Rompalo, A M., Reichart, C. A., & Hook III, E. W. (1991). Characteristics of patients with syphilis attending Baltimore STD clinics: multiple high-risk subgroups and interactions with human immunodeficiency virus infection. Archives of Internal Medicine, 151(3), 511. Institute for the Scientific Investigation of Sexuality, 1987; C. Allen. A Text- book of Psychosexual Disorders (2nd Edition). Oxford University Press, 1969. şi River, J. Paul de. The Sexual Criminal. Burbank, Calif: Bloat, 2000.

Isay, R. (2010). Becoming Gay: The Journey To Self-Acceptance. Random House LLC.

Island D.and P. Letellier, Men Who Beat the Men Who Love Them: Battered Gay Men and Domestic Violence (New York: Haworth Press, 1991): 14.

Ismelstam, S., & Lambert, S. (1983). Homosexuality as a cause of alcoholism: Ahistorical review. Substance Use & Misuse, 18(8), 1085—1107.

Jankowiak, W. R, Hill, E. M., & Donovan, J. M. (1992). The effects of sex and sexual orientation on attractiveness judgments: An evolutionary interpretation Ethology and Sociobiology, 13 (2), 73-85.

Javaid, G. A. (1983) Sexual development of the adolescent daughter of a homosexual mother. Journal of the American Academy of Child Psychiatry 22, 196-201.

Javaid, G. A. (1993) The children of homosexual and heterosexual single mothers. Child Psychiatry and Human Development 23, 235—248.

Jay, K. (1979). The Gay Report: Lesbians And Gay Men Speak Out About Sexual Experiences And Lifestyles Author: Karla Jay, Publisher: Summ.

J edzinak, J. A. (2004) Growing up in a lesbian family: a qualitative study of the adult daughter's experience. Doctoral dissertation, Alliant International University, San Francisco Bay, CA. Dissertation Abstracts International 65(05), 2631B. UMI No. 3133453.

Jenny, C., Roesler, T. A., & Poyer, K. L. (1994). Are children at risk for sexual abuse by homosexuals?. Pediatrics, 94(1), 41-44.

Johnson, A. M. et al., (1992) "Sexual Lifestyles and HIV Risk," Nature 360: 410-412;

Johnson, A. M., Wadsworth, J., Wellings, K., 8: Field, J. (1994). Sexual attitudes and lifestyles. Blackwell Scientific Publications, Oxford.

Johnson, R. A. & Gerstein, D. R. (1998) Initiation of use of alcohol, cigarettes, marijuana, cocaine, and other substances in US birth cohorts since 1919. American Journal of Public Health, 88, 27—33.

Johnson, R., Shrier, D. (1985) Sexual Victimization of Boys: Experience at an Adolescent Medicine Clinic. Journal of Adolescent Health Care. 6:372 -376.

Jokipii, L., Pohj ola, S., Valle, S. L., & J okipii, A. M. (1984). Frequency, multiplicity and repertoire of intestinal protozoa in healthy homosexual men and in patients with gastrointestinal symptoms. Annals of Clinical Re- search, 17(2), 57-59.

Jones, Michael E., "The Pope and the Condom Worshippers." Fidelity Magazine, October 1987, pages 32-44. Also see Just Out Magazine, January 1990, page 10.

Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2009). Ex- Gays?: A Longitudinal Study Of Religiously Mediated Change In Sexual Orientation. InterVarsity Press.

Jordan, K. M. (2000) Substance abuse among gay, lesbian, bisexual, transgender, and questioning adolescents. School Psychology Review, 29, 201-206.

Karpel, A. (2011) http://www.advocate.com/printArticle.aspx?id=211497 sau http://www.advocate.com/arts-entertainment/features?page=7 accesată 7 martie 2013

Katherine A. O'Hanlan, "Top 10 Things Lesbians Should Discuss with their Healthcare Provider" (San Francisco: Gay & Lesbian Medical Association); accessed April 1, 2010; online at: http://www.glma.org/-data/n.0001/resources/live/Top%2OTen%20Lesbians.pdf

Kazal, H. L., Sohn, N., Carrasco, J. I., Robilotti, J. G., 8: Delaney, W. E. (1976). The gay bowel syndrome: clinic-pathologic correlation in 260 cases. Annals of Clinical and Laboratory Science 1976, Vol 6, Issue 2, 184-192; abstract online at: http://www.annclinlabsci.org/cgi/content/abstract/ 6/2/ 184

Kendall-Tackett, K. A., Williams, L. M., & Finkelhor, D. (1993). Impact of sexual abuse on children: A review and synthesis of recent empirical studies- Psychological bulletin, 113(1), 164.